

Nathan Archer

predator

Jég és vér (1998)

Szukits könyvkiadó

Ezt a könyvet nagybátyáimnak, Lewnek és Milesnek ajánlom.

Első fejezet

Sápadt üresség nyújtózott a láthatáron. A sarkvidéki éjszaka sötéttségét csak a sűrű felhőburok és a hó között csapdába esett világosságfoszlányok törték meg. A nap nem látszott, elbújt, hogy legközelebb csak a tavasz közeledtekor mutassa meg magát. Az észak felől támadó erős szél sebzett élőlényként üvöltött, mintha a levegőnek is irtózatot fájdalmat okozna a hideg. Finom porhó, acélkeményre és üvegszilánk élességűre fagyott pici pihék kavargtak megfoghatatlan korbácsszíjakká egyesülve a jeges puszta fölött örvénylő légáramlatokban.

Taro, hogy megvédje az arcát a szélről és a hidegtől, lehajtott fejjel kínlódott előre a pusztában. Nem látott elég messzire ahhoz, hogy pontosan tudja, merre halad, de hiába volt erőtlén a fény hiába fújta a szél a havat, a menekülő állat nyomait nem tévesztette szem elől.

A szél halmokba hordta a havat, és azok hamar jégbuckákká fagytak. Taro ezen a földszilárd, fehér takarón lépkedett, amelyre nehéz csizmája nem ütött mélyebb nyomsebet, mint a rénszarvas lába.

A rénszarvas patája (amelyet az evolúció úgy alakított ki, hogy ne csússzon meg a jégen) itt-ott felszaggatta a gyorsan fagyó hólepel felszínét. A mélyedésekbe újabb friss, még puha pelyhek hullottak, apró örvényekké válva kavargtak egy darabig, majd kristályokká keményedve ráfagytak a néhány centiméter átmérőjű lyukak oldalfalaira és fenekére.

Taro tudta, előbb-utóbb meg fogja találni elkódorgott rénszarvasát. Gyanította, hogy az állat akkor már nem fog élni. Egy egészséges szarvas sosem váгна neki céltalanul a tajgának, nem távolodna el a csordájától. A beteg állatok pedig gyengék, hamar elhullanak.

Tisztában volt azzal, hogy a rénszarvas már halott lesz, amikor megtalálja, mégis meg kellett keresnie: A beteg állatok húsát persze nem lehet megenni, de a bőrük és csontjuk még jó lehet valamire.

Persze akkor sincs nagy baj, ha elveszti a nyomot és

visszafordulásra kényszerül. Előbb-utóbb úgyis rábukkan a tetemre.

Egy melegebb klímához szokott ember talán örökre lemondana a szarvasbőrről, kijelentené, hogy a természetes bomlási folyamatoknak köszönhetően egy-két hét leforgása alatt használhatatlanná válik. Taro azonban tudta, Szibériában ez nem így van. Ő itt nőtt fel, ezen a pusztán, itt töltötte egész életét, és megtanulta: errefelé soha, semmi sem rothad meg, itt nincsenek ragadozók és dögevők, amelyek megcsonkítanak a tetemet. A holtak ezen a vidéken akár évezredek át érintetlenül heverhetnek. (A közelben egyszer találtak egy mamuthullát; a húst felolvasztás után nyugodtan el lehetett fogyasztani.)

A szeme sarkából meglátott valamit. A jég fölött... megmozdult, átsuhant valami. Taro felemelte a fejét, és pislogva az égre nézett.

A felhők fölött mozgott valami. Mozgott és úgy ragyogott, hogy fénye keresztülhatolt a szürke légtömegben.

Talán egy új amerikai repülőgép közelítette meg a határ vonalát? Évek óta pletykálták már, hogy az amcsik megépítettek egy "Auróra" nevű gépet, ami minden orosz védelmi vonalon képes keresztülhatolni. De nem, ez nem lehetett az Auróra – az állítólag olyan magasan és gyorsan repül, hogy a földről, szabad szemmel semmit sem lehet látni belőle.

A fény fokozatosan erősödött, egyre lejjebb ereszkedett a felhők között. Hihetetlen sebességgel mozgott.

Nem lehet más, csakis az Auróra, gondolta Taro. Nincs semmi, ami ilyen gyorsan repülne. Orosz repülőgépeket sokszor látott már. Őrködtek, manőverezgettek, embereket és utánpótlást hoztak az olajvezetékekhez és a jamali olajmező Aszjima környéki fűrotornyaihoz, szivattyúihoz. Azok közül egy sem mozgott ennyire sebesen...

A repülő tárgy hirtelen narancsszínű lánggömb formájában kivágódott a felhők közül. A sápatag tájon élénk, meleg árnyalatok ömlöttek végig. Gép volt, legalábbis úgy bömbölt. Taro még nem látta tisztán, de a hangját már hallotta. Olyan erőszakosan nyomult előre és lefelé, hogy a levegő széthasadt előtte.

.Hatalmas volt, és hangosabb a legvadabb viharnál, amit a fiú valaha átélt. Tisztán látszott: felforrósítja maga mögött a levegőt. Mi lehet az, ami felmelegíti a szibériai telet? Egyáltalán: létezik ilyesmi?

Nem, ez egyszerűen Lehetetlen, gondolta Taro.

A tárgy süvítő zaja nesz volt ahhoz a robajhoz képest, ami akkor hallatszott, amikor hozzácsapódott a jégtakaróval borított földhöz.

Taro megfordult és a gép után bámult.

A látóhatár lángsárgává változott. Taro szinte érezte a felcsapó óriási tűz melegét.

A gép nem szállt, hanem lezuhant. Taro ebben egészen biztos volt. Ha az amerikai Auróra kémrepülő volt, akkor a moszkvai hatóságok minden bizonnyal tudni akarnak róla. A hosszú hidegháború ugyan már véget ért, de ez nem azt jelentette, hogy az orosz hadsereg vezetői kihagynának egy ilyen alkalmat. Szíves-örömet átvizsgálják majd a szupertitkos amerikai technikát. Az orosz kormány azt sem bánná, ha szerezhette pár morális jópontot az amerikaiakkal szemben. Egy udvarias panasz az amerikaiakra, akik kémkednek a békeszerető, posztkommunista Oroszország területén, egy megfelelő hangvételű tiltakozás, és a jenkik, ha nem akarnak rossz színben feltűnni a világ előtt, csak egyet tehetnek: néhány kereskedelmi koncesszióval kiengesztelik az oroszokat,

Lehetnek túlélők is, és egy hősiesen végrehajtott mentőakcióból nem csak Oroszországnak, de személyesen Tarónak is rengeteg előnye származna. Híres lenne, talán még Moszkvába is elvinnék, kitüntetést vagy valami hasonlót kapna. Rénszarvaspásztor volt, elégedettnek vallotta magát, de azért szívesen belekóstolt volna a nagyvárosi életbe, szívesen megismerkedett volna mindazzal, ami kényelmessé teszi a modern világot.

Ha visszamegy a faluba, és ha véletlenül éppen működik a rádió, értesítheti az aszimiai olajkútnál állomásozó katonai egységet. A katonák aztán kiküldhetnek egy teherautót vagy egy helikoptert, onnantól fogva pedig minden megy a maga útján. De a visszaút legalább három óráig tartana, és újabb egy órába telne, míg a teherautó vagy a helikopter megtalálja a lezuhant gépet.

Viszont ha rögtön a gép felé indulna, másfél-két óra alatt odaérne. A sérült túlélők számára borzasztóan nagy jelentősége van annak, hogy egy-két órával korábban kapnak segítséget. Persze, ha esetleg van valami értékes vagy használható holmi a roncsok között, a sebesültek várhatnak... Taro elhatározta, először a zsákmányt szerzi meg, csak aztán bajlódik az amcsi katonákkal.

Nekivágott a jégmezőnek, s feledve a szarvast, egyenesen a narancsszínű ragyogás felé tartott. Az elkódorgott állat úgyis kimúlik, a hideg pedig úgyis megőrzi a tetemét. A szibériai fagyban minden konzerválódik.

Már jó egy órája gyalogolt a lezuhant gép felé, amikor megérezte a meleget. Először arra gondolt, csak a képzelete játszik vele, éber álmot lát, amiben a főszerep egy tábortűzé. A narancsszínű fény időközben kialudt, a lángok lelohadtak, és már csak a közönséges tereptárgyak nyújtottak támpontot a tájékozódáshoz.

Taro fejcsóválva megállt. Nem, egészen biztos, hogy nem a roncsokból érkező hőt érzi. A gép még legalább két kilométernyire lehet tőle, és már elég régen lezuhant, a jégmező azóta kiszippantotta belőle a meleget...

Továbbment. Tíz perccel később már nem tudta elhessegetni magától a gondolatot, újabb öt perc múlva pedig izzadni kezdett a vastag prémruhában. Hátralökte a csuklyáját. A homlokán víz csorgott.

Megtorpant. Pislogva kitörölte a szeméből a verítéket. Még mindig jó egy kilométernyi távolságban volt a jeges pusztát végigszelő, sebhelyszerű szakadéktól, de tisztán látta a mélyedést. A szakadékkal nem volt semmi gond, pontosan olyannak látszott, mint mindig. Valami azonban nem stimmelt...

Taro kimeresztette a szemét, és a szakadék szélén lévő jégtakaróra meredt. Csillogott, mint mindig, csak éppen nem úgy, nem olyan fagyos-keményen, mint ahogy szokott.

A jégtömeg csillogása a folyékony vízére emlékeztetett. Taro homlokráncolva továbbindult. Néhány lépés megtétele után letérdelt. Kesztyűs kezével megérintette a talajt. Felemelte a kezét, az ujjai végére nézett.

A barna bőrkesztyűn foltok sötétlettek. Nedves foltok. A jég megolvadt!

A meleg amit érzett, nem álom volt, nem képzelgés. A forróság valóban létezett.

Nem tetszett neki a dolog. Nagyon nem. Olvadó jég? Itt, Szibériában? A tél közepén? Ilyen irtózatos hőt még egy lezuhanó amerikai csodarepülő sem gerjeszthet!

Ritkán használta a hátára vetett régi puskát, tulajdonképpen nem is azért hordta magával, hogy lőjön vele; a fegyver amolyan

státusszimbólum volt a számára: eszébe juttatta az embereknek, hogy egy olyan férfi unokája, aki a Nagy Honvédő Háborúban harcolt a nácik ellen. Idekint a jégmezőkön nem éltek ragadozók, itt ritkán fordultak meg vérengző állatok, rossz szándékú emberek. (Az öregek ugyan sokat meséltek a farkasokról, amelyek annak idején óriási falkákban kószáltak errefelé, de Taro gyanította, nem sok igazság van a dologban; sejtette, hogy a tehetetlen vének csak azért agyalják ki ezeket a történeteket, hogy bizonyítsák valamivel, egykor ők is tetterős férfiak voltak.)

Taro a faluban megrendezett ünnepségek során néha a levegőbe durrantott örömeiben, néha célba lőtt a gyakorlás kedvéért, két alkalommal pedig megszabadított a szenvedéstől egy-egy sérült rénszarvast, de önvédelmi célokra egyszer sem használta a fegyvert. Párszor már vitába keveredett másokkal, de ilyenkor csak szócsatát vagy legfeljebb ökölharcot vívott.

Most azonban úgy érezte, szüksége lehet a puskára. óvatos mozdulattal ' kihúzta a prémtokból, és megvizsgálta. A fegyver – mint mindig – tökéletes állapotban volt.

A puskát lövésre készen tartva közeledett a szakadékhoz. Óvatosan lépkedett, nehogy megcsússzon az olvadt jégen. Az a dolog, ami meterrá válva lezuhant az égből, a szakadék belsejében ért földet. Taro összeráncolta a homlokát. Ismerte a szakadékot; egy alkalommal éppen itt vesztett el egy szarvasborjat. Hosszú, keskeny sziklás hasadék volt, de mégis túl széles és mély ahhoz, hogy a hó betemesse. Nyaranta folyómederként északra, a tenger irányába vezette a vizet, amit a jégtakaró izzadt ki magából.

A szakadék falai veszélyesek voltak; a kősziklákra vastag és csúszós jég- és hórétegek rakódtak. Ha egy ember vagy egy állat túlságosan közel merészkedett a pereméhez és belecsúszott, örökre az alján maradt.

Taro tudta, ha a lezuhant tárgy odalent van, nehéz dolga lesz a mentőknek. Komor arccal lelassította a lépteit.

A látótere legszélén megmoccant valami. Taro meglepetten oldalra fordult és ráemelte a puskáját a...

Semmi. Semmit sem látott; a jégmező üresen nyújtózott.

Taro pislogva gondolkozni kezdett, és hirtelen... valami megmozdult mellette. Arrébb rántotta a fegyver csövét. Mintha egy tükörképet látott volna a jégen.

De minek a tükörképét? Aztán...

Fény villant. Három mozgó, vörös pötty kúszott végig a jégen, olyan gyorsan, hogy szinte látni sem lehetett merre tartanak. A pöttyök felkapaszkodtak. Taro testére, egészen a homlokáig, majd alakzatba rendeződtek: egy szabályos háromszög csúcsaivá váltak. Taro érezte a forróságukat, látta a vörös fénysugarakat, azt viszont nem, hogy honnan érkeznek. Fogalma sem volt róla, mik lehetnek. Mintha a levegő egy bizonyos, sűrű foltjában lett volna a forrásuk...

A felvillanó kékesfehér fény szikrázóvá változtatta a havat és a jeget.

És Taro többé már semmit sem érzett.

Második fejezet

Ligacseva hadnagynő hat hónapja érkezett az állomásra, és úgy érezte, remekül beilleszkedett. Ez volt az első parancsnoki megbízatása, ő irányította azt a kis helyőrséget, amely a jamali olajmező keleti peremén lévő Aszjima telep 12-es szivattyúállomásán teljesített szolgálatot. A helyőrség katonáinak fő feladata az volt, hogy jelenlétükkel elvegyék az állomáson dolgozó tucatnyi olajmunkás kedvét a sztrájtól. Ezenkívül meg kellett akadályozniuk, hogy a környékbeli rénszarvaspásztorok összeverekedjenek a munkásokkal, és nyitva kellett tartaniuk a szemüket, nehogy az amerikaiak a sarki jégmezők irányából támadást indítsanak az ország ellen. Ligacsevának kellett gondoskodnia arról is, hogy senki ne követhessen el szabotázsakciót az állomás és az olajvezeték egy bizonyos szakasza ellen:

Persze a munkásoknak eszükbe sem jutott a sztrájk, és terroristák vagy támadó amerikai csapatok sem bukkantak fel. Ami pedig a pásztorokat illeti: nem verekedtek össze azok senkivel, örültek; ha kaptak a munkásoktól egy kis potya piát.

Ligacseva munkája tehát nem volt nehéz, nem kellett megváltania a világot, vagy megvédenie a hazáját. De mi egyebet várhatott volna egy fiatal hadnagyocska, akinek még nem nyílt lehetősége arra, hogy megmutassa, mire képes? Itt, az unalmas

északi határszálen nem sok alkalom kínálkozott a hőstettekre.

A munka könnyű volt, de ez nem jelentette azt, hogy Ligacsevának nem akadtak problémái. Az állomáson ő volt az egyetlen nő – amikor megérkezett, sejtette, hogy ebből még gond lesz. A régi Szovjetunióban legalább látszatszinten létezett a nemek egyenlősége, a modern Oroszországban azonban már senki sem foglalkozott ilyesmivel. Egy nő. egyedül ennyi férfi között, számíthatott rá, hogy szembe kell néznie néhány kellemetlenséggel. Főleg akkor, ha hatalom van a kezében.

A neme az első időben okozott néhány nehézséget, de Ligacseva mindent elintézett. Egyszer s mindenkorra. Sikerült elkerülnie, hogy megerőszakolják, és sikerült elérnie, hogy keménynek tartsák. Fokozatosan egyre több tekintélyt szerzett magának, de ezért cserébe aszexuálisan kellett viselkednie: nem engedhetett meg magának egyetlen rövid románcot sem, apácaként élt. Ezt az árat azonban szívesen megfizette, hiszen a karrierjéről volt szó.

Egy idő után mindenki megtanulta, hogy merre hány lépés. A helyőrség katonái – ugyanúgy, ahogy Ligacseva érkezése előtt tették – rendszeresen eljártak a bennszülött rénszarvaspásztorok falujába, és megfizették a csinos (vagy éppen nem túl csinos) özvegyasszonyok szolgálatait. Ligacsevát nem molesztálták, de nem is közösitették ki. A hadnagynő a közösség részévé vált. Örült ennek; a szexuális absztinenciát még csak-csak elviseli az ember, de a magány ezen az isten háta mögötti vidéken mindennél rosszabb lett volna.

Ligacseva úgy bánt, úgy viselkedett a férfiakkal. a munkásokkal és a katonákkal, mintha közülük való lenne, de természetesen mindig érezte velük, kinek a legmagasabb a rangja a társaságban. Történt néhány apróbb összetűzés, de mindig sikerült elsimítania a nézeteltéréseket. Kemény szavakkal vágott vissza a durva megjegyzésekre, hidegvérrel leállította még a részégeket is, és kivételesen ügyesnek bizonyult a focimeccsek során – mindez elegendő volt ahhoz, hogy ne csak a feljebbvalónak járó tiszteletet, de a bajtársi elismerést is kivívja magának.

Mindent összevetve: jól beilleszkedett. Elégedett volt. Senki sem kérdőjelezte meg a tekintélyét, és senki sem próbálta megkerülni őt. Mindenről tudott, ami az állomás környékén történt, különös

tekintettel azokra a dolgokra, amelyeknek katonai szempontból jelentőségük lehetett. Például amikor az állomás szeizmométerei rezgéseket észleltek a főőcsővezeték közelében, az ügyeltesek azonnal értesítették.

Először nem egészen értette, hogy mi köze lehet a dologhoz. Mi a fenéért tartnak katonai szempontból fontosnak egy földrengést? A hírhozó nem adott magyarázatot, de váltig állította, hogy a hadnagynak mindenképpen át kell mennie a kis tudományos kutatóállomásra, és beszélnie Dr. Sobcsakkal. Ligacseva végül ráállt a dologra. A tél már beállt, a sétálgatásról rég le kellett mondani, és alig volt egy-két olyan dolog, amivel az állomás falai között agyon lehetett csapni az időt. A nyári focimeccsek emlékké fagytak, a parányi könyvtárban pedig már rég nem akadt olyan érdekes könyv amit ne olvasott volna. Nem igazán kedvelte Dr. Sobcsakot, de egy kis csevegés a tudóssal... nos, unaloműzőnek ez is megteszi.

Komótosan felvette a kabátját. A hírhozó türelmetlenül figyelte. Ligacsevának örömet okozott, hogy bosszanthatja a fickót, aki egyre idegesebben nézte, ahogy begombolja a kabátot és lesimítja a gallérját, amin ott vöröslöttek a rangjelzés sávjai.

Amikor befejezte az öltözködést, hirtelen megfordult és félretolva maga elől a hírhozót, kimasírozott a helyiségből. A férfi oldalra tántorodott.

A kabátot nem csak azért vette fel, mert meg akarta pengetni a hírhozó feszült idegeit. Az állomás épületeit – a munkások szállását, a katonák barakkjait, a kazánházat, a raktárakat és a tudományos állomást – összekötő folyosólabirintust három méterrel a hó alatt építették ki, de nem fűtötték, így a hőmérséklet egyes szakaszokon jóval a fagypont alatt volt.

A hadnagy fürge léptekkel haladt az alagútban. A gyors mozgásnak két célja volt: magabiztosnak és határozottnak akart látszani, és így nem érezte annyira a hideget.

A tudományos állomás a komplexum legészakibb csücskében volt. Ligacsevának jókora utat kellett megtennie, és közben alkalma nyílt arra, hogy végiggondolja Sobcsak üzenetét.

– Szeizmikus mozgás – mondta a hírhozó.

Ez meg mit jelenthetett? Földrengés? Mi köze neki ehhez? Ha megmozdult a föld vagy a jégtakaró, akkor esetleg megsérülhet az

olajvezeték. Na és? A katonáknak ezzel semmi dolga sincs. Sobcsak jobban tette volna, ha Gajcsevet, a munkavezetőt riasztja, aki kiküldhet az érintett területre egy munkásokból álló felderítőosztagot, vagy – ha szükség van rá néhány szerelőt, akik megszüntetik a problémát.

Ha pedig a rengések nem tettek kárt a vezetékben, kit érdekel, hogy megmozdult a föld? Ha esetleg a jégtakaróval történt valami, az még kevésbé fontos. Ligacseva párszor már végighallgatta Sobcsak kiselőadásait a műszerekről, amelyek képesek érzékelni a jégburrok mozgásait és az olvadást. Talán erről van szó most is? Olvadni kezdett a jég? Két hónappal a nyár előtt egy kicsit furcsa lenne, de... Miért kell ehhez éppen ő?

Ligacseva az alagút végéhez ért, és belépett a tudományos központ előterébe. A betonfalú helyiségben ugyanolyan hideg volt, mint az alagútban. A rideg, üres szürkeséget csak a sarkokban kupacokká halmozódott szemét törte meg. A falakon hat acélajtó feketéllett. Ezek közül négyet sosem nyitottak ki; a tudományos állomás bizonyos részeit senki sem használta. Rég elmúltak már azok az idők, amikor az állam – a szovjet állam – megengedhette magának, hogy tucatnyi tudóst dolgoztasson egy ilyen apró szibériai állomáson. Oroszország anyácska nem rendelkezett olyan anyagi forrásokkal, mint valamikor a Szovjetunió, így az egykori tudóscsapat létszámát le kellett csökkenteni. Persze nemcsak anyagi okok miatt történt változás: a tudósok hazatértek független állammá vált szülőföldjükre, vagy jobban fizetett állást találtak maguknak a régi szovjet blokkon kívüli, esetleg fontosabb pozícióba kerültek vagy átvezényelték őket a hazatérő ukránok, kazahok és litvánok, a külföldön szerencsét próbáló oroszok helyére.

A régi csapatból egyedül Sobcsak nem hagyta el az állomást. Hivatalosan azért maradt, mert az orosz állam olajtársaságának szüksége volt egy tudósra, egy geológusra, aki figyeli a műszereket és örködik a vezeték fölött – Ligacseva azonban gyanította, hogy inkább azért nem ment el, mert senki sem tartott rá igényt. Alacsony, nyeszlett, vastag szemüveget és csúnya bajuszt viselő emberke volt, fontoskodó okostojás. A hadnagynő, valahányszor ránézett, mindig arra gondolt, hogy tudósna is olyan hitvány lehet, mint férfinak.

Ligacseva kinyitotta a geológiai megfigyelő-helyiségre nyíló ajtót.

Meleg levegő csapott az arcába. Sobcsak megpróbálta kellemessé tenni pici birodalmát, és mivel a régi parancsot, miszerint a kazánban termelt hővel elsődlegesen a tudósok igényeit kell kielégíteni, sohasem vonták vissza, lehetősége is nyílt a fűtésre.

A geológus megfigyelő-helyisége tágas terem volt, de szinte lépni sem lehetett, annyi műszert zsúfoltak össze benne. Sobcsak a terem közepén, kijelzőkkel és monitorokkal, kapcsolókkal és vezérlőtárcsákkal körülvéve, egy forgószéken trónolt. Felnézett Ligacsevára. Az arca olyan riadt volt, hogy a nő kis híján felnevetett. A szemüveg lencséi hatalmasra nagyították a gyöngyszerű, rémülettől kitágult szemeket. A bajuszcsökevény alatt idegesen remegett a felső ajak. A keskeny csapott áll és a vékonyka toka még sosem volt petyhüdtebb.

– Ligacseva hadnagy! – kiáltott fel Sobcsak. – Örülök, hogy itt van. Jöjjön, nézze csak!

Ligacseva egy iratszekrény és egy konzol között átfurakodva előrébb lépett, hogy lássa, amit Sobcsak meg akar mutatni neki.

A férfi az egyik műszer hengerei között tekeredő papírszalagra mutatott, amelyre egy automata karhoz rögzített toll szabálytalan vonalakat rajzolt. A grafikon egyik görbéje jóval magasabb volt a többinél. A néhány perccel korábban történt kilengés után az automata toll újra a megszokott tartományban húzta a vonalait.

– Ez mutatja a szeizmikus tevékenységet? – kérdezte Ligacseva az érdeklődés legcsekélyebb jele nélkül.

Sobcsak csodálkozva meredt a nőre.

– Szeizmikus tevékenység? Ó, nem, nem! – mondta. Azt az a másik gép rögzíti. – A helyiség túlsó végében álló műszerekre mutatott, majd rátette az ujját a szabálytalan grafikonra. – Ez a sugárzási szintet rögzíti.

Ligacseva döbbsen pislogott. – A... micsodát?

– A sugárzást – magyarázta Sobcsak. – A radioaktivitást.

Ligacseva azt hitte, nem hall jól.

– Miről beszél? – kérdezte idegesen.

– Erről – mutatott a férfi a grafikon legmagasabb pontjára. – Erről, hadnagy Fogalmam sincs, mi ez, az viszont biztos, hogy történt valami. Valami, aminek hatására a föld innen húsz kilométerre, északi irányban megrengett. Valami, ami megnövelte a radioaktivitás szintjét. Az... esemény óta a sugárzás a szokásos

érték négyszerese.

– A négyszerese? – kérdezte Ligacseva, és megérintette a papírszalagot.

– Igen – mondta Sobcsak. – A négyszerese.

– Most gondolom azt akarja, hogy menjek oda az embereimmel, és derítsem ki, mi sugárzik ennyire.

– Igen! – helyeselt Sobcsak.

A nő a grafikonra bámult. Bármilyen legyen is odakint, veszélyes lehet. Elképzelni sem tudta, mi történhetett. Amerikai támadás? Lezuhant az egyik szatellit?

Bármilyen is történt, a dolog eseménynek minősül. Talán az lenne a legjobb, ha azonnal jelentést tenne Moszkvának, és megvárná a parancsokat...

De hogyan jelenthetne, amikor eddig csak egy régi műszer jelzése a bizonyíték arra, hogy valami történt? A moszkvai hatóságok valószínűleg azt mondanák, hogy a berendezés megbízhatatlan, és ügyet se vessen az egészre. Sobcsak ugyan rendszeresen megkapja a fizetését, de ettől függetlenül – Ligacseva ezt biztosra vette – a moszkvai főkössök közül senki sem adna a véleményére. Ami pedig őt illeti... Nos, egyetlen tábornok sem küldené ki a Jamal-félszigetre azt a fiatal tisztet, akinek a karrierjét egyengetni kívánja. Ponomarenko – az altábornagy aki iderendelte őt – sohasem tett olyasmit, ami arról árulkodott, hogy figyelembe veszi az ilyen hadnagyocskák javaslatait és észrevételeit.

Ha viszont kiviszi oda az embereit, és a saját szemükkal látják, hogy mi történt... Nos, ezután már nem lehet figyelmen kívül hagyni a jelentését. Ha féltucatnyi szemtanú igazolja, hogy van valami odakint, akkor már senki sem mondhatja, hogy a jelenség csak Sobcsak képzeletében létezik, vagy hogy egy ósdi műszer rajzolt ostoba vonalakat.

Ligacseva tudta, azok, akik mindig arra várnak, hogy az előjáróik mondják meg nekik, mit tegyenek, nem jutnak feljebb egyhamar a ranglétrán. Így van ez az egész világon, így van a posztszovjet orosz hadseregben is.

– Jól van – döntött. – Pontosan meg tudja határozni, hogy hol van ennek a rejtélyes radioaktív sugárzásnak a forrása?

Harmadik fejezet

– Odakint mínusz harmincnégy fok van, és megint havazik – közölte Szalnyikov miközben megigazította a derekán a fegyverét, és a sapkája után nyúlt. – Az időjárás éppen megfelel egy rövidke, alig húsz kilométeres sétához... Így van, Dimitrij?

Dolzszikov felhorkant.

– Ó, igen, Pjotr, tényleg kellemes lesz! – fújtatott, miközben felrángatta a lábára a bakancsát. – Úgy örülök, hogy ki kell mennünk erre a kis portyára! – Dobbantott egyet, hogy a lába a helyére csússzon a bakancsban. – Azért kíváncsi lennék, Pjotr, hogy hűn imádott Sobcsakunk műszerei akkor is ilyen érzékenyek lennének-e, ha neki személyesen kellene utánanéznie minden nyamvadt földmozgásnak.

– Ne bántsd a mókust, Dimitrij – szólalt meg Utkin. Felnézett az AK-74-eséről. – Hányszor fordult elő eddig, hogy Sobcsak kiküldött minket? Az elmúlt egy évben kétszer. Legfeljebb háromszor.

– És hányszor fordult elő, hogy találtunk is valamit? Dolzszikov felállt és a kabátja után nyúlt. – A múltkor, úgy emlékszem, azért kellett kimennünk, mert egy rénszarvas felrúgta Sobcsak egyik szeizmográfját. Milyen fontos volt, hogy kiderítsük, mi történt! Aztán persze az egészet jelenteniük kellett Moszkvának.

– Most biztos más a helyzet, Dimitrij – mondta Szalnyikov vigyorogva. – Lehet, hogy most egy amerikai rénszarvas kémkedik utánunk! – Összezsapta kesztyűs kezeit. – Egyáltalán, ki küldött ki minket? Sobcsak, vagy a bátrak bátra, Ligacseva hadnagy?

– A hadnagy legalább velünk jön – morgott Dolzszikov miközben begombolta a kabátját. – Sobcsak viszont itt marad a kuckójában, ahol egész nap azokat a francos műszereket bámulja.

– Sobcsak azért bámulja a műszereket, mert ez a dolga! kiáltott be az ajtóból Ligacseva hadnagy – A mi dolgunk pedig az, hogy kiderítsük, mi okozza a rendkívüli jelenségeket. Pofázást abbahagyni! Mozgás! Kifelé a kocsinhoz!

Utkin és Szalnyikov azonnal kiszáguldott a kapu előtt álló hójárgányhoz. A többiek még megrántottak egy-egy hevedert, a helyére pöcköltek egy-egy gombot. Ligacseva a nyitott kapuból figyelte őket. Hószemüvegét az arcára húzta, nehogy a katonák

kiolvashassák a szeméből, mi jár a fejében.

Nekik fogalmuk sem volt arról, miért kell kimenniük a jégmezőre, miben különbözik a legutoljára érzékelt földmozgás az összes többitől. Az adott körülmények között senki sem várhatta el tőlük, hogy morgolódás nélkül végrehajtsák a feladatot.

Ligacseva tisztában volt ezzel, de nem látta okát, hogy felvilágosítsa őket. Ha morognak, hát csak csinálják. Nem szólt az embereinek a radioaktivitásról, mert nem akarta megrémíteni őket. A katonái nem csatákban edződött harcosok voltak, őket nem keményítette meg a félelem, ők nem tudták félresöpörni a rettegést. A legtöbbjük még gyerek volt, tizenkilenc év körüli kölyök. Mielőtt kivezényelték őket a sarkkörre csupán néhány hetes speciális felkészítésen vettek részt, a tudományokhoz pedig közülük sem volt. Ligacseva úgy érezte, még mindig jobb, ha elégedetlenkednek, mintha tudatlanságuk és tapasztalatlanságuk miatt pánikba esnek.

Gyerekek, gondolta Ligacseva keserűen, akik bátor hadnagyukkal az élen átvágnak a jégmezőn. Ő már nem volt gyerek, mégis itt kellett lennie. A karrierje a jelek szerint verembe zuhant. Jégverembe...

Még mindig tisztán emlékezett arra, amit Ponomarenko altábornagy mondott neki azon a napon, amikor kiküldte őt Aszjima mellé:

– Ez egy nagyon fontos poszt, Ligacseva. Ha jól végzi a munkáját, talán a maga számára is lesz hely a szárnysegédei között.

Ó, milyen leereszkedően mosolygott! Hely a szárnysegédei között. Aha. Hamarabb terem narancs Szibériában! Ponomarenko pontosan tudta, hová küldi a fiatal hadnagyot. Félreállította, olyan posztra helyezte, ahol nem számít,

ha az ember hibázik, ahonnan sohasem szivároghat ki a balfogások híre. Elküldte őt a világ végére, hogy senki ne vonhassa felelősségre ha a "pártfogoltja" esetleg valami bajt csinál. Közben titokban nem győzte veregetni a saját vállát, amiért ilyen remekül megoldotta a helyzetet. Nyíltan nem akarta félreállítani Ligacsevát – ártott volna a népszerűségének, ha illet tesz egy nővel, aki sosem titkolta demokrata beállítottságát.

– Gyerünk! – kiáltott rá Ligacseva az embereire. – A havazás még órákig eltart, a hőmérséklet egyre csökken. Hiába várnánk, a

helyzet csak romlik. Minél előbb elvégezzük a munkánkat, annál hamarabb visszatérhetnek a kártyájukhoz meg az üvegeikhez.

A férfiak kivonultak az épület elé, és felkapaszkodtak a hójárgányra, amely valójában egy hóekékkel és lánctalppal felszerelt traktor volt, amihez személyszállításra alkalmas, bodegás pótkocsit csatoltak. A kormány mögött ülő Szalnyikov már beindította a motort. Amint az utolsó katona is felhúzta a lábát a jágról, a sofőr sebességbe tette a traktort. Az ormótlan jármű elindult.

Ligacseva némán ült Szalnyikov mellett. Kihajtottak az állomás területéről. Ahogy a hatalmas csővezeték közelébe értek, Szalnyikov kérdően a hadnagyra nézett. A nő határozott kézmozdulattal mutatta az irányt. A katona bólintott, és észak felé fordította a traktort. A cső mellett lévő Szervizúton haladtak – nem ez volt ugyan a legrövidebb út a céljuk felé, de így legalább nem tévedhettek el a sarkkörü éjszakában.

A vezetőfülkében csak Ligacseva és Szalnyikov ült, a többiek a pótkocsiban kaptak helyet. A hadnagy sejtette, hogy a katonái mivel töltik az időt: vicceket és trágár történeteket mesélnek egymásnak. Nagyon meglepődött volna, ha kiderül, hogy egyiknek sem sikerült felcsempészni a kocsira legalább egy liter vodkát. Lelki szemei előtt megjelentek a fiatal férfiak, akik körbe-körbe adogatják az üveget, és közben még véletlenül sem jut eszükbe az elől ülő parancsnoknő meg a sofőr.

Ligacseva kinézett a kavargó hóra és a háttérben terpeszkedő jeges sötétségre, a csővezeték magas beton- és acélbarikádjára, amely elzárta előle a fakó, fehér és szürke világ felét. A traktor reflektorainak fénykévéjében fel-feltűnő formák mögül beszivárgott a fülkébe a kegyetlen hideg, a dermesztő támadásokat még a maximális fokozatra kapcsolt fűtőberendezés sem tudta visszaverni.

Itt, a jégmezőn nevetséges, ostoba és szánalmas játéknak tűnt a moszkvai generálisok, politikusok és bürokraták minden mesterkedése, minden titkos vagy féltitkos manővere. Itt nem számított sem a karrier, sem a hatalom; itt az ember számára csupán egyetlen dolog volt fontos: az életben maradás.

– Itt – szólalt meg Ligacseva, amikor a csővezeték fekete tömegén, a fehér-szürke világ háttére előtt meglátta a tizennyolcadik kilométert jelző vörös foltot. – Itt forduljon keletre.

Négy kilométer. – Megveregette a térdén kiterített térképét, aztán a műszerfalba ágyazott iránytűre mutatott. – Négy kilométer – ismételte.

Szalnyikov a térképre pillantott; majd a külső hőmérőre nézett. Habozva kibámult a keleten sötétlő ürességbe.

– Egyre... hidegebb van, hadnagy – mondta bizonytalanul. – Mínusz negyven fok. A hózápor egyre sűrűbb. Talán az lenne a legokosabb, ha most visszafordulnánk, és később... később újra megpróbálnánk a dolgot...

– Már csak négy kilométer van hátra, Szalnyikov – mondta Ligacseva. Ügyelt rá, hogy a hangja ne csengjen bosszúsan. – Semmiség az egész. Élvezze a friss levegőt.

Szalnyikov válaszolni akart, de aztán inkább a nyelvébe harapott és hallgatott. Elkormányozta a traktort a vezeték megnyugtató közelségéből, elindult a szibériai jégpuszta tömörnek tűnő sötétsége felé. Ligacseva a hátizsákjába nyúlt és elővett belőle valamit. A legjobban annak örült volna, ha nincs szüksége a tárgyra.

– Mi az? – kérdezte Szalnyikov, amikor észrevette a nő kezében a műszert.

– Maga csak vezessen – mordult rá Ligacseva. Nem tartotta fontosnak, hogy elárulja: egy Geiger-számlálót szorongat. Bekapcsolta a műszert. A számláló rövid bűgást hallatott majd elnémult. A jelek szerint a sugárzás mértéke alig volt magasabb a normálisnál, tehát egyelőre nem jelentett veszélyt, a katonákra. Ligacsevában feltámadt a remény. Lehet, hogy időközben elmúlt annak a valaminek a hatása, ami majd leugrasztotta a helyükről. Sobcsak műszereinek rajzkarjait...

A Szalnyikov ablaka mellett felszerelt külső hőmérőre nézett. Mínusz negyvenkét fok.

Valahol azt hallotta, hogy a motor acélja extrém hidegben rideggé válik, és úgy megreped, akár a balsafa. Ha ez bekövetkezik, ha el kell hagyniuk a járművet... tizenkilenc kilométernyire az állomástól ebben a hóviharban. Ilyen sötétben és hidegben egyikük sem jutna el élve a menedékbe.

A gondolatától ráncba szaladt a homloka, de nem szólalt meg. A külső hideg ellenére a motor hőmérséklete még mindig a normális értékhatáron belül volt.

Néhány perccel később újra ránézett a hőmérőre. Elfordult, aztán ismét a műszerre meredt. Képtelen volt felfogni a látványt.

Mínusz huszonnyolc fok? De hiszen egy-két kilométerrel távolabb még mínusz negyvenkettő volt!

Hogy lehet az, hogy itt sokkal melegebb van?

Felemelte és bekapcsolta a Geiger-számlálót. A műszer megreccsent, a mutatója kilendült majd visszatért a normális tartományba. A radioaktivitás itt magasabb volt a megszokottnál, de még mindig nem lehetett veszélyesnek nevezni. A cigaretták, amelyeket Ligacseva kislány korában csent és szívott el, hosszú távon ártalmasabbak voltak, mint ez a sugárzás.

De vajon mi az oka annak, hogy megváltozott a háttérsugárzás mértéke?

– Hadnagy! – kiáltott fel Szalnyikov A hangja ideges, valahogy természetellenes volt.

Ligacseva felnézett. Ahogy az ablaktörő lapátja lesöpörte az üvegről a hópihéket, meglátta azt, ami megrémítette Szalnyikovot.

– Bozse moj... Istenem!

Egy alacsony domb gerincének közelében jártak. Előttük, a dombtetőn, a reflektorok fénytölcsérében a hó... vörös volt. A sötét foltokon már ott fehérlettek a frissen lehullt pelyhek, de a vörösség még mindig megdöbbenően rikítónak látszott.

A vörös folt fölött egy feketének látszó alak himbálózott a szélben.

– Álljon meg! – Ligacseva feleslegesen adta ki a parancsot, mert Szalnyikov már másodpercekkel korábban lefékezett. – Ne állítsa le a motort! – kiáltotta a nő. 'Tudta, ha a motor leáll, idekint talán soha többé nem lennének képesek beindítani.

Kinyitotta a vezetőfülke ajtaját és kimászott. A hideg, akár egy óriási apályhullám, kiszívta belőle a meleget és az erőt. Megremegett, a teste erőlködve próbált alkalmazkodni az új körülményhez. A fülébe üvöltő szél olyan hangos volt, mint a traktor motorjának kitartó morajlása. Nem, javította ki magát. Ez hangosabb...

A háta mögött a katonák kiugráltak a pótkocsiból. Valamennyien a kezükben tartották fegyverüket.

– Várjanak! – emelte fel Ligacseva a kezét. Előhúzta a pisztolyát; a kilenc milliméteres markolatának érintése valahogy megnyugtatta.

Szalnyikov is kimászott a vezetőfülkéből, és AK-74-esét szorongatva belépett a reflektorok fénypázmájába. Ligacseva nem állította meg. Szalnyikov hátranézett a hadnagyára, majd amikor a nő továbbot intett, elindult előre.

A jégből egy majdnem függőlegesen álló pózna meredt ki, a teteje jó három méterrel emelkedett a dombgerinc fölé. Az éjszakában himbálózó alakot a pózna felső végéhez kötötték hozzá.

Az alak... egy ember teste volt. A bokájánál fogva, fejjel lefelé akasztották fel a póznára. A kinyújtott karok ernyedten lelógtak, az ujjak hegye a havat simogatta.

A fej hiányzott. A nyak végén vékonyka, vérvörös jégcsap sötétlett. A test alatt, a havon jókora, fagyott-alvadt vértócsa sötétlett.

Szalnyikov a hullára bámult, a fagyott tócsára nézett, majd megvizsgálta a feketeség környékén a havat.

– Lábnyomok – mondta. – Lábnyomok mindenhol; hadnagy. Nagyok... Látja? – Újra felnézett a tetemre. – Mi történt itt? – nyüsztette elváltozott hangon.

Ligacseva nem válaszolt. Fogalma sem volt róla, mit mondhatna, de az emberei előtt ezt nem vallhatta be. Még nem. – Ki ez? – kérdezte. – Felismeri valaki?

– Az egyik falubeli – mondta Utkin. – A ruháján látszik. Ligacseva a halott ember ruhájára nézett – csak ekkor döbbsent rá, hogy eddig nem is a testet, hanem a reflektorok fényében pirosan csillogó, izzó parázsra emlékeztető vérfoltokat bámulta. A fej nélküli férfi valóban olyan bőrruhát viselt, mint a helybéli rénszarvaspásztorok.

– Ki tehette ezt? – kérdezte. furcsa gondolata támadt. Lehet, hogy a bennszülötteknek van valamilyen titkos törzsi rituáléja? Elképzelhető lenne, hogy a falubeliek valami őrült szertartás során embereket áldoznak a jégmezők ősi, brutális isteneinek? Vagy esetleg így büntetik meg azokat, akik hibát követnek el?

– Ez Taro – állapította meg Szalnyikov.

– Honnan tudod? – kérdezte Dolzszikov furcsán recsegő hangon. – Nincs is feje!

– Ott a puskája – mondta Szalnyikov előre mutatva. – Ez Taro fegyvere. Nagyon büszke volt rá, sosem adta ki a kezéből.

A fejjel lefelé lógó hulla mögött, félig a hóba temetve egy régi, mívés vadászpuska hevert. Ligacseva csak akkor vette észre,

amikor Szalnyikov rábökött.

Ezek szerint, gondolta a hadnagy, elvethetjük azt a lehetőséget, hogy épeszű ember vitte véghez ezt a szörnyűséget. Csak egy örült hagyna itt, a hóban egy ilyen értékes tárgyat...

Egy örült... Tehát nem törzsi rituáléről van szó, hanem egy eszelős által elkövetett ocsmány bűntettéről.

– Lábnyomok? – kérdezte a nő Szalnyikovtól. A férfi bólintott.

– Több száz. – Szalnyikov körülnézett. – Abba az irányba vezetnek. – Habozott. – Hadnagy... én még sosem láttam ilyen nyomokat. Túl nagyok. És van még valami... Karmos lábaktól származnak.

– Arra gondol, hogy valamilyen vadállat támadott rá... taróra? Milyen állat lehet az, amelyik póznára kötözi az áldozatát? Szalnyikov tanácstalanul ingatta a fejét.

– A nyomok... csizmás vagy bakancsos lábaktól származnak, csak éppen... Olyan az egész, mintha a bakancsok elejéből karmok meredtek volna ki.

– Lehet, hogy a gyilkosnak volt valamilyen idomított állata – vélte Ligacseva. – Szalnyikov kövesse a nyomokat. És legyen óvatos! Nem tudom, kicsoda, vagy micsoda járt itt, de az biztos, hogy veszélyes: – A katonák felé fordult. – Utkin! Vetrov! Maguk Szalnyikovval mennek. Ha látnak valamit, ami mozog, amit furcsának találnak, azonnal nyissanak tüzet. Ne kockáztassanak, és ne tévóvázzanak.

Utkin és Vetrov bólintott. Vonakodva bár, de teljesítették a parancsot: Szalnyikov mellé léptek.

– Maguk – nézett Ligacseva a többi katonára – segítsenek levágni a testet. Visszavisszük Tarót a népéhez.

A pózna szilárdan állt a jégben, és a férfiak között egy sem akadt, aki felért volna a végéhez, hogy leoldozza a hullát. Két katona végül, megemelte Taro fagyott testét, míg egy harmadik a rohamtőrrel átvágta a zsinetet.

A dolog tovább tartott, mint Ligacseva várta. A legszívesebben ráordított volna Kazarjanra, a törös fickóra, hogy igyekezzen, de nem tette. Sejtette, hogy a penge a hidegben rideggé vált – elég lett volna egy rossz mozdulat, és az acél eltörik. Ligacseva megremegett, és Szalnyikov meg a másik két katona után nézett.

– Ezt nézzétek, mekkora nyomok! – kiáltott fel Utkin. Nem tudom,

ki járt erre, de az biztos, hogy óriási termetű volt. Vetrov letérdelt a nyomsor mellé. Megcsóválta a fejét.

– Nézd meg jobban – mondta Utkinnak. – A jég megolvadt a láb alatt, aztán újra megfagyott. Ezért látszanak ilyen nagynak a nyomok.

Utkin a társára meredt.

– Tudod te, mekkora hő kell ahhoz, hogy megolvadjon a jég? – Szalnyikovra pillantott, aki megállás nélkül továbbment, majd újra Vetrovra nézett. – Olvadás ide vagy oda, ezek a nyomok hatalmasak! Nézz csak rájuk!

Vetrov megvonta a vállát.

– Lehet, hogy tényleg nagyok – bólintott. – Na és akkor mi van?

– A nyomok a következő dombon túlra vezetnek – kiáltott hátra Szalnyikov. – Menjünk fel a gerincre, onnan talán többet láthatunk. Gyertek!

A két katona kelletlenül követte. Felkínlódtak a következő domb oldalán. Az emelkedő nem volt sem meredek, sem túl magas, a szemből fújó szél azonban megnehezítette a haladást.

– Kár, hogy nem hoztunk valami lámpát – mormolta Vetrov – Igen – bólintott Utkin. – Jó lenne tisztábban látni a nyomokat. Szerintem semmi sem tudja úgy megolvasztani a jeget, ahogy te mondtad.

– Dehogynem! – válaszolt Vetrov – Csak tapogasd meg a nyomokat! A jég mindegyikben olyan csúszós, mintha egészen friss lenne.

Utkin lehajolt, és bedugta kesztyűs kezét az egyik nyomba. – Lehetséges – mondta végül. – De nem hiszem, Igor, hogy ettől lennének ilyen nagyok. Szerintem egy valódi óriást követünk.

– Gyertek már! – kiáltott hátra Szalnyikov, aki közben feljutott az emelkedő tetejére. A domb valójában csak egy nagyobb hó- és jégkupac volt; de így is remek megfigyelőhelynek ígérkezett.

Szalnyikov megállt, és a szemét meresztgetve belekémlelt a sötétségbe. Egy szóval sem utalt rá, de Vetrovhoz hasonlóan ő is bánta már, hogy nem hoztak magukkal lámpákat. Az éjszaka nem volt teljesen fekete, a felhők és a fehér táj visszaverte és felerősítette az égből leszivárgó kevéske fényt, a levegőben kavargó hó miatt mégsem lehetett túl messzire ellátni.

Észrevett valamit, de nem tudta meghatározni, mi lehet az. A

hóban húzódó egyenetlen, sötét vonal éppúgy lehetett árnyék, mint szakadék. Hiába erőltette a szemét, képtelen volt megállapítani, hogy a hasadék tényleg ott van-e.

Hirtelen rádöbbszent valamire. Izzadt. Az arcán végigcsorgó veritékcsöppek nem fagytak meg.

Levette a sapkáját, összegyúrta a markában. A prémen nem ropogott jég, nem fehérlett rajta hóréteg.

A sapka nedves volt.

– Nagy isten...! – mormolta. – Ti is érzitek? Érzitek ezt a meleget? – Belebámult a sötétségbe. Honnan az ördögből ered ez a meleg? Nem látott fényeket, sem tüzet.

A melegen kívül valami mást is megérezett.

– Valami van a közelben – mondta. – Valami... Érzem... Hirtelen elhomályosult előtte a világ. Nem a hó, nem az éjszaka, nem a szél miatt.

– Mi a...? – kezdte, de nem fejezte be a mondatot. Éles °s sikoltással hanyatt vágódott és lecsúszott a jeges bucka oldalán.

Vetrov és Utkin, akik menet közben a nyomokat vizsgálgatták, és nem nagyon figyeltek Szalnyikovra, a hang hallatán felkapták a fejüket. Vetrov oldalra ugrott, Utkin felemel te a karját. Az utolsó pillanatban sikerült elkapniuk a lefelé csúszó Szalnyikov testét.

– Pjotr! – kiáltott fel Utkin. – Mi...? – Valami meleg nedvesség csorgott a kesztyűje alá.

– Nézd az arcát! – nyögte Vetrov.

Szalnyikov arcának bal felén, a pofacsonttól a torokig két mély párhuzamos vágás vöröslött. A seb mély volt, a bőr és a hús alól kilátszottak a csontok. A széthasított arcból vér ömlött Utkin kezére – ez volt az a meleg nedvesség, amit érzett.

– Mi vághatta...? – Utkin felnézett a domb tetejére. Még látta a lesújtó pengék villanását.

Vetrovnak még maradt annyi ideje, hogy egyszer felüvöltsön... '

Negyedik fejezet

Éppen feltették Taro fagyott testét a pótkocsira, amikor Ligacseva meghallotta a hangot. Gyenge volt és távolról érkezett, a

szél is tompított rajta, de így is fel lehetett ismerni. Fájdalmas sikolyvolt.

– Mi az isten...? – A nő felnézett. A dombgerincen túli sötétségben kékesfehér fény villant. – Pjotr! – kiáltotta.

Aztán eszébe jutott, hogy hol van, kicsoda, és kik veszik körül.

– Gyerünk! – mordult a katonáira. – Gyerünk, mind! Utánam!

Dolzikov aki a halott Taro lábát tartotta, tanácstalanul nézett rá.

– Felejtse el a hullát! – ordított rá Ligacseva. – Vele később is ráérünk foglalkozni!

Dolzikov engedelmeskedett: eleresztette a halott lábát. A keményre fagyott tetem válla lecsúszott a pótkocsi platójáról, a fej nélküli test a hóra puffant. Dolzikov a többiek után rohant, akik időközben feljutottak a domb tetejére és elszáguldottak a pózna mellett.

Ligacseva futás közben parancsokat osztogatott.

– Ahogy odaérünk Szalnyikovékhoz, azonnal helyezkedjenek védelmi alakzatba! A másik domb gerince és a hóbuckák mögött keressenek fedezéket. Csak akkor tüzelhetnek, ha engedélyt adok rá! – Az utolsó utasítás óvatosságra vallott; nem akarta, hogy a katonák a sötétben véletlenül rálőjenek Szalnyikovra, Utkinra vagy Vetrova.

Megpróbálta elképzelni, mi történhetett, mit talált a három férfi, mitől származhattak a hatalmas lábnyomok, és a körülöttük látható karomszerű bemélyedések. A póznától csupán egy nyomsor vezetett a sötétségbe – egyetlen őrült pedig nem lehet olyan ügyes, hogy végezzen három katonával, mielőtt bármelyikük elsüthetné a fegyverét. Vagy lehet, hogy Taro gyilkosa nem egyedül volt? Lehet, hogy egész falkányi eszelős vár rájuk? Talán az amerikaiak indítottak támadást? Esetleg valamelyik extrém terrorista frakció tagjai, a csecsenek, a grúzok vagy a zsidók léptek akcióba? Ligacseva fejében túlságosan gyorsan száguldoztak a gondolatok ahhoz, hogy bármelyiket megvizsgálhassa, hogy a magyarázatok közül kiválaszthassa a legvalószínűbbet.

Aztán hirtelen...

Sztarosztjin feje lerobbant a helyéről.

Ligacseva megbotlott. Tágra nyílt szemmel bámult. Anton Mihajlovics Sztarosztjin közlegény az egyik pillanatban még mellette, a közvetlen közelében rohant, a szeme izgatottan

csillogott, már alig várta, hogy – életében először – harcolhasson. Aztán egy kékesfehér villanás, és... Sztarosztyn feje eltűnt.

Egyszerűen eltűnt.

A fény keresztülcikázott a húson és a csonton. A test még megtett egy rohanó lépést, aztán előrezuhant. A szétfröccsenő vér vörösre festette a havat.

Ellenségnek, amire tüzet lehetett volna nyitni, nyoma sem volt. A villanás a semmiből csapott elő.

– Hol vannak? – kiáltott fel Dolzsikov.

– Ha meglátják őket... tűz! – ordított vissza Ligacseva. Az éles fény újra felvillant, és Dolzsikov elesett. A mellkasa feltépődött, az egyik karja semmivé vált, a feje a törött nyakon furcsa szögben hátrabiccent.

– Ezek ellen nem tudunk harcolni! – rikoltott fel valaki. Ligacseva nem látta, hogy kicsoda, és a szél huhogása, a riadt kiáltozások közepette nem ismerte fel a hangot. Megfordult. Egy alak rohant vissza a traktor irányába.

– Vissza kell jutnunk a...

Fénylobbanás – a villám ezúttal nem emberi testbe pörkölt bele, a traktor motorházát találta telibe. A jármű eleje szétrobbant, a fémet sárga lángok nyalták körbe.

Ligacseva ekkor már tudta, hogy meg fog halni, hogy ezt a támadást egyikük sem éli túl. Arról azonban, hogy ki és miért végez velük, fogalma sem volt.

Szerette volna megtudni, kik támadtak rájuk. és magával akart vinni közülük néhányat a halálba. Felkapta aóról'

Dolzsikov AK-74-esét. Kibiztosította; a katonának még erre sem volt ideje, mielőtt meghalt.

Ligacseva nem látta sem az ellenséget, sem a saját embereit, de tudta, már ez sem számít. Az emberei gyakorlatilag halottak voltak, az ellenséget elrejtette a szibériai éjszaka... Tüzet nyitott, acélköpenyes ólmot szórt a sötétségbe, körülbelül abba az irányba, ahonnan a kékesfehér villám érkezett.

A fény akkor villant fel újra, amikor a lába megcsúszott a jégen. Elvesztette az egyensúlyát, előredőlt. A fehér fény a perzselő forróság végighorzsolta a vállát. Felemelkedett a levegőbe; az AK-74-es, jobbra, ő maga pedig balra sodródott.

A hó besüppedt alatta. Legurult a lejtőn. A világ úgy pörgött

körülötte, mintha körhintán ülne. A hó, a hideg, a sötétség és a fény kaotikus egyveleget alkotott a géppisztolyok narancsvörös tűzével és az ellenséges fegyver hidegfehér villámlásával. Ligacseva keményen a szélmarta jégre zökkent. Hó omlott rá, majdnem betemette: Egyik szemével kilátott a védőszemüveg mögül, a másik lencsére fagyos fehérség tapadt.

Elkábult és összezavarodott az ütéstől, a sebből szétáradó fájdalomtól, a vastag kabát alá bekúszva a tarkóját simogató kegyetlen hidegtől. Egy hosszú percig csak feküdt, sem mozdulni, sem gondolkozni nem bírt. Közben a rémület és a pusztítás kakofonikus zajai belecsendesültek körülötte a szél huhogásába. Amikor felemelte a fejét, már egyetlen villogó fényt sem látott. A traktor és a pótkocsi még mindig égett, de a lángok alacsonyra zsugorodtak, a tűz izzássá szelídült. Nem hallatszott több robbanás.

Ligacseva körülnézett a jégmezőt pokoli narancsvörösre színező tűz fényénél.

Csak az egyik katonáját látta. A férfi mozdulatlanul, a traktor közelében hasalt a jégen – Ligacseva nem tudta eldönteni, hogy él-e még, vagy már meghalt. Talán csak halottnak tettei magát, hogy amikor az ellenség közelebb merészkedik hozzá, felugorjon és támadásba lendüljön? Lehetséges...

A katonák többsége – Ligacseva ezt biztosan tudta – elesett. Vajon hányan maradtak életben? Hányan találtak maguknak fedezéket? Hányan lapulnak a hóban, arra várva, hogy lecsapjanak az ellenségre? Egyáltalán: él még valaki rajta kívül?

Nem volt esélyük. Idekint, majdnem húsz kilométerre a bázistól, a jégmezőn, a túlerőben lévő, láthatatlan ellenséggel szemben labdába sem rúghattak. Ha a támadóik nem ölik meg őket, a hideg fog végezni velük.

Ligacseva, bár már kezdett magához térni, még mindig nehezen jutott lélegzethez. Óriási erőfeszítésébe került, hogy a levegő a tüdejébe jusson. A hó betömte az orrát és a száját. Az oldalán feküdt, az egyik karján. A másik nem mozdult – a kékesfehér villám komoly sebet üthetett a vállára, A rázúdult hőtömeg súlyával sem bírt.

Halk roppanásokat hallott – nehéz léptek a hóban. Ligacseva mozdulatlanná dermedt. A hang a bucka teteje felől közeledett.

Az ellenség!

Az ellenség... itt van, pár méternyire tőle: Megáll és felméri, milyen pusztítást végzett.

Ligacseva meg sem moccan. Várt. Magatehetetlenül meredt előre – fél szemmel nem sokat látott,

A traktor közelében fekvő katona sem mozdult. Ligacseva megpróbálta beazonosítani. Ki lehet az? Talán Mihail Alekszandrovics Barankin? Igen, ez Mihail. Csak két hete érkezett a bázisra, ő volt a legfiatalabb az egész szakaszban. A nő pislogott egyet. Mihail tényleg megmozdult a közeledő léptek hallatára, vagy csak a képzelete játszik vele? Lehet, hogy mégis életben van? Ligacseva nem látott rajta sebet, körülötte nem vöröslöttek vérnyomok.

Az ellenség megtorpant – egy, talán kétméternyire állt a hó alatt heverő nő fejétől. Ligacseva összerezzen. Talán észrevették?

Nem. Egy másodperccel később az ellenség továbbhaladt: Ligacseva a szemét meresztgetve, de a fejét mozdulatlanul tartva figyelt. Talán most meglátja, ki támadt rájuk...

Nem látta meg. A látása elhomályosult, úgy látta Barankint és az égő járművet, mintha egy furcsa vízfüggöny ereszkedett volna a szeme elé. Pislogni kezdett, levegőt vett, meg próbálta munkára kényszeríteni a tüdejét.

A vízfüggöny nem tűnt el, de összezsugorodott, meghatározható nagyságú, mozgó fallá változott. A homályfolt Barankin irányába tartott. Ligacseva nem látta az ellenséget, viszont felfedezte a hóban keletkező mélyedéseket.

Mintha a homályfolt hagyta volna hátra a lábnyomait... Ez nem lehet!, gondolta. Képzeli. A harc, a sebe, az esés, a hideg – mind kifejti rá a maga hatását. Összezavarodott, és olyasmit lát, ami nem is létezik.

Aztán hirtelen meglátott valamit, ami nem lehetett hallucináció, amit nem lehetett a hideg vagy a védőszemüvegre rakódott hó csúf játéknak nevezni; ami vagy a kezdődő örület első látomása volt, vagy pedig a valóság.

A lény a semmiből bukkant elő. Felegyenesedve állt, akár egy ember, de – ez tisztán látszott rajta – nem ember volt. A testén a megjelenését követő első pillanatokban elektromos ívek villogtak, amikor azonban teljes magasságában kihúzta magát, a legutolsó szikrák is eltűntek. Ligacseva a tűz fényében tisztán látta az alakot.

Magasabb volt, mint egy átlagos ember, két méternél jóval nagyobbra nőtt. Az arca sima, szögletes és fémes volt. – Ligacsevának először az jutott az eszébe, hogy az amerikaiak kifejlesztettek és megépítettek egy gyilkos robotot, és ide, Szibériába küldték, hogy leteszteljék. Az óriás azonban nem gépszerűen mozgott, a testfelépítése és az arányai is arra vallottak, hogy élőlény.

Amikor végignézett rajta, Ligacseva már biztos volt benne, hogy nem ember formájú gép áll előtte. Az arcot fémmaszk takarta, a derékon öv a vállakon keresztben különböző tárgyak tárolására alkalmas, széles hevederek feszültek, az alkarokat fekete, kesztyűszárszerű pánt borította.

A meztelennek tűnő test többi részét valami hálószerű anyag takarta. A háló alól kilátszó bőr egészségtelen sárga árnyalatban csillogott a lassan kihunyó tüzek fényében. Ligacseva meghökkent. Hogyan bírja ki valaki ilyen öltözékben ezt a perzselő hideget?

Most már tudta, hogy ez a lény hagyta hátra a hóban talált nyomokat. Ligacseva tisztán látta a lábát. Az óriáscsizma vagy bakancs helyett szandált viselt, a lábfeje elején horgas, fekete karmok meredeztek. Ez megmagyarázta a karomnyomokat, de hogyan képes valaki majdnem mezítláb sétálgatni egy jégmezőn? Hogyan lehetséges az, hogy a lábait nem rágta le a fagy?

A tények, bármilyen érthetetlenek is, tények maradtak. ' Ligacseva kénytelen volt félresöpörni a csodálkozását.

A lény Barankin fölött állt, majd hirtelen lehajolt. Fél kézzel megmarkolta a fiatal katona fejét – a koponya teljes egészében elfért a markában.

A másik kéz felemelkedett, a könyék hátrahúzódott. A fekete alkarpántból két hosszú fémpenge csusszant elő. A hegyük jóval túlért a lény összeszorított öklén.

Az égő traktor fényében tisztán látszott: a pengéken friss, fagyott vér vöröslík. '

Ligacseva eddig abban reménykedett, hogy Barankin még életben van és sértetlen, most azonban azért kezdett imádkozni, hogy halott legyen. A holtak már nem érzik a fájdalmat...

A lény felemelte Barankin fejét. A fiatal katona felrikoltott. – Ne! Ne!

Ligacseva reményei semmivé foszlottak. Barankin felfogja, érzi,

ami vele történik. Az ikerpengék lecsaptak és belehasítottak a katona hátába. A tiltakozó rikoltás velőtrázó fájdalomsikollyá változott.

Nem tartott sokáig. Egy másodperccel később a lény felemelte Barankin fejét és vele együtt a kimetszett gerincoszlopot. A fej nélküli test a hóban maradt. A vértócsa egyre nagyobb területet hódított el a fehérségtől.

Ligacseva elvesztette az eszméletét.

* * *

Semmit sem látott, semmit sem hallott – egészen addig, míg félig fagyott testére rákulcsolódtak a kezek, míg a karok – baráti, emberi karok – kiemelték a hóból.

A falubeliek, Taro törzsének tagjai megéreztek az égő járműből felszálló füstöt, és elindultak a narancsszínű ragyogás felé. Megtalálták a testeket és a vértócsákat, és megtalálták a nyomokat is, de nem próbálták követni a lényt, amitől származtak. Késekkel és néhány puskával felfegyverkezve valahogy nem volt kedvük üldözőbe venni azt a valamit, ami képes volt rá, hogy lemészárolja a modern orosz hadsereg egyik szakaszát.

Egyetlen sárga bőrű lényt sem láttak. Semmit sem vettek észre, ami magyarázatul szolgált volna az öldöklésre.

A dombtetőn felfedezték a nyomokat, amelyek arról árulkodtak, hogy valami a hóba dőlt és betemetődött. Ásni kezdtek, és megtalálták Ligacsevát.

A nő túl gyenge volt ahhoz, hogy elmondja, mi történt a szakaszával. A falubeliek felnyalábolták és visszavitték a bázisra, az övéi közé. Az ájulat és az ébrenlét között lebegő Ligacseva úgy érezte, a visszaút csupán percekig tartott.

Egyszer csak ismerős falakat látott maga körül: bevitték a gyengélkedőbe. Megpillantotta maga fölött Gajcsev dühtől és félelemtől kivörösödött arcát. A férfi az ágy fölé hajolt, és megpróbált kipréselni belőle néhány információt. Ligacseva nem beszélt, újra elvesztette az eszméletét.

Amikor ismét magához tért, egy másik ágyban találta magát. A mennyezet itt tisztább, fehérebb, világosabb volt. Nem emlékezett rá, hogy elszállították valahová, de néhány órával később, az egyik orvostól megtudta, Moszkvában van. A költségekkel nem törődve különgéppel hozták vissza Szibériából.

Az ottani jégmezőn lezajlott mészárlás szörnyű lázálomnak tűnt, de Ligacseva képtelen volt megszabadulni az emlékektől: Az ikerpengék, amelyek belemélyednek Barankin hátába; a nedves, cuppogó-ropogó hang, ahogy a török átvágják a fiú bordáit; a lény látványa, ahogy magasra emeli a tűz fényében csillogó, véres trófeát... Tudta, ezeket a részleteket sohasem fogja elfelejteni.

...

Tiszta egyenruhát adtak rá és Ponomarenko elé vezették. Mihail Barankin megcsönkített testének látványa, mint valami pokolbéli szellem akkor is a szeme előtt lebegett, amikor az altábornagy előtt állt és a kérdésekre válaszolgatott.

A kihallgatás alatt végig pihenjben állt, az állapotára való tekintettel azt is megengedték neki, hogy rátámaszkodjon az asztalra, viszont nem ülhetett le. Sejtette, hogy miért nem. Amikor befejezte a rémálomszerű események ismertetését, amikor mindent elmondott, amit a hóbucka alá temetve látott, nem hallgatott el.

– Egy teljes szakasz megsemmisült. Tisztában vagyok vele, ezért valakinek felelnie kell. Figyelembe véve a kinevezésem körülményeit, a legegyszerűbb megoldás az, ha én leszek ez a valaki. Állok elébe. Nincs szükség köntörfalazásra, altábornagy úr.

Ponomarenko humortalanul elmosolyodott és hátradőlt a székében. Mélyet szívott importált cigarettájából; bent tartotta a füstöt, majd mielőtt visszanézett Ligacsevára, gondosan lepöckölte a hamut.

– Nem csinállok belőle titkot, hadnagy – kezdte. – Valóban hibás döntésnek tartottam az ön kinevezését. A tettei és a történetek beigazolták a gyanúmat. – Még egyet szívott a cigarettájából. Előredőlt.

– Egy dologban azonban téved – folytatta. – Ezúttal nem bűnbakot keresünk. Most nem elégszünk meg a felelősségre vonással. Ennél többet akarunk. 'tudni szeretnénk, hogy valójában mi történt odakint. Akár az igazat mondta, akár nem, hadnagy, maga többet tud az egésze-ről, mint mi. – A hamutálba nyomta a cigarettát. – Ezért. kedvesem – mondta –, nem kívánjuk a vérét venni. Ennél sokkal rosszabbat gondoltunk ki a maga számára.

Hűvösen elmosolyodott.

– Azt akarjuk, hogy menjen vissza oda.

Ötödik fejezet

– Mi a franc? – kiáltott fel a technikus, ahogy a komputer monitorára nézett. Elkomorodott az arca. Felnézett a mellette ülő társaira, akik ugyanúgy a kémműholdakból letöltött adatokat vizsgálgatták, mint ő.

Rajta kívül senki sem talált semmi különöset; senki sem tett megjegyzést. A többiek fel se néztek. Ez azt jelentette, hogy az, ami a monitorára varázsolta a jeleket, nem gyakorolt hatást a rendszerre, a jelenség nem terjedt szét a hálózatban. A probléma egyedül az ő gépénél jelentkezett. Mert probléma volt, hiszen adat nem lehetett...

Vagy mégis?

Visszanézett a monitorra, elgondolkozott, és beírt egy utasítást.

Megvárta a parancs eredményét, beadott egy másikat, majd egy harmadikat, végül ismét beírta a legelsőt.

A képernyőn semmi sem változott. A komputerek szerint valóban azt kellett látnia, ami a szeme elé tárult. A jelenség adat volt...

Egy hosszú percig a monitorra meredt, majd hátralökte magát a székevel, és felkapta a telefonját. A készülék csak egyszer búgott, mielőtt a vonal másik végén felvették a kagylót.

– Igen?

– Meeters tábornok – hadarta a technikus –, van valami a képernyőmon, amiről úgy gondolom, tudnia kell.

– Hallgatom – mondta a tábornok.

– A Szibéria északi részén lévő Jamal-félszigetről készült infravörös szatfelvétel... Az olajmezők környékén egy nagy kiterjedésű, Meleg folt látható. Azt hiszem, jobb lenne, ha megnézné.

– Mi lehet az? – kérdezte Meeters. – Kigyulladt az egyik olajkútjuk? Nem hallottam ilyesmiről.

– Nem tudom mi ez, tábornok, de... szerintem jobb lenne, ha lejönné és megnézné.

Meeters összeráncolta a homlokát.

– Jól van. Indulok. – Lecsapta a kagylót és felállt az íróasztala mellől.

Egyhetes elmaradásban volt a papírmunkával, és most még ez is...! Ha előre tudja hogy ez a beosztás mennyi irkafirkával jár együtt, akkor fél éve, amikor megkapta a dandártábornoki kinevezését, nem ünnepelt volna olyan vidáman. Bosszankodva állt fel, de közben tudta, az emberei nem rángatnák le a megfigyelőterembe, ha nem volna valóban figyelemre méltó, amit találnak.

Becsapta maga mögött az iroda ajtaját; aki ezen a folyosón halkan, nesztelenül járkált, könnyen felkelthette az örök gyanúját. Átcsörtetett a megfigyelőterem ajtajáig. Az örök egyetlen szó nélkül beeresztették.

A technikust, aki lekérte, Shearsonnak hívták. Meeters már a hangjáról felismerte. Az ajtóból egyenesen hozzá sietett, és a válla fölött a monitorra nézett.

– Nos, mi a helyzet? – kérdezte.

Shearson úgy pillantott fel, mintha meg akarna bizonyosodni róla, valóban a tábornok áll mögötte, majd gyorsan megnyomott néhány billentyűt. A monitoron azonnal megjelent a Jamal-félsziget térképe. Az ismert városokat és telepeket rendezett feliratok jelölték. A vékony, fekete vonalakkal megrajzolt térkép bizonyos pontjain élénk színfoltok látszottak.

– Ez az infravörös kép, uram – magyarázta a technikus. A képernyő sarkában lévő színskálára mutatott. A sötétzöld, a kék, az indigó- és violaszínű árnyalatok a fagypont alatti területeket jelölték. A monitor legnagyobb része mély, sötét violaszínű volt, de bizonyos helyeken sárgás, narancsszínű, piros és élénkvörös foltok látszottak – ezek a helyek a valóságban melegebbek voltak a többinél.

A falvakat és kisebb városokat, az olajtelepeket pici, sárgás pöttyök jelölték a térképen. Egyiken sem lehetett felfedezni egyetlen pixelnyi narancssárgát sem.

A monitoron azonban, a semmi közepén, néhány kilométernyire a zöldes ponttól, ami az aszjimai 12-es szivattyúállomást jelölte, egy tűzvörös folt látszott.

– Mi az ördög lehet ez? – kérdezte Meeters. – Nem lehet normál képet kérni erről a helyről?

Shearson a fejét rázta.

– Ott most éjszaka van – mondta. – A felhőtakaró is vastag. Valószínűleg havazik.

– Ami ekkora hőt bocsát ki magából, az éppen eléggé bevilágítja az éjszakát – jegyezte meg Meeters. – Mikor jelent meg? A felhőréteg összezárulása előtt is ott volt?

Shearson újra megrázta a fejét.

– Nem tudjuk, uram. Megnyirbálták a költségvetésünket, az érintett területet alacsonyabb prioritási osztályba sorolták, és pillanatnyilag csak egy RIS-34-est használhatunk. Hetente csupán kétszer nézhetünk le ide. Három nappal ezelőtt ezen a helyen a jégen kívül még semmi sem volt.

– Akkor csakis valami tűz lehet. – Meeters felegyenesedett. – Nem, uram – mondta Shearson. – Nem hiszem. A múlt héten készítettünk egy normál felvételt. Ha vetne rá egy pillantást...

Megnyomta a megfelelő billentyűket. A monitoron a fekete térképre ráúszott egy szürkés kép. Shearson arra a területre mutatott, ami az infravörös felvételen élénkpirosnak látszott.

– Ez a hely pár kilométernyire van a csővezetékétől, és legalább húszra a legközelebbi teleptől. Arra még az oroszok sem képesek, hogy pár nap alatt új fúrótornyot építsenek. Főleg nem most, a sarki tél kellős közepén.

A szatellitkép szürkés vonalai és foltjai egymás után semmivé váltak, a monitoron újra az infravörös kép látszott, majd a térkép fölött megjelent a legújabb felvétel.

A vörös folt változatlan helyen ragyogott a zöld és kék pusztában.

– Mi az isten lehet ez? – kérdezte Meeters.

– Radioaktivitás – jelentette ki Shearson. – Ez a valami... fogalmam. sincs, hogy micsoda... nem egyszerűen forró. Ilyen képet legutoljára a csernobili balesetnél láttam. Habár... ez más. A sugárzás szintje itt hamar lecsökkent. és a hó nem... – Radioaktivitás?

– Igen, uram.

– A rohadt életbe! – mordult fel Meeters. Kihúzta magát, megfordult, és rákiáltott az őrré. – Őrmester! Biztosítsa a helységet! Külön engedély nélkül senki sem léphet be, senki sem távozhat! – Visszafordult Shearson felé. – Öt percen belül az asztalomon akarom látni a felvétel kinyomtatott példányát. Az anyagot azonnal küldjék át a Fehér Házba és a NORAD-ba. Gyűjtsenek be minden létező katonai, politikai és egyéb adatot az érintett térségről.

– Tábornok...? – Shearson mehökkenve nézett fel Meetersre. – Mi folyik itt? Ki lehet a háttérben?

– Nem tudom, kinek a műve – mondta Meeters –, és azt sem, mit hisznek ezek magukról... Lehet; hogy szélsőséges kommunisták. Talán terroristák. Esetleg orosz nacionalisták... Nem tudom, de valaki van odakint, akinek nem lenne szabad ott lennie.

– Bármi legyen is... Miért? – Shearson sikertelenül próbálta megtalálni a megfelelő szavakat.

Meeters elkeseredve nézett a technikusra.

– Gondolkozzon, Shearson... Hát nem érti, mi ez? Úgy értem: mi más lehet, mint egy... Maga mondta, hogy Csernobil óta nem látott ilyesmit. Egy olajmezőn senki sem épít atomreaktort. A hő és a sugárzás nukleáris reakcióra vall. A semmi közepén ez csak egyvalamit jelenthet. Bombát, Shearson! – A monitorra bökött. – Valaki nukleáris tölteteket robbantgat a sarkkör közelében. Az oroszok nem szóltak erről. Rendben, azt tudjuk, hogy vannak olyan atomfegyverek, amiknek a létezését nem vallották be. Azt is tudjuk, hogy eladogatják a tölteteket a harmadik világ különböző országainak. Nem nézzük jó szemmel a dolgot, de eltűrjük... De ki az a marha, aki atombombát csempész Oroszországból Iránba vagy Pakisztánba a francos sarkkörön keresztül? Gondolkozzon, Shearson... Hová jutunk, ha Szibériából elindulva átszeljük az Északi-sarkot?

– Észak-Amerikába – mondta Shearson. – De...

– Pontosan – fojtotta belé a szót Meeters. – Pontosan ide! Talán van odakint egy-két elrejtett nukleáris fegyverük. Talán valami örült kutyaszánnal akarja átvontatni a rakétákat az Északi-sarkon. Nem tudom, mi történt, nem tudom mi a helyzet, de egy biztos: nagyon nem szeretnék hivatlan atomrakétát látni a szomszédomban!

– De tábornok úr... Ez örület! – tiltakozott Shearson. Mostanában nem szorongatjuk az oroszok nyakát. Miért akarnának éppen most megtámadni minket?

– Miért ne akarnák? – kérdezte Meeters. Elindult az ajtó felé. – Magának esetleg van valami jobb magyarázata erre az egészre? Örültek mindig voltak és mindig lesznek. – Kiszárguldott a teremből.

Shearson hosszan nézett utána, majd a monitora felé fordult, és nekilátott beírni az utasításokat. Reszkető kézzel gépelt.

Emory Mavis, az Egyesült Államok Hadseregének tábornoka homlokráncolva olvasta végig Meeters jelentését.

Meeters feltételezése szerint pár örült orosz atomrakétákat akar keresztülcsempészni a Sarkon. Mással nem tudta megmagyarázni a beérkezett, valóban furcsa adatokat.

Volt idő, amikor Mavis is azonnal erre a lehetőségre gondolt volna, ám azóta kitágult a látótere. Megtanulta, hogy egy sor lehetetlennek tartott dolog lehetséges. Valószínűtlen, de lehetséges. Sosem szabad azonnal elfogadni a legkézenfekvőbb magyarázatot. Ez a gondolkodásmód segítette hozzá, hogy elérje jelenlegi beosztását, azt a pozíciót, ami hivatalosan nem is létezett.

Mavis tábornok hivatalosan már régen nyugállományba vonult. Nem hivatalosan azt a titkos ügyosztályt vezette, amelynek nem volt egyetlen alkalmazottja sem, "csak" hatalma: amelynek létezésére csupán a költségvetési elszámolásban megtalálható, sokak számára érthetetlen "Ezoterikus veszélyelhárítás" címszó utalt. A munkája részben abból állt, hogy megvizsgálja a legvalószínűtlenebb dolgokat, és kiderítse, melyik hihetetlen magyarázatot lehet tényként elfogadni. Ez volt a specialitása; ha különös események történtek, a Fehér Ház mindig őt riasztotta. Mint például most is, amikor egy izgalmas golfjátszmát kellett abbahagynia azért, hogy belemélyedjen a legutóbbi esetbe.

A munkája másik része az volt, hogy tanácsokat adjon az elnöknek, mi az ördögöt lehet tenni az "ezoterikus veszélyek" elhárítása érdekében. Amikor szükség volt rá, ő maga állt az akciók élére, irányította és ellenőrizte a végrehajtásukat.

Meeters arra gondolt, hogy pár fanatikus vagy eszelős orosz atomfegyvereket próbál átcssempészni, ám ezt a magyarázatot mindenki olyan valószínűtlennek tartotta, hogy a Fehér Ház titkosszolgálatja azonnal megkereste Mavist, elrángatták a Burning Tree Golfklubból (ahol mellelleg éppen élete legjobb sorozatát üttötte), és a kezébe nyomták a hivatalos jelentést, arra kérván, hogy vizsgálja meg az ügyet.

Hő és sugárzás a szibériai tajga közepén? Igen, ésszerű, hogy Meeters rögtön az oroszok atomtölteteire gondolt, de vajon ez a helyes magyarázat?

Mavis az íróasztalán álló telefon felé nyúlt, felemelte a kagylót és beütötte a számsort.

Amikor a vonal másik végén felvették a kagylót, Mavis nem várta meg, hogy a hívott beleszóljon.

– Itt Mavis – vakkantotta. – Adja Charles Westfieldet! Eltartotta a fülétől a kagylót – a válasz nem érdekelte. Csak akkor kezdett ügyelni ismét, amikor meghallotta Westfield jól ismert hangját.

– Igen?

– Dr. Westfield – kezdte Mavis – tudnom kell, milyen mértékű hő és sugárzás keletkezne, ha aktiválná az oroszok legerősebb nukleáris töltete. A számokat a lehető leghamarabb faxolja át.

– Ma este? – kérdezte Westfield meghökkenve.

– Most! – utasította Mavis. – Amint befejeztük a beszélgetést. Megvan a számom?

– Nem is tudom... – Van tolla?

Tíz perccel később a faxgép felbúgott, és kiadta magából a papírokat.

Mavis átnézte a számokat. Nem volt fizikus, de éppen elég tapasztalattal rendelkezett ahhoz, hogy értse, amit lát. Westfield számai a közelében sem voltak a szatellitek által Aszjimában érzékelt értékeknek.

Mavis pontosan erre számított. Öt perccel a fax megérkezése után ismét felhívta Westfieldet.

– Biztos az adataiban? – kérdezte.

– Igen – felelte Westfield. Semmi habozás, semmi magyarázkodás, az "igen" határozottan csengett.

– Tegyük fel, hogy egy orosz atomtöltet eléggé megsérül ahhoz, hogy szivárogni kezdjen...

– Az atomrakéták nem szivárognak – szólt közbe Westfield, – Iszonyúan erős fémötvözet veszi körül a tölteteket. Aktiválódhatnak, felrobbanhatnak, de olyan nincs, hogy egyszerűen ereszteni kezdenek és szép csendben salakká olvadnak.

– Rendben, akkor most mégsem atomtöltetről van szó szögezte le Mavis. – Átfaxolok magának valamit. Kíváncsi vagyok, milyen következtetést von le az adatokból. – Elővette a szatellitek által leközölt adatoknak azt a példányát, amelyen nem volt rajta Shearson és Meeters kommentárja. Beletette a lapot a faxgépbe.

– Tényleg nem hadicélokra alkalmas atomtöltet – mondta valamivel később Westfield. – Kizárt, hogy aktiválódott rakéta lenne... A hőérték túlságosan nagy ugyanakkor alacsony a

neutronemisszió. Valami kisebb töltet robbanhatott fel... Készültek szeizmológiai jelentések?

– Jó kérdés – lepődött meg Mavis.

Órákba és több tucat telefonhívásba került (szeizmológusokkal beszélt, felhívta a CIA és néhány szupertitkos ügynökség szakértőit), mire Mavis tábornok minden adatot összegyűjtött.

A szibériai jelenséget olyan rengéshullám kísérte, ami inkább a meteorok becsapódása utáni állapotra, nem pedig az atomrobbanásokat követő földmozgásokra emlékeztetett.

' Feltételezhető volt tehát, hogy valami nagy dolog esett le az égből. Bármi volt is az, a közeledtét és az érkezését még a Föld légterét folyamatosan pásztázó radarrendszer sem észlelte. A szeizmografikus feljegyzések alapján arra lehetett következtetni; hogy a tárgy délkeleti irányba tartott és a pályája a becsapódás előtt hegyes szöget zárt be a föld felszínével. Olyan sokáig tartózkodott a légterben, hogy ha meteor lett volna, a radarok minden bizonnyal észlelik.

A becsapódás során keletkező hő meglehetősen gyorsan szétoszlott. Ebben nem volt semmi különös, az infravörös felvételek azonban sok érdekességet mutattak. Egyértelmű volt, hogy a sugárzás nem olyan, mint a meteor-beecsapódások során lenni szokott.

A CIA nem szolgálhatott túl sok információval az oroszok tevékenységét illetően – a kémjelentések megszerzése és továbbítása sokkal nehezebb dolognak számított, mint a szatellitek segítségével történő adatgyűjtés. Annyit azonban, mégis közöltek Mavisszel, hogy Aszjimából szokatlan sietséggel Moszkvába szállítottak egy alacsonyabb rangú tisztet, akit több tábornok is kihallgatott. Ez a részlet arról árulkodott, hogy valami valóban történt Szibériában. Sajnos a CIA nem tudta pontosan, hogy micsoda, sőt, úgy vélték, maguk az oroszok is csak sejtik, mi lehetett az a bizonyos esemény.

Mavis. ahogy végiggondolta és egymáshoz illesztette a begyűjtött információkat, elégedetten bólintott.

Minden passzolt.

Valami forró tárgy esett le az égből; valami, amit nem érzékeltek a radarok. Valami, ami nem úgy viselkedett, mintha természetes eredetű objektum lenne. Valami, ami az oroszokat is éppúgy

meglepte, mint mindenki mást...

Egy űrhajó, gondolta Mavis.

Már korábban is akadt dolga űrhajókkal. Az ilyen eseményekről mindenki mélyen hallgatott – a titkolózásnak számtalan oka volt –, de Mavis munkája során tudomást szerzett néhány égi jármű látogatásáról. Persze azok nem olyanok voltak, mint ez. A részletek és a jellemzők közül csupán néhány vágott egybe a korábban tapasztaltakkal. Mavis elgondolkodott. Ha ez a hajó esetleg nem az utasai jószántából landolt éppen azon a jégmezőn, máris van magyarázat az eltérésekre...

A többi látogató ugyanahhoz a Fajhoz tartozott, töprengett Mavis, miközben átnézte saját, kézzel írott feljegyzéseit, amiket a korábbi esetek alkalmával készített. Mindig ugyanolyan lények érkeztek... Mintha az ő tulajdonuk lett volna a Föld; mintha elhelyeztek volna az űrben néhány kozmikus "TILOS AZ ÁTJÁRÁS!" táblát, ami távol tartotta a többi faj képviselőit.

A jelek szerint ezek az űrfickók más fajból származtak. Mavis gyanította, hogy ugyanazok a behatolók jelentek meg, akik már többször felbukkantak a bolygón. Ha pedig ez a helyzet, akkor...

Mavis pontosan tudta, ki az a személy akire rá lehet bízni a kapcsolatfelvételt. A telefon után nyúlt.

Hatodik fejezet

Philips tábornok az íróasztala előtt ült, és egy üres poharat forgatott a kezei között, azon tűnődve, hogy újra megtöltse-e, vagy inkább mégse. Volt idő, amikor hajlandó lett volna esküvel megfogadni, hogy szolgálat közben sosem iszik.

Halkan felhorkant. Milyen kis naiv volt akkoriban! 'Tulajdonképpen most szolgálatban van? Állítólag igen. Készenlétben kell állnia, várva a hívásra, ami vagy befut, vagy nem. Beültették ide, ebbe a szűk, irodának nevezett kamrába, amiben az íróasztalon, a telefonon, egy poháron és egy üveg bourbonon kívül semmi sincs. Itt kell lennie, mert azt mondták, bármikor megkaphatja az új parancsokat. Bármikor... De mikor?

Persze hazudtak neki. Valójában nem volt készenlétben.

Valójában nem teljesített szolgálatot, egyszerűen csak útban volt, és félreállították. Jobban mondva: félreültették. Azt pedig soha, egyetlen szabályzatban sem írták le, hogy az embernek tilos innia, ha félretolják, pusztán azért, mert a felettesei azt hiszik róla, begolyózott.

Philips egy percre sem kételkedett abban, hogy a felettesei azt hiszik róla, megőrült, amikor fél évvel korábban találkozott azokkal az űrből érkezett trófeagyűjtőkkel, akik saját, különbejáratú vadászmezőjüknek tekintették New York városát. A főokosok akkor már évek óta tudtak az idegenek létezéséről. 'Tudták, hogy azok a szörnyek évtizedek óta emberekre vadásznak a trópusi dzsungelekben. Tudták, de elhallgatták a dolgot. Persze, amikor egy amerikai nagyváros közepén valamikorra öldösní kezdik az embereket, kiszivárogo egy s más a titkok közül...

Pizok keményen dolgoztak azért, hogy eltussolják az ügyet. Az álca-hadműveletet maga Philips kezdte el, mielőtt "átvezényelték". Sajnos túl sokan voltak azok, akik a kelleténél többet láttak és tudták, és az embereknek szokásuk, hogy eljár a szájuk. Philips sejtette, a főokosok úgy gondolják, ő tehet arról, hogy ilyen sok szemtanúja volt az ügynek.

Persze a nagykutya nem voltak ott. Nekik fogalmuk sem volt arról, valójában mi történt. Ők nem álltak ott az utcákon, nem látták, ahogy a falkányi idegen szörny tűzharcot vív a zsarukkal és a New York-i vagányokkal. A főokosok, hogy elkerüljék a balhét az idegenekkel, szíves-örömezt beletörődtek volna abba, hogy néhány tucatnyi civil vadászszakmánná válik. De ők nem voltak ott, nem látták, mi és hogyan történik. Nem nézték végig ártatlan emberek lemészárlását.

Philips azonban ott volt, és végül – megtagadva a kapott parancsokat – ringbe szállt: az emberek oldalán harcolt a szörnyekkel. Muszáj volt megtennie!

Persze ez semmit sem számított. A lények elhúzták a csíkot. Nem azért, mert vesztek, vagy feldühödtek. Azért mentek el, mert egyszerűen ráuntak a csetepatéra, és mert hűvösebbre változott az időjárás.

A nagykutya ebből a magyarázatból egy szót sem hittek el. Ők biztosra vették, hogy Philips és az a két zsaru, Schaefer meg Rasche kergette el az idegeneket. Meg akarták szerezni az

idegenek felszerelési tárgyait, hogy eljátszadozzanak velük, és azt hitték, Philips tehet róla, hogy semmire sem sikerült rátenyerelniük.

Ők nem látták, hogy azok az átkozott földönkívüli dögök. mennyire ügyeltek arra, hogy a cuccaik ne kerüljenek a prédának tekintett emberek kezébe. Philipséknek még véletlenül sem volt esélyük arra, hogy hadizsákmányt szerezzenek,

A főokosoknak fogalmuk sem lehetett arról, hogy milyen volt az a menet! Philips dühösen fújt egyet. Ő aztán tényleg semmit sem cseszett el. Ő minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy a katasztrofális helyzet ne romoljon tovább. Az ügyet ennél jobban csak Schaefer és Rasche ledurrantásával lehetett volna megoldani – de persze ez is csak akkor derült ki, amikor már túl késő volt.

A nagykutya természetesen egyszer sem vágta a képébe, hogy hibáztatják valamiért. Talán attól tartottak, hogy sajtóhoz rohan és kitálat, ha farba billentik vagy kirúgják seregből. A tábornok urak okosan és óvatosan jártak el: vártak pár hetet, aztán átvezényelték ide, beültették ebbe az irodába, és ráparancsoltak, hogy várjon. Várjon, míg meg nem kapja az új utasításokat.

Eleinte még kérdezősködött. Kíváncsi volt, hogy mi van azzal a programmal. amit elkezdett. Szerette volna megtudni, hogy folytathatja-e Lynch százados egységének kiképzését; hogy Smithers és a New York-i iroda többi tagja folytatja-e a gyanús esetek kivizsgálását; hogy a Pentagon csapata továbbra is átvizsgálja-e az űrből érkező elektronikus jelsorozatokot, vannak-e bennük földön kívüli értelmes életre utaló nyomok. Bármit kérdezett, mindig ugyanazt a választ kapta: ne aggódjon, ne foglalkozzon semmivel. a megfelelő szervezetek mindent kézben tartanak, mindennel törődnek. ő csak várjon, míg megérkezik a Hívás.

Közben eltelt hat hónap. és a telefon egyszer sem csörrent meg.

A papírmunkával már az első hónapban végzett. Ezután nekilátott, hogy elolvassa azokat a könyveket, amelyekre régóta kíváncsi volt. Most végre ilyesmire is jutott ideje. A harmadik hónapban szokásává vált, hogy a könyvek mellett egy-egy üveg bourbont is magával visz az irodájába. Az ötödik hónapban lemondott a könyvekről, csak a bourbon maradt.

Érezte, még néhány tétlenséggel töltött hét, és arról is leszokik, hogy bejárjon.

Majdnem fél évig tartott. mire megértette a lényegét. A telefon

sosem fog megszólalni. Lynch azóta már antiterrorista kommandók kiképzésével foglalkozik valahol, Smithers pedig talán terroristákat nevel a CIA számára. Az ügy lezárult – a felvonás véget ért.

Már nem fordulhatott a sajtóhoz. A hír nem számított frissnek. A megfelelő helyeken ülő nagyokosok azóta már minden nyomot eltüntettek, mindent lefedeztek. Egymáshoz passzították a hazugságokat, eltakarították a szemetet, és minden létező bizonyítékot besöpörtek a szőnyeg alá.

Persze megtehetette volna, hogy vitatkozni próbál velük. Panaszkozhatott volna, munkát, megbízatást követelve; egészen az elnökig elmehetett volna – de nem volt értelme, hogy megpróbálja. Tisztában volt vele, ha sokat járatja a száját,

végén a nyakába varrnak valami nem szeretem feladatot, egyszerűen nyugdíjazzák, de semmiképpen sem kerül vissza korábbi beosztásába. Tudta, a hadsereg soha többé nem teszi lehetővé számára, hogy megküzdjön azokkal a gyilkosokkal, azokkal a mélyürből érkezett bestiákkal.

Mert már csak ez az egy dolog érdekelte. Ebben az ügyben rengeteg lehetőség rejlett. A csillagközi utazás technikája, azok a döbbenetes fegyverek, a testet láthatatlanná varázsoló szerkentyűk – ha mindez a megfelelő emberek kezébe kerülnének; akkor létrejönne egy új világ, egy teljesen új univerzum. Ha meg lehetne szerezni a lények által használt csillaghajók valamelyikét, az Apolló holdra szállása örökre elvesztené jelentőségét. Olyan űrhajók birtokában az emberiség kijuthatna a csillagok közé, vadonatúj világokat hódíthatna meg, új forrásokra tehetne szert, kiaknázhathatná a gyarmatbolygók kincseit. A Földön elképesztő méretű lenne az általános jólét. Az emberiség megszabadulhatna öröknek hitt magányától, hiszen egészen biztos, hogy a galaxisban a vadászokon kívül élnek még más, intelligens, barátságos fajok is. Egy ilyen kapcsolatfelvétel pedig mindent megváltoztatna.

De ha ez nem is lehetséges, ha az emberi faj nem jut ki a csillagsztrádára, azok a fegyverek és technikai eszközök hozzásegítenék az Egyesült Államokat, hogy még jobban megelőzze a világ többi államát, hogy a Saddam Husszeinhez és Muammar Kadhafihoz hasonló bohócokkal való csetepaték ne legyenek nehezebbek, mint egy-két bögöly agyoncsapása.

Ez volt a legnagyobb, legfontosabb ügy a hadsereg történetében

és Philips életében. Ez volt a legnagyobb meccs, és őt most egyszerűen pályán kívülre küldték...

Remélte, hogy csak őt állították félre, az ügrről nem szálltak le. Bízott benne, hogy a helye nem maradt üresen, valaki mást állítottak a posztjára. Olyasvalakit, akiben jobban bíztak. Talán éppen egy Lynch-hez hasonló ember lett a főnök.

Semmit sem tehetett, semmit sem tudhatott meg – számára már csak a remény maradt.

Talán – mondogatta magában – a helyzet korántsem oly sötét, mint gondolja. Talán tényleg hívni fogják. Lehet, hogy azok a lények a New York-i eset óta nem jártak a Földön ezért a seregnek nem volt szüksége az ő tapasztalatait Esetleg... Igen, esetleg valóban sor kerül majd arra a bizonyos telefonhívásra.

Persze az is lehetséges, hogy a nagykutya őszintén hitték, a bestiák örökre eltűntek a Földről.

A francba, ebben lehet valami! Lehet, hogy tényleg elhúzták a csíkot, és vissza se néznek. Az a balhé az ő számukra sem lehetett valami kellemes. Talán azért jöttek a Földre, hogy elszórakozzanak, elvadászgassanak egy kicsit. Vagy azért, hogy bosszút álljanak a társukért, akit évekkel korábban Dutch nyírt ki? Mindegy, a lényeg az, hogy nem úgy sült el a dolog, ahogy várták: két-három harcosuk kinyíftak. Ha földi kalandjuk valami szafari volt, a "balesetek" nem jöttek jól az utazási irodáik számára. Ha esetleg valami kegyetlen túlélőgyakorlatnak szánták a portyát, megszegték az alapvető szabályt: külső segítséget nyújtottak a "pályán" tartózkodó harcosaiknak, amikor a hajójuk leereszkedett a Third Avenue-n.

Állati nehéz lehetett eltüntetni az idegenek nyomait, gondolta Philips. Azon a helyen még vasárnap délelőtt is több száz szemtanú volt...

A hadsereg főtisztjei valószínűleg úgy vélték, hogy a balhé azért tört ki, mert a polgárok megpróbáltak közbeavatkozni. Talán azt gondolták, hogy a rendelkezésre álló eszközökkel az emberek úgysem tudják megszerezni az idegenek cuccait ezért inkább nem is akartak tudomást venni az egésztől. Philips, amikor annak idején beszállt a menetbe, szigorú parancsot kapott. A nagykutya azt kívánták tőle, hogy vegye a kezébe az irányítást, de hagyja, hogy a vadászok megöljenek pár embert, szerezzenek egy-két trófeát, ne hergelje fel őket mégjobban. A tábornokok félelme ebben az

esetben nagyobb volt a kíváncsiságuknál, sokkal fontosabbnak tartották, hogy elkerüljék a háborút a feldühített idegekkel, mint hogy megtanuljanak tőlük valamit.

Akkor óvatoskodtak, azóta pedig lehetetlenné tették Philips számára, hogy közbeavatkozzon, és esetleg seggbe rugdossa a nagy trófeagyűjtőket. A nagykutya beparancsolták ebbe a szűk ketrecbe, az üres íróasztal mögé, leültették, és csupán egyetlen feladatot adtak neki: bámulnia kellett a telefont, ami valószínűleg sosem fog megszólalni...

A készülék hirtelen megcsörrent.

Philips, hallotta, de a hang először nem jutott el a tudatáig. Nem fogta fel, hogy a jelentés nélküli, lényegtelen háttérzajnak tűnő csörgés fontos lehet a számára.

A második csörgés mintha sokkal élesebb, erőszakosabb lett volna az elsőnél. Philips teste úgy rándult össze, mintha találat érte volna. Az íróasztalra ejtette az üres poharat és felkapta a kagylót.

– Itt Philips! – vakkantott bele a mikrofonba. Egész testében reszketett az izgalomtól.

Hetedik fejezet

Rasche lassan tért magához. Az agya ködös volt, nem tudta pontosan, hogy hol van.

Arra emlékezett, hogy az oregoni Bluecreekben lakik Sharival, a feleségével és két fiával. A New York-i balhé után költöztek ide; úgy gondolták, itt biztonságban lehetnek.

De... Nem, most nem otthon van. Hol lehet? Mi az, amin fekszik? Nem olyan, mint egy közönséges ágy! Kinyitotta a szemét.

Először csak sötétséget látott, aztán... A feketeséget széthasító éles, fájdalmasan erős fény elvakította. Lehunyta a szemét, megpróbálta összeszedni a gondolatait.

Az a balhé New Yorkban... valójában kik voltak azok a lények? Mik voltak? Mit kerestek ott? Visszatérnek?

Lehet, hogy érte fognak visszajönni?

Schaefer mindent megmagyarázott, ám Rasche még mindig nem értette az egészet. Vadászok az űrből. Oké. De miért? Hogyan

döntik el, kire vadásznak? Hol lehet biztonságban tőlük? Egyáltalán: létezik ilyen hely? Vajon Bluecreek elég messze van New Yorktól, vagy azoktól a vidékektől, ahol portyázni szoktak?

Rasche gondolatban szüntelenül az idegen lényekkel foglalkozott, lelki szemei előtt újra és újra megjelentek a különös maszkkal takart arcok, az ocsmány szörnypofák, a sárgás bőrrel borított testek, a fekete karmok, az Embervér-tócsák, az áldozatok megcsonkított tetemei...

Pislogni kezdett. Úgy érezte magát, mintha valamilyen kábítószer hatása alatt lenne. Lehet, hogy tényleg beadtak neki valamit? Nem emlékezett rá, ahogy arra sem, hogy hol van, hogyan került erre a helyre. Megpróbált keresztülnézni a fénysugáron, a mentális ködön.

Egy maszk...

Meglátta a fölötte lebegő maszkot, az arca felé nyúló sárga ujjakat.

Ez azok közül való! cikázott keresztül agyán a gondolat. Ez is olyan ürlény!

– Magához tért... – állapította meg valaki.

Rasche összeszedte minden erejét, és támadásba lendült. Váratlanul és határozottan mozdult meg. Nem volt már fiatal, az utóbbi években felszedett magára némi súlyfelesleget, nem volt formában, de amikor a szükség úgy kívánta, gyors és kemény tudott lenni. Előrelendült a maszkos lény felé, kezét abba az irányba lökte, ahol a nyakat sejtette.

– Most nem...! Most nem fogsz meglógni! Most kinyírlak, ha beledöglök is!

A maszkos lény hátratántorodott és a padlóra zuhant. Rasche rátérdelt a mellkasára, A kibírhatatlanul éles fény most nem a szemébe világított, az erős világosságsugár a háta mögül tört előre. Újra tisztán látott.

Éles női sikoly hallatszott.

– Rasche seriff Hagyja abba! Kérem!

Rasche lenézett és felfogta, hogy az alak, akit maga alá gyűrt nem az, akinek hitte. A maszk fehér volt, és gézszerű papírból, nem pedig fémből készült. A nyak, amit szorongatott, egy ember testéhez tartozott. A sárga ujjak pedig... Igen. A gumikesztyűt emberi kézre húzták. Rasche még valamire rádöbrent: egy idegen vadászt nem bírt volna ilyen könnyedén feldönteni.

Eleresztette a nyakat, Az agyára ereszkedett köd lassanként szétoszlott. Rájött, hogy a fogorvosa mellkasán térdepel. – Dr. Krelmore! – mondta, amikor hirtelen eszébe jutott a férfi neve.

Krelmore olyan hangot hallatott, mintha fulladozna.

– Elnézést – mentegetődzött Rasche, miközben leszállt áldozatáról. – A szer... úgy értem...

– A szer? – kérdezte Krelmore, aki az asszisztense segítségével feltápáskodott a padlóról.

– Ideképzeltém pár dolgot, amik... nem voltak itt – motyogta Rasche szégyenkezve. – Azt hiszem, hallucináltam,

– Hallucinált? – Krelmore megigazította a köpenyét. – Már régóta vagyok fogorvos, seriff, de még sosem láttam, hogy valaki így reagált volna az érzéstelenítőre. – Köhögni kezdett,

– A jelek szerint elájult, pedig csak egy normál adagot kapott. Egyébként a tömései rendben vannak, de... talán az lenne a leghelyesebb, ha kivizsgáltatná magát. És az sem ártana, ha beszélne egy pszichiáterrel.

Rasche megrázta a fejét.

– Már annyi lélekбúvárral beszéltem, amennyi egy nap alatt diagnosztizálni tudná Florida állam valamennyi lakóját – mondta, majd hozzátette: – Jézusom, azt hittem, már vége van. – Az értetlen és riadt arccal bámuló Dr. Krelmore-ra nézett. – 'tudja, nemrég átmentem valamin, ami... – Elhallgatott. rájött, nem lenne jó húzás, ha most előadná a fogorvosának, hogy pár hónapja úrból érkezett szörnyekkel csatázott New York utcáin. – Nézze, doki... Igazán sajnálom az előbbit. Nagyra értékelném, ha kettőnk... hármónk között maradna a dolog. – Kesernyésen elvigyorodott. – Az utóbbi időben elég sokszor voltam stresszhelyzetben. Új hely új munka... Mindig nehezen viseltem a változásokat.

– Rendben van – egyezett bele Krelmore a nyakát dörzsölgetve. A bőrén már fakulni kezdtek Rasche vörös ujjnyomai. – Jól van, sheriff. A maga titka a mi titkunk. – Erőltetetten elmosolyodott. – Tudja, mindig történik valami ilyesmi, valahányszor a tévé leadja a Maraton életre-halálra című filmet. Már megszokhattam volna.

– De még soha senki sem... – szólalt meg az asszisztensnő. A két férfi ránézett. A nő megijedt, hogy valami olyasmi csúszna ki a száján, amiből még baja lehet. Elnémult.

– Nos, valóban volt már néhány ideges páciensünk mondta

végül. – De azt hiszem, ön az első, aki padlóra döntötte Dr. Krelmore-t.

Krelmore arcáról egy pillanatra eltűnt a mosoly.

– Előbb-utóbb ennek is be kellett következnie – mondta szomorkásan.

Mindhárman felnevettek, de egyikük sem jókedvűen.

Tíz perccel később Rasche már újra kint volt Bluecreek utcáin, és miközben vérbeli zsaru módjára, automatikusan szemügyre vette a környezetét, belemélyed a gondolataiba.

Nem tetszett neki, hogy ennyire elvesztette a fejét. Miközben a doki a szájában kotorászott, mintha átkerült volna egy másik világba. Tényleg elájult? Vagy talán csak elaludt? Lehetséges. Rosszakat álmodott. De ettől még nem kellett volna nekiesnie annak a szerencsétlen fogorvosnak. Egy normális ember még a legszörnyűbb rémálmából felriasztva sem tenne ilyesmit...

Lehet, hogy kikészültek az idegei?

Már több mint négy hónapja seriffkedett Bluecreekben. Eddig – úgy gondolta – minden remekül ment. Beilleszkedett az új közösségbe. a munkájára sem lehetett panasz. Azt hitte, hogy amikor beadta a felmondását a New York-i rendőrségnél és nyugatra költözött, örökre maga mögött hagyta a múltbéli szörnyűségeket. Most azonban gondolkodóba esett. Lehet, hogy annak a legörültebb élménynek a szereplői ide is elkísérték? A szörnyek elől nem menekülhetett, magával hozta őket. A fejében voltak.

Automatikus léptekkel haladt, és miközben komor gondolatok kavargtak a fejében, mindent észrevett maga körül. Zsarurutin: tudat alatt mindenkit, akit az utcán látott, besorolt a három hagyományos kopó kategória egyikébe. Rendőrök, polgárok, rossz fiúk. Odahaza New Yorkban sokszor előfordult, hogy a kategóriák átfedtek egymást, ám itt, Bluecreekben jóval egyszerűbb volt az élet. Itt jóformán mindenki belefért a "polgár" feliratú skatulyába.

Persze éppen ez volt a fő oka annak, hogy ideköltözött. Egyszerű, kisvárosi élet. Semmi izgalom. Nyugi. Mégsem érezte magát jól. Az élete legnagyobb részét New Yorkban töltötte el, és ha nem érkeznek meg az X bolygó lakói, azok az embervadász szörnyek, még mindig ott üldöznék a gyilkosokat meg a narkóneppereket. Még mindig a régi partnerével, Schaefferrel

dolgozna, és abba se hagyná a melót a nyugdíjazásáig.

Az úrhajók és az a "mindent bele" tűzharc a Third Avenue-n azonban már túl sok volt a jóból: lelépett. Munkát keresett magának. Még ki se jött a kórházból, amikor a rendőrségi csatornákon keresztül szétküldte az országban a szakmai önéletrajzát. A zárójelentéssel együtt megkapta a Bluecreekből érkezett levelet. Elvállalta a seriffséget. Fogta Sharit meg a srácokat, és eljött ide. A biztonságba. A nyugalomba. Az unalomba...

A biztonságba? Felnézett az égre. A történetek után nem tudta elhinni, hogy bárhol biztonságban tudhatja a családját, de Bluecreek mégsem volt annyira központi hely mint a Nagy Alma.

Hívta Schaefer is, ám az a melák nem akarta otthagyni New Yorkot, hiába ajánlotta fel neki a seriffhelyettes posztját. Schaefer... Csak vigyorgott, amikor meghallotta a javaslatot. Kis híján felröhögött. Ez lett volna az első eset, hogy Schaefer nevet valamin, amit tőle hallott.

Maga Rasche is nehezen tudta elképzelni Schaefer-t, amint egy kisváros utcáin cirkálva, a fontosság látszatát megőrizve szolgálja és védi a polgárokat. Tudta jól, a melák nem való olyan helyre, mint Bluecreek, de azért megpróbálta rábeszélni a dologra.

Bármit csinált, nem jött be. Schaefer New Yorkban maradt. Na persze nem azért, mert imádta a várost. Nem szerette ő New Yorkot. Sőt. Rasche sokszor úgy látta rajta, egyenesen gyűlöli azt a helyet. Nem is arról volt szó, hogy nem tudott volna máshol élni. Schaefer nem volt tősgyökeres New Yorki. Rasche úgy tudta, valahol Pennsylvániában nőtt fel – nem volt biztos benne, mert Schaefer sosem beszélt sem a múltjáról, sem arról, hogy honnan jött.

Ahhoz, hogy Schaefer New Yorkban maradt semmi köze sem volt az érzelmeknek. Egyszerűen nem akart megfutamodni. Nem hagyta, hogy azok az újrjóró rohadékok megfutamítsák, és azt sem tűrte el, hogy a kormány fejesei félreállítsák. Mert akadtak egy páran, akik el akarták tüntetni. Ő azonban nem hagyta magát. Rasche tudta, addig nem fogja elhagyni a várost, amíg a szövetségiék ezt várják tőle. Vele nem lehet packázni.

Mellesleg Schaefer átkozottul felhúzta magát azon, hogy a kormány el akarta kenni az idegen vadászok ügyét, és azon is,

hogy nem árulták el neki, mi történt a bátyjával. Dutch állítólag egy közép-amerikai mentőakció során tűnt el, de a nagyokosok titokként kezelték a részleteket. Schaefer dühös volt, és New Yorkban több olyan ember akadt, akin kitombolhatta magát.

Rasche kinyitotta a ház ajtaját. Ház – még mindig nem érezte otthonának ezt a helyet, amely legalább háromszor akkora volt, mint a queensi lakás, amiben korábban éltek. Belépett. Pillantása a nappali dohányzóasztalán álló bekeretezett fotóra esett. Lehajolt, kézbe vette a képet.

Schaefer és ő...

A felvétel azután készült, hogy nyakon csíptek egy veszedelmes kis szemétládát, aki Errol G-nek nevezte magát. A képen álló Rasche olyan szélesen vigyorgott, hogy a bajusza majdnem a füléig ért, Schaefer arca azonban mintha valami kőfaragvány lett volna.

Rasche eltűnődött. Vajon most mit csinálhat a melák? Lehet, hogy lidércnyomásos éjszakákon hozzá is visszatérnek az idegen lények? Nem, Schaefert biztos nem kínozzák rémálmok. Ő nem az a fajta. Ő inkább szenvedéssel teli éjszakákat okoz másoknak. Rasche kapásból meg tudott volna nevezni pár olyan embert, akinek Schaefer a rémálma. Elmosolyodott.

Fel kéne hívnia őt. Csak úgy hogy eldumálgassanak egy kicsit. Jó lenne minél előbb.

A mosoly eltűnt az arcáról. Muszáj beszélnie valakivel azokról a bizonyos dolgokról. Valakivel, de nem a pszichológusokkal, akik úgyis azt hiszik, hogy az idegenek csupán egy agyonhajszolt zsaru képzeletében léteznek. Valakivel, aki nem olyan, mint Shari... Ó, Shari! Ha tudná, a férje milyen kemény dolgokkal szembesült a munkája során!

Igen, hamarosan fel fogja hívni Schaefert. Nemsokára.

Nyolcadik fejezet

Schaefer nyomozó belépett az irodájába és mozdulatlanra dermedt. Szótlanul az íróasztala mögött terpeszkedő ismeretlen férfira bámult.

A fickót meglephette az érkezése. A keze, amit az asztalon álló

bekeretezett fénykép felé nyújtott, megállt a levegőben.

Meghökkent arccal nézett vissza a nyomozóra.

Konzervatív szabású, drága öltönyt viselt. A haját hagyományos stílusban, valószínűleg drága borbélynál nyíratta.

Olyan embernek látszott, aki inkább a Wall Streeten, az üzleti negyedben érzi otthon magát, akinek semmi keresnivalója sem lehet egy rendőrnemzet irodájában. Kirítt a környezetéből, de valahogy mégis lazán ült Schaefer székében, a New York-i egyes számú körzet rendőrkapitányságának egyik helyiségében, és minden meglepettsége ellenére lazán tartotta a kezét a fotó előtt, mely az iroda tulajdonosát és Rasche nyomozót ábrázolta.

Schaefer törte meg a néhány pillanatig tartó csendet.

– Rajta, érezze otthon magát. Nézzen körül. Lehet, hogy talál pár negyeddollárost a székem alatt.

– Bocsánat – mondta az idegen, és visszahúzta a kezét a fényképtől. – Schaefer nyomozó? A nevem Smithers. – Felállt, megkerülte az íróasztalt és előrenyújtotta a kezét. – Bizonyára tudni szeretné, ki küldött ide...

Schaefer nem fogott vele kezét. A férfi viselkedésében volt valami, amit határozottan ismerősnek talált.

– Maga is a sereg okostojásai közé tartozik – állapította meg. – Olyan, mint Philips meg a többiek. Azok, akik a múlt nyáron azt hitték, el tudják intézni az ügyet a Third Avenue-n a barátainkkal.

– Én... ööö... – kezdte Smithers, miközben gyors mozdulattal leeresztette a kezét.

Nem tagadta, hogy kapcsolatban áll a hadsereggel – Schaefernek ennyi éppen elég volt ahhoz, hogy bizonyítva lássa feltételezését.

A nyomozó félbeszakította Smithers mondatát.

– Dolgoznom kell, Smithers – mondta. – Nekem itt munkám van. Valódi munkám. Nyögje ki gyorsan, hogy miért van itt, aztán viszlát! – Levetette a dzsekijét.

– Jól van. Én... – Smithers a nyomozó arcába nézett, és gyorsan rátért a lényegre. – Baleset történt, Schaefer nyomozó. Bekövetkezett egy... jelenség. Úgy véljük, az ön tapasztalatai, amelyeket a korábbi hasonló eset során szerzett, felbecsülhetetlen értékűek lehetnek az ügy megoldásának szempontjából, és...

– Jézusom! Maguk talán azzal töltik az ebédidejüket, hogy

gyakorolják az ilyen körülményes megfogalmazásokat? – kérdezte Schaefer, miközben hátat fordítva Smithersnek kinyitotta a szekrényét. – Különben ne magyarázkodjon. Magamtól is rájöttem, mit akar mondani. A srácok visszajöttek, és maguk most azt akarják, hogy a régi szép időkre emlékezve utánuknézzek egy kicsit.

– Így is lehet mondani – felelte Smithers. – Az ügynek azonban vannak bizonyos részletei, amelyek...

– Csessze meg a részleteket! – Schaefer beakasztotta a szekrénybe a dzsekijét és lehúzta a válláról a pisztolytáskát. – Nekem itt dolgoznom kell.

– Természetesen hivatalos úton is közöljük majd a rendőrséggel, hogy szükségünk lenne a szolgálataira. Ami a főnökét és a különböző szervezeteket illeti, mindent elintézzünk...

– Ezt rögtön sejtettem. – Schaefer beszéd közben kigombolta az ingét. – Azt hiszem, Smithers, nem fogta fel a lényegét. Ha akarja, részletesebben is elmondom. A Schaefer-fiúk már teljesítették a kötelességüket, míg Philips meg a többi hozzá hasonló a lábát lógatta. Ha maga meg a többi szuperpupák, aki "különleges ügynöknek" nevezi magát, most újra ringbe akarnak szállni azokkal az úrbéli rútpofákkal, hát csak rajta, tegyék meg. – Levetette az ingét, felakasztotta egy vállfára. A testén dagadó izmokra még Arnold Schwarzenegger is büszke lett volna. – Engem viszont hagyjanak ki az egészből. Értve?

Smithers tiltakozni próbált.

– De nyomozó...

Schaefer egy darab szigetelőszalaggal egy drótszálat ragasztott a mellkasára. A vezeték végén egy parányi mikrofon himbálózott.

– Megmondtam: nem!

– Biztos vagyok benne, ha...

Schaefer folytatta a mikrofon feltapasztását.

– Ember, maga nem ért a szóból? Azt mondtam, hogy nem!

– A francba, nyomozó, megengedné végre, hogy legalább egy mondatot befejezzek? – kiáltott rá Smithers.

– Miért engedném meg? – kérdezte Schaefer. – Különben éppen most fejezett be egyet... – Amikor a drót a helyére került benyúlt a szekrénybe, és elővett egy olyan rikító, rózsaszín-zöld mintás inget, amelyben a Seventh Avenue-t birtokoló stricik szoktak feszíteni.

Smithers elgondolkozott.

– Azt hittem, örülni fog a lehetőségnek, hogy megint köze lehet azokhoz.

Schaefer nekilátott, hogy begombolja az ocsmány inget.

Közben ránézett Smithersre.

– Miért örülnék? Talán megint New Yorkban működnek a fickók?

– Nos... nem – vallotta be Smithers.

– Sejtettem – nyugtázta Schaefer. A gombokra pillantott. – Megéreztem volná a szagukat, ha felbukkannak a környéken. – Begombolta az inget, kiemelt a szekrényből egy barna bőrkabátot, és újra Smithers felé fordult. – Ide hallgasson, mintakatoná! Mondok én magának valamit. Ha a dögök nem New Yorkban vadászgatnak, semmi közöm sincs hozzájuk. Utálom azokat a mocskokat, de rajtuk kívül van még a világban pár ember is, akiket nem igazán csípek. Maga is ezek közé tartozik. – Megigazította magán a kabátot. – Én már lejátszottam velük a saját menetemet. A bátyám is, ő az egész szakaszát elveszítette az ellenük vívott harc során. Nekem a városomat lőtték szét. És a partneremtől is meg kellett válnom. Menet közben lenyomtunk néhányat a rútpofák közül, mindent megtettünk, ami tőlünk tellett, ők sem tétlenkedtek. Hajlandó vagyok döntetlennek tekinteni a játszmát, és amíg nem eszi át őket a fene az én térfelemre, nem csinálok semmit. Maga azt mondta, most nem az én pályámon játszanak, szóval... Szóval elmehet a francba. És ha már oda indul, vigye magával Philips tábornokot is! – Rántott egyet a bőrkabát ujján.

– Maga csak New Yorkot tekinti a térfelének?

– Erre céloztam. – Schaefer megrántotta a kabát alját is. – Tökös fickónak tartom magam, de nem akarok rendőrködni az egész világon. New York éppen elég nagy pálya a számomra.

– Ezek szerint nem akar segíteni nekünk?

– Rossz a füle, vagy mi? Megmondtam: nem!

– Ez az utolsó szava?

– Ha kimondanám a legutolsó szót, akkor valószínűleg letartóztatnának – morogta Schaefer, és az ajtó felé tolta Smitherst. – Most pedig húzzon ki az irodámból, ha megkérhetem, mert a végén elvesztem a fejem. Ha pedig elvesztem a fejem, talán beszórom magát, és végignézem, ahogy szétolvad a járdán. Tudja, mint a csigák... Mert szerintem maguk mind azok. Meztelen csigák.

– Kilökte Smítherst a folyósóra és becsukta az ajtót.

Az órájára pillantott. A cseverészés ellenére maradt még pár perce az indulásig.

A csukott ajtóra nézett. Az öltönyös főkatona nem próbált visszajönni. Ez megkönnyítette a dolgot, de Schaefer tudta, az ügy még nem zárult le. Még akkor sem, ha Philips meg a haverjai ejteni akarják a témát. Ő még nem fejezte be. Hónapok óta arra áldozta szabadideje egy részét, hogy megtalálja Philipset. Hiába erőlködött; most viszont, Smithers felbukkanásával előkerült egy nyom, amin haladva talán eljuthat hozzá:

– Smithers, mi? – mormolta maga elé. – Nem árt majd utánanézni egy kicsit a pasasnak. Feltéve, hogy ez a valódi neve. Alkalomadtán egy kicsit elbeszélgetek majd vele Dutchról. Vele is, meg Philipsszel is. – Az asztalán tornyosuló kupacból kihalászott egy darab papírt, keresett egy tollat, és gyorsan ráfirkantott egy rövid jegyzetet. Smithers és Philips nevét nyíllal kötötte össze.

Schaefer bátyja, Dutch, évekkel korábban, egy Philips által irányított akció során tűnt el. A nyomozó biztos volt abban, hogy Dutch odalent Közép-Amerikában (ahol Philips meg a csicskásai megpróbáltak beavatkozni a helyi politikába) egy földönkívüli vadással futott össze. Dutch és a katonái mit sem sejtve besétáltak a rútpofa vadászterületére, a dög pedig lemészárolta a szakaszt. Az információmorzsákból arra lehetett következtetni, hogy Dutch végül kinyírta a dögöt, és sikerült élve megúsznia a menetet, utána azonban eltűnt. Schaefer biztos volt benne, hogy Philips sokkal többet tud Dutchról annál, amit eddig kiköhögött.

Az előző nyáron lezajlott események után Philipsnek is nyoma veszett. Valószínűleg valahol a Pentagon mélyén ásták el a nagykutyák. Schaefer bosszantotta a dolog, mert szeretett volna eltársalogni vele egy kicsit Dutchról.

Ez a Smithers talán majd elvezeti őt Philipshez. Talán üzletet tudnak kötni. Ha sikerül megegyezniük a részletekben... ki tudja, talán a végén mégis segít a hadseregnek. Gyűlölte azokat az úrbéli fajzatokat, és annak ellenére, amit Smithersnek mondott, korántsem tartotta lehetetlennek, hogy játszani fog ellenük a visszavágón.

Persze csak akkor száll be a főkatonák csapatába, ha teljesítik a feltételeit. Kizárt, hogy Philips csak fűttyent egyet, és ő máris rohan.

Azzal, hogy ilyen kurtán-furcsán kirúgta Smitherst, talán sikerült a tudomásukra hoznia, hogy ezúttal ő akarja megszabni a feltételeket. Akkor és ott fog találkozni és tárgyalni Smithersszel meg a feletteseivel, ahol és amikor neki tetszik. Semmiképpen sem itt, és főleg nem most.

Nem a kapitányság épületében fog beszélni vele, ahol mindig lézeng pár tucat pletykára éhes, túl kíváncsi zsarú. Majd valami diszkrétebb helyen találkoznak. A helyet és az időt ő fogja meghatározni. És a tárgyaláson természetesen nem az idegenek kérdése lesz az első napirendi pont, hanem Dutch ügye.

Komoly menet lesz, fel kell készülnie rá. Nem szabad elkapkodnia a dolgot. Először azt az ügyet kell lezárnia, amin már hónapok óta dolgozott a fiúkkal. Ha ezt elintézi, valószínűleg lesz ideje arra, hogy a bátyjával, Philips tábornokkal, meg azzal a vérszomjas úrbéli vadászfalkával foglalkozzon.

Az asztalra ejtette a papírlapot és kisetett az irodából.

Kilencedik fejezet

Schaefer megfordult és a kirakaton keresztül kinézett az utcára. Megpróbált közömbösen viselkedni és mozogni.

A Village egyik kis üzletében, a Gyűjtők Paradicsomában állt, ahol képregényeket, sportkártyákat meg hasonlókat árultak, Schaefer "kölyökcuccnak" nevezett minden ilyesmit. Úgy csinált, mintha a bolt kopaszodó, Jon Cohen nevezetű tulajával beszélgetne, de közben az utca szemközti oldalán szabálytalanul leparkoló barna furgont, meg a benne ücsörgő férfit nézte.

A furgon késett. Schaefer már jó három perce megérkezett a boltba.

– Próba egy-két há... Próba. Egyes, kettes, hármas – mondta halkan. – Jó lenne, ha működne a ketyere, Rawlings, mert két perc, és ez a bohóc rámdumál valami vicces firkafüzetet.

A sofőr felemelte a kezét, és "O" betűt formázott a mutató- és a hüvelykujjából. Schaefer megértette a jelzést. A mikrofon működött.

– Oké, fiúk – suttogta Schaefer. Az ajtóhoz ment, elfurakodott egy eladó mellett, akit a névtáblája szerint, a bolt tulajdonosához

haszonlóan szintén Jonnak hívtak. – Lássunk neki. Ne felejtsetek el: senki sem mozdul, míg Baby elő nem veszi az anyagot. Narkóüzérkedésért akarom bevinni, nem pedig azért, mert magánál tart pár szem cukorkát.

Kilépett a járdára, átment az utca túlsó oldalára. Egyenesen a konyhai edényeket és étkészleteket árusító bolt felé tartott. A környékbeli téglák és a rendőrség beépített emberei szerint ez az üzlet volt a helyi kokain-nagykereskedés.

Az utcán végigsüvítő hideg, téli szél megcibálta Schaefer bőrkabátjának szárnyait. A nyomozó határozott léptekkel haladt.

– Hála istennek, köztünk van Schaefer, aki pontosan megmondja, mit kell tennünk! – mormolta gúnyosan a barna furgon hátuljában a műszereket, figyelő három zsaru egyike. Nélküle fogalmam sem lenne arról, miért jöttünk ide...

A társai idegesen elvigyorodtak.

– Pofa be! – szólt rájuk a kormánykerék mögött ülő Rawlings. – Elég a humorból, inkább készüljetek fel.

Schaefer benyitott a boltba. Halkan megszólalt az ajtó fölött felakasztott kis kolomp. Körülnézett. Az oldalsó falakra polcokat szereltek, középujt állványok sorakoztak. Egyetlen vásároló sem tartózkodott a helyiségben. A pult mögött álló nő sehogy sem illett a képbe. Neccharisnyát viselt, gondosan tépett és színezett szőke parókát, a sminkje ujjnyi vastag arcvakolat volt – Úgy kirítt a konyhai holmik, a serpenyők és kanalak közül, mint a prérifarkas egy alomra való kismacska közül.

Schaefer felismerte; ez volt az a nő, akit a környéken mindenki Babynek hívott.

– Mivel szolgálhatok, nagyfiú? – kérdezte Baby. – Talán pár serpenyőt, esetleg fazekat szeretnél?

Schaefer elvigyorodott.

– Nem kell nekem semmi ilyesmi – mondta, és megpróbált az arcára erőltetni egy "nagyemő drogüzér" maszkot.

– A kokót nem lehet teflonban melengetni. Odakozmál.

Baby visszamosolygott rá.

– Viszont a tojásrántotta nem – mondta. – Meg a szalonna sem.

– Seggfej – morogta a furgonban szorongó zsaruk egyike.

– Még ezt sem tudod? A kokó se ragad le a teflonban...

– Gyerünk már, Schaefer! – biztatta Rawlings, bár tudta, hogy

Schaefer egyetlen szavát sem hallhatja. – Ne poénkodj, vedd már meg azt a nyavalyás drogot!

A furgon hátuljában az egyik technikus felnézett, kilesett a hátsó ablakon, és oldalba bökte a társát.

– Hát ez remek! – mondta. – Társaságot kaptunk.

Egy hosszú, szakadt és mocskos kabátot viselő férfi közeledett imbolygó léptekkel a furgonhoz. A hátulsó ablakhoz érve lábujjhegyre ágaskodott és megpróbált belesni. Az üveget fedő fólia miatt semmit sem láthatott, a belülről kifelé bámuló rendőröknek azonban nem tetszett a dolog, mert a pasas miatt a kocsi a figyelem középpontjába kerülhetett.

– Csak egy hajléktalan főszer, aki azt hiszi, megfújhat valamit a furgonból – mondta a hátulsó ajtóhoz legközelebb ülő zsaru. – Kiszálljak? Elég ha rászólok, és elhúzza a csíkot.

Rawlings a fejét ingatta.

– Inkább maradj a helyeden. Baby megláthat odabentről.

Azért tartsd szemmel az ürgét.

– Oké – suttogta a rendőr.

Az ablak felé fordult és kinézett a csavargóra...

...aki a hosszú kabát alól gyors mozdulattal éppen abban a pillanatban rántott elő egy lefűrészelt csövű vadászpuskát.

– Szent isten...! – rikoltotta a zsaru.

A csöves a következő pillanatban meghúzta a ravaszt.

A plastikablak szétrobbant. Fél másodperccel később, mielőtt bárki reagálhatott volna, eldőrdült a második lövés is.

A golyó leszakította az ajtó melletti zsaru koponyájának felső részét.

A harmadik lövedék a következő rendőr torkát ütötte keresztül. A negyedik célt tévesztett. Rawlingsnak csak egyszer sikerült elsütnie a fegyverét – az ötödik puskagolyó a jobb szemébe fúródott.

Rawlings golyója nem találta el a csövest, fél háztömbnyi távolságban az egyik irodaépület első emeleti ablaka mellett sebet ütött a falba, majd az úttestre pattant.

Az egyetlen életben maradt rendőr technikus volt, aki a löpályán kívül még soha életében nem használta a fegyverét.

Még elő sem kapta a stukkert, amikor a hatodik golyó leterítette.

– Mi az isten...? – A lövések hallatán Schaefer megpördült, és kinézett az utcára.

Valami nem stimmel – ennyit rögtön felfogott. Még nem tudta mi történt, azt viszont érezte, hogy a durrogatás csak rosszat jelenthet. Hét lövés egymásután – négyet vadászpuskából, egyet kisebb kaliberű rendőrségi revolverből, kettőt pedig ismét a puskából adtak le. Schaefer egy pillanatra megfeledkezett a nőről, akinek a lebuktatására és letartóztatására készült.

Hiba volt.

– Jobb lett volna, édesem, ha veszel pár serpenyőt – mondta Baby és kirántott a pult alól egy .45-ös revolvért. Ugyanebben a másodpercben a bolt végében lévő helyiségből egy borotvált fejű, tetovált férfi lépett elő. A pasas egy sörétes puskát tartott a kezében. A fegyver csövét Schaefer fejére irányította.

– Vagy Schaefer nyomozó úr más véleményen van? – kérdezte Baby. – Ha csak egy csodás alumínium étkezésért ugrottál volna be, erre az egész balhéra nem kerül sor.

Schaefer egy hosszú pillanatig a nő kezében szürkellő automata revolverre meredt, majd a puskás kopaszra nézett.

A puska csöve meg sem rezzent, a tar fejű szilárdan a testéhez szorította a tusát, az ujját pedig a ravaszon tartotta, készen rá, hogy bármelyik másodpercben megrántsa. Baby keze sem remegett.

Schaefer kelletlenül felemelte a kezét. Egy fegyveres támadóval szemben még lett volna némi esélye, kettő azonban még neki is túl sok volt.

Szerette volna megtudni, hogy mi a franc történt odakint, hogy hol vannak a társai, hogy egyáltalán élnek-e még. Tisztában volt azzal, hiába kérdezősködne, senki sem felelne, és azt is tudta, ha elindul a bolt ajtaja felé, azonnal kap néhány golyót a hátába.

Baby megkerülte a pultot, vérvörös túsarkú cipőjében Schaefer elé topogott, és a férfi álla alá nyomta a .45-ös csövét.

– Tényleg ilyen hülyék lennétek, zsarukám? – kérdezte. Ezen a környéken semmi sem történhet, amiről Baby ne szerezne tudomást. – Előrenyújtotta a bal kezét, benyúlt Schaefer bőrkabátja és inge alá, és tapogatózni kezdett. A jobbjaival közben végig a nyomozó álla alatt tartotta a revolver csövét.

A nő bal keze gúnyosan erotikus mozdulatokkal simogatta végig Schaefer mellkasát. A férfi tudta, Baby nem szórakozni akar vele, hanem keres valamit.

Meg is találta. Amikor az ujjai rátapintottak az elrejtett drótra,

széttépte az ing elejét, és rábökött a Schaefer mellkasára tapasztott pici mikrofonra.

– Aranyos kis mütyür – mondta.

– Tetszik? – kérdezte Schaefer. – Tapogass csak tovább, és a drót másik végén megtalálod a CD lejátszót, ami...

– Kuss! – Baby a revolver csövével keményen belecsapott Schaefer arcába.

Az ütés fáj, de Schaefer érezte, nem repedt meg az arccsontja, a bőre sem szakadt fel. Baby a jelek szerint nem akart komolyabb kárt tenni benne – ha ez a szándéka akkor sokkal kegyetlenebb eszközöket és fogásokat alkalmazhatott volna.

Nem, egyelőre még nem akart fájdalmat okozni Schaefernek. Ami azonban késik, az nem múlik...

Mielőtt a férfi bármit mondhatott volna, furcsa, ugató hang hangzott fel. A bolt előtt megszólalt egy gépfegyver.

Schaefer, Baby és a borotvált fejű puskás mozdulatlaná dermedt.

– Mi a szent szar ez? – kérdezte a puskás. Sipító tenorja valahogy nagyon nem illett széles vállaihoz és hatalmas, kigyúrt izmaihoz. A fegyver csövét Schaefer felé fordítva elindult a bolt kirakata felé.

Nem ért oda – a kirakatüveg jött be hozzá. Az apróbb-nagyobb szilánkok között hirtelen megjelent egy test, a hosszú kabátot viselő csavargó teste. A fickó berepült a betört ablakon, mellette az odakint ugató géppisztoly golyói záporoztak.

– A rohadékok! – kiáltott fel Baby. Megfordult, és a .45-öst szorongatva a hátsó ajtó felé futott.

Schaefer nem foglalkozott vele; a biztonság kedvéért az üzlet másik kijáratához is állított egy embert. Ha a zsaru egyedül nem képes megállítani a stukkeres spinkót, a rendőrség állománya még hitványabb, mint amilyennek gondolta.

A puskás kopasz nem vette észre főnöknője váratlan olajra lépését. Lelökte magáról a hosszú kabátos csavargót, feltápászkodott az üvegszilánkokkal borított padlóról, és vaktában kilőtt két golyót az utcára.

– Bassza meg! – üvöltötte közben. – Baby szarba vagyunk! Lelőtték Arturót!

– Ennyi ésszel Einsteint is leköröztetted volna – közölte Schaefer.

Nem volt fegyvere (nem hozott magával stukkert, mert azt hitte megmotozzák, mielőtt lebonyolítják a narkóvásárlást); a kopasz pedig bőszen szorongatta a puskáját, de ez nem jelentett akadályt. A nyomozó előrevetette magát.

A két férfi lesodorta a polcokról és az állványokról a csörömpölő edényeket. A puska elsült – a golyó kiszakított egy jókora darabot a mennyezetből –, aztán kicsúszott a borotvált fejű kezéből.

A vékony hangú izomembernek sikerült megfordulni Schaefer alatt. Felemelte a kezét és elkapta a nyomozó torkát.

– Dögölj meg, te szemét! – hörögte. Az ujjai bilincsként feszültek a férfi gégéjére.

Schaefernek rá kellett jönnie: a pasas nem a felpumpált izomzatú szépfíúk közé tartozik, ereje is van.

– Táskaszájú marha... – krákgota. Oldalra nyúlt, megmarkolta az egyik nehéznek látszó serpenyő nyelét, felemelte a fegyverre előléptetett edényt, és lesújtott a tar fejére.

A nyakát szorító ujjak elerőtlenedtek.

– Na nézd csak! – mondta Schaefer, miközben eltolta magától a fickót. Újra felemelte a serpenyőt. – Ez hatásosabb minden drognál. – Hogy biztos lehessen a dolgában, másodszor is rácsapott a kopasz koponyára. – Ettől most bekábulsz. Egy kicsit zúgni fog a fejed, amikor magadhoz térsz...

Felállt, elhajította a serpenyőt, és lenézett eszméletlen ellenfelére.

– Akarsz még mondani valamit?

– Igen, nekem lenne egy kérdésem – szólalt meg Baby A hátsó kijáráthoz vezető folyosó elején állt. – Menekülsz, vagy megdöglesz, zsarukám!

Schaefer hátrafordult.

Baby egy M-16-ost tartott a kezében, amelynek csöve a nyomozóra irányult. Schaefer megértette, mi történt: a nő nem azért ment hátra, hogy elmeneküljön. Csak fel akart fegyverkezni.

Schaefer oldalra vetődött. Amikor a nő tüzet nyitott, már egy liszt- és cukortartókkal megrakott állvány mögött hasalt.

Tudta, ez a fedezék nem a legjobb. Kúszni kezdett.

Baby pár másodperces golyózáport zúdított az edényekre.

Halk kattanás – az M-16-os tára kiürült.

–A francba! – visított fel a nő, amikor rájött, hogy nem sikerült

leszednie a rendőrt. Kirántotta és a padlóra ejtette az üres tárat, és nekilátott, hogy a fegyverbe nyomjon egy telit.

– Hol vagy, nagyfiú? Gyere elő! Dugd ki az orrocskádat!

Schaefer kihasználhatta volna az alkalmat, megtámadhatta volna Babyt, míg az új tárral vacakolt, csak hogy onnan, ahol éppen lapult, nem érhetne elegykönnyen. Nem volt fegyvere, és két konyhai cuccokkal telepakolt állvány állt közte meg a nő között.

Mire a teli tár a helyére került, Schaefer kitalálta, mit fog tenni. Elindult az egyik edényes polc alatt, hogy bekússzon a pult mögé.

– Hahó, fiúka! – kiáltott Baby – Gyere elő, zsarukám! Játsszunk egy kicsit. Tudom, hogy itt vagy valahol!

Schaefer tudta, amint szétfoszlik a lövések visszhangja és abbamarad a lehulló, széttörő edények csörömpölése, Baby meg fogja hallani, hogy merre jár. Mivel nesztelenül nem kúszhatott végig a polcokról leesett holmik között, nem maradt más választása, gyorsan kellett mozognia.

Négykézlábra emelkedett és beviharzott a pult mögé. Abban a reményben nézett szét, hogy talál valami fegyvert. Csalódnia kellett. A boltosok általában tartanak valamilyen lőfegyvert a pultjuk alatt, Baby pénztárgépe közelében azonban csak néhány hitelkártya-leolvasó volt. Schaefer jobbra fordította a fejét, és meglátta a polcot, ahol az a .45-ös hasalhatott, amit a nő pár perccel korábban ráfogott.

Hirtelen támadt egy ötlete. A pult alatt nem talált semmit. amit fegyverként használhatna, de talán...

Dühösen belerúgott a falba.

– A rohadt életbe!

Felguggolt, megfeszítette az izmait, felnyúlt, és megmarkolta a pult szélét.

– Hallom, hol vagy Schaefer! – kiáltotta Baby – Tudom, hol lapulsz! Gyere elő, míg szépen mondom! Ne akard, hogy utánad menjek!

Schaefer visszafojtott lélegzettel várt.

– Jól van, te szemét, legyen, ahogy akarsz! – hörögte a nő. – Így ugyan mindkettőnk számára nehezebbé teszed a dolgot... de én benne vagyok. Jézusom, hogy manapság mi mindenre rákényszerülnek a nők! – A pulthoz lépett, és az ujját a fegyver ravaszán tartva előrébb hajolt...

Schaefer megfeszítette a comb- és vállizmait, és hirtelen mozdulattal felegyenesedett. A pult megdőlt, hátralökte Babyt.

A pult felborult és a hanyatt vágódó nő lábára esett. Schaefer előreugrott, félrerúgta a padlóra kerülő M-16-ost. Lehajolt, kirántotta Baby övéből a .45-öst, kihúzta belőle a tárat, és elhajította.

Gyorsan körülnézett. A bolt romhalmazzá változott. Az üvegszilánkokon, a szétszóródott edények között üres töltényhüvelyek heverték. Az utcáról beömlött a hideg téli levegő. Az Arturo nevezetű halott csavargó a betört kirakat előtt feküdt, a kopasz izomagyú még mindig nem tért magához. Megfelelő kezekben a serpenyő is jó fegyver lehet...

Baby egy kicsit elkábult ugyan, de nem veszítette el az eszméletét. A padlón feküdt, közvetlenül a nyomozó előtt. Dühös szemeket meresztett Schaeferre.

– Hölgyem – mondta a férfi –, letartóztatom. Jogában áll hallgatni.

Megreccsentek az üvegszilánkok. Schaefer sarkon fordult, és a betört kirakaton keresztüllépő alakokra nézett.

Smithers és három embere fekete öltönyt és télikabátot viselt. Kettő olyan gépfegyvert tartott a kezében, amihez hasonlót Schaefer még életében nem látott. A nyomozó most már megértette, kik lötték ki a kirakat üvegét, kik tették ártalmatlanná Arturót.

– Schaefer – kezdte Smithers –, velünk kell jönnie.

– Kell? Kell a francokat! – válaszolt Schaefer.

– Parancsot teljesítünk – mondta Smithers. – Minden szükséges felhatalmazást megkaptunk. Megpróbáltam szépen kérni. Nemet mondott. Most parancsolom, hogy jöjjön velünk!

– Én pedig erre is nemet mondok! – felelte Schaefer. – Elmondom, mit fogok csinálni. Most szépen beviszem a kapitányságra Babyt meg a pajtását, kihívom a hullaszállítót Arturónak, aztán pár nap múlva, amikor már végeztem a papírmunkával szépen kihallgatom a hölgyeményt, és...

Smithers intett az egyik emberének. A fickó a kabátja alá nyúlt, elővett egy 9 mm-es kézifegyvert, átlépte Arturo hulláját; Baby mellé állt, és akkurátus célzás után, habozás nélkül golyót röpített a nő fejébe.

Babynek arra sem maradt ideje, hogy felfogja, mi fog történni

vele. Nem ijedt meg, az arcán csak csodálkozás tükröződött. Úgy is maradt, örökre.

– Jézusom! – kiáltotta Schaefer. Döbbenet a halott nőre nézett. – őt is – bólintott Smithers a borotvált fejű, ájult pasas felé. A pribékje engedelmeskedett. A kopasz férfi agya a padlóra ömlött.

– Smithers, maga vadbarom! – üvöltötte Schaefer.

– Mi baja van? Egy drogüzér kurvával kevesebb – mondta Smithers. – Van néhány ennél sokkal fontosabb ügy amit meg kell beszélünk.

– Dögöljön meg, maga állat! – kiáltotta Schaefer. – Seggfej! Hónapokba tellett, mire eljutottunk Babyhez! Tőle megtudhattuk volna a hálózat tagjainak nevét! Elmondhatta volna a szállítmányok érkezési időpontját! A segítségével elcsíphettük volna az ellátókat!

– Értem – mondta Smithers. – Maga viszont még mindig nem érti, miről van szó, Schaefer. Van egy problémánk, ami sokkal nagyobb és fontosabb, mint egy átkozott drogellátó hálózat lebuktatása. Szükségünk van a segítségére. Kerüljön bármibe, segíteni fog nekünk!

– Nagyon is értem, miről van szó! – vágott vissza Schaefer.

– És az is biztos, hogy Babyt sokkal jobban kedveltem, mint magát, Smithers!

– A mi ügyünk sokkal fontosabb, mint a drognepperek megfélemezése, Schaefer – erősködött Smithers. – A mi ellenségünk sokkal rosszabb... ezeknél – Az embereire bólintott. – Vigyék el!

– Tudja, mi rosszabb a neppereknél? Maga! – ordította Schaefer.

Smithers két géppisztolyos embere előrelépett. A fegyverek csövét Schaefer fejére irányították. A nyomozó mozdulatlaná dermedt.

A harmadik fickó visszatette a kabátja alá a 9 mm-est, benyúlt a zakója zsebébe és Schaefer elé állt.

– Maguk mindennél és mindenkinél rosszabbak! – köpött ki Schaefer.

Az ügynök elővett a zsebéből egy fekete tokot. Kinyitotta.

A tokban egy fecskendő lapult.

– Azok az emberek – folytatta Schaefer – akiket le szoktam kapcsolni, legalább tisztában vannak vele, hogy törvénytelen dolgot csináltak.

Az ügynök Schaefer karjába dőfte a tűt, és megnyomta a

fecskendő végét.

– Magának viszont, Smithers... meg az embereinek... Maguk szarnak rá, hogy mi a jó és mi a rossz...

A nyugtató villámgyorsan kifejtette a hatását. Schaefer megtántorodott, hirtelen térdre roskadt. A gondolatok értelmetlen turmixszá változtak a fejében. Smithers szavainak értelmét azonban még sikerült felfognia.

– Igaza van, Schaefer. Minket tényleg nem érdekel, hogy mi jó és mi rossz. Mi nem foglalkozunk filozófiával. Számunkra csupán egyetlen dolog fontos. Ez az ország.

Schaefer nem volt biztos abban, hogy jól hallotta. Lehet, hogy az utolsó szót csak képzelte?

Ahogy végignyúlt a padlón, még eljutott a tudatáig egy aprócska részlet: a mocskos pribékek nem nyúltak utána, hagyták, hogy elvágódjon.

Tizedik fejezet

– Úgy látom, tábornok, kezd magához térni.

Schaefer hallotta a szavakat, de eltartott pár másodpercig, míg felfogta az értelmüket. Az sem volt egészen világos a számára, mi az a szünni nem akaró, mennydörgésszerű robaj, ami szinte suttogássá halkította az emberi hangot.

Aztán az agya fokozatosan tisztulni kezdett. Rájött, egy helikopteren utazik, és valaki róla beszél. Ezek szerint észrevették, hogy felébredt...

– A drog miatt egy darabig még szédülni fog, Schaefer nyomozó, de a mellékhatás hamar elmúlik – mondta a hang.

Schaefer pislogni kezdett. Tágra nyitotta a szemét. A mellette térdelő férfi az Egyesült Államok hadseregének egyenruháját viselte. Tiszt volt, százados. Az arcán az aggodalom nyomai látszottak. őszintének tűnt, de Schaefer már senkinek sem tudott hinni.

Lassan mindent megértett. Egy katonai szállítóhelikopteren, egy hordágyon feküdt. A gép típusát nem tudta megállapítani – az összehúzott függöny miatt nem láthatott be a pilótafülkébe. A

százados minden bizonnyal orvos volt.

Schaefer látása kitisztult. Meglátta a tiszt gallérján az apró, kígyós ezüstjelvényt. Igen. Orvos a pasas. Katonaorvos.

Schaefer jobbra, majd balra fordította a fejét. Közvetlenül mellette két ápoló térdelt, ők nem egyenruhában, hanem fehér kezeslábasban voltak. Mögöttük két őrnek látszó katona kuporgott.

Felemelte a fejét.

Vele szemközt Philips tábornok ült.

Schaefer megszedült. Korábban, amikor azok az úrlények megjelentek New Yorkban, már találkozott Philipsszel. A tábornok is szemétláda volt – ehhez a tényhez kétség sem férhetett –, de nem lehetett olyan érzéketlen robotnak nevezni, mint Smitherst és a társait. Schaefer bátyja, Dutch kifejezetten kedvelte Philipset, és Schaefer is felfedezte a vén csatalóban az emberiség néhány jelét.

– A jelek szerint sokkal kevesebb joggal rendelkezem, mint gondoltam – morogta Schaefer. A hangja gyenge volt és rekedt. Elhallgatott, megköszörülte a torkát. – Lehet, hogy csak egy hülye zsarú vagyok tábornok úr, de úgy tudom, ebben az országban még törvényellenes tetteknek számít az emberrablás. Nem is beszélve a gyilkosságról.

A tábornok Schaeferre meresztette a szemét. Gyűlölte, hogy egy civil is bele kell vonnia az ügybe – főleg egy olyan fickót, aki saját akaratából nem vállalta el a neki szánt feladatot –, de nem tehetett semmit. Amikor a tétlenséggel töltött hónapok után végre befutott a várva várt hívás, és amikor megtudta, mivel, kikkel kellene együtt dolgoznia, rögtön tudta, hogy szüksége lesz némi külső segítségre.

A szakértői menet közben új feladatokat kaptak, a kutatásokat leállították. Smithers ezredes és az emberei az elmúlt néhány hónapban a komputeres kémkedéssel foglalkoztak, őket is akkor állították rá a régi munkára, amikor Philipset. Lynch százados csapatát nem oszlatták fel, de az emberek csak lövöldöztek, robbantgattak és a fegyvertelen harcot gyakorolták. A kiképzés során semmi olyat nem tanultak, ami felkészítette volna őket a külső támadók elleni küzdelemre.

Mivel a kutatók már mással voltak elfoglalva, a kormányban senki sem akadt, aki információkkal rendelkezett volna az idegen lényekről. A kormány megbízottak mindent megadtak Philipsnek,

amit kért, hatalmat is kapott, de mindez nem sokat ért. Szüksége volt valakire, aki már kapcsolatba került a vadászokkal. Hamarjában csak egyetlen rév jutott az eszébe, Schaeferé. Szükségük volt rá. Bekövetkezett az a furcsa helyzet, hogy az egész világ sorsa ezen az egy emberen múlhatott.

Schaefer viszont nem volt hajlandó az együttműködésre.

– Ne emlegesse nekem a törvényeket, Schaefer – emelte fel a hangját a tábornok. – Vannak bizonyos dolgok, amelyek még az emberek által alkotott és elfogadott szabályok betartásánál is fontosabbak.

A nyomozó szeme résnyire szűkült.

– Viszont léteznek olyan szabályok is, amikről senki sem feledkezhet meg! Egyébként, tábornok úr, elárulná, hogy ki ruházta fel magát ezzel az... isteni hatáskörrel? Azok a vadmarhák megöltek két polgári személyt!

– Nem kettőt, hanem hármat. Három olyan polgári személyt, akik kokainnal üzérkedtek, és mellelleg bűnrészesek voltak négy rendőr meggyilkolásában – vágott vissza Philips.

– Nem hatalmaztam fel Smithert és a fiait arra, hogy megöljék azokat az embereket, de... De ne próbálja bemesélni nekem, hogy ilyen veszettül érdekli ami Babyvel, Arturóval meg Reggre-vel történt!

Philipsnek nem tetszett, ahogy Smithers elintézte az ügyet, de ezt nem akarta Schaefer tudomására hozni. A hely és az idő nem volt megfelelő az ilyen meddő vitákra.

– Tudja a nevüket? – kérdezte Schaefer. – Ez meglepő. El kellett ismernie, a katonák megint jóval tájékozottabbnak bizonyultak a rendőröknél. Hónapokig dolgozott az ügyön, de fogalma sem volt arról, hogy hívják Baby borotvált fejű gorilláját.

Az is új volt neki, hogy Rawlings meg a többiek meghaltak. Abban a felfordulásban nem maradt ideje rá, hogy megnézzze, mi történt a társaival.

Baby és a barátai tényleg mocskos alakok voltak, megérdemelték, amit kaptak, de... Oké, Arturót le kellett szedni, hiszen lövöldözött, ám ami Babyt és Rege-t illeti, ők életben maradhattak volna. Már harcképtelenek voltak, amikor Smithers pribékje ledurrantotta őket.

– Én mindig elvégzem a házi feladatomat – mentegetődzött Philips. Az igazság az volt, hogy a telefonhívás után kapkodta

össze a szükséges információkat.

A tábornok felemelt egy irattartót.

– Például a maga anyagát is átolvastam, Schaefer. Pennsylvániában nőtt fel, jó a nyelvérzéke. Folyékonyan beszél oroszul és franciául, az utcán magára ragadt pár német és spanyol szó is. – Most éppen kapóra jön, hogy tudsz oroszul, tette hozzá gondolatban. – Egészen fiatalon, 1978-ban lépett be a New York-i rendőrség kötelékébe. '86-ban már nyomozó. Ebben a dossziében megvan minden magára vonatkozó adat. Katonai szolgálat, iskolai eredmények, satöbbi... Még arról is tudunk, milyen gyerek volt az óvodában.

"Igényli a közösséget, szívesen játszik és dolgozik együtt a társaival." Mit szól hozzá? Hároméves volt, amikor ezt írták magáról. Nem hiszem, hogy ebben a tekintetben sokat változott volna azóta. Gondolom, velünk is szívesen fog együttműködni.

– Ha ezt hiszi, akkor nagyot téved! – ellenkezett Schaefer.

– Nem akarok magának dolgozni. Tegyük le ezt a nyamvadt gépet, és eresszenek el!

– Ezt nem áll módunkban megtenni. – Philips előrébb hajolt. – Azt hiszem, Smithers már elmondta a lényegét. Szükségünk van magára.

– De miért? – Schaefer megpróbált felülni, de hirtelen újra megszédült. A drog hatása még nem múlt el egészen. – Úgy emlékszem, a múltkor, amikor azok a rútpofájúak New Yorkban, az én városomban kezdtek szórakozni, maga meg az emberei felszólítottak, hogy maradjak ki az ügyből. Miért lett hirtelen szükségük rám, amikor valahol másutt is kitört a balhé? Miért? Talán ezúttal Washingtonban szálltak le? Minél előbb meg akarják fékezni őket, mert attól félnek, hogy pár szenátor trófeaként végzi?

– Tehát tudja, hogy visszajöttek – szögezte le Philips.

– Hát persze, hogy tudom! – Schaefer felült. Kirázta a fejéből a szédülést. – Az isten szerelmére, tábornok úr, hát hülyének néz? Miért lenne szükségük rám ennyire, ha nem jöttek volna vissza?

– Valóban visszajöttek, a franc essen beléjük – mondta Philips. – Itt vannak, és tényleg miattuk van szükségünk magára.

– Most hol kezdtek bulizni? Miért foglalkoznak velük ennyit? Ezúttal kiket öltek meg, hogy ekkora a hadsereg felbuzdulása? Mi közöm van nekem az egészhez?

– Nem hozattuk volna ide, ha nemzetbiztonsági szempontból nem lenne szükséges a közreműködése – mondta Philips.

– Jézusom, szóval tényleg Washingtonban vannak? – kérdezte Schaefer. – Nos, ha ez a helyzet... akkor teszek az egészre!

Philips megrázta a fejét. Elfelejtette, hogy Schaefer nem agyatlan izomember, hogy igencsak gyorsan működik az elméje. De bármilyen okos, most úgysem találja ki, mi a helyzet.

– Nem Washingtonban vannak – mondta tompán. – Ezúttal nem a potenciális áldozataik, sokkal inkább a technológiájuk miatt aggódunk.

Schaefer összeráncolta a homlokát. Nem értette a dolgot.

Oké, klassz lenne olyan cuccokat használni, mint a rútpofájúak, de a jó öreg Amerika egyesült államai pár évszázadig az ő tudásuk és ketyeréik nélkül is éppen elég jól megvoltak.

– Mire ez a nagy érdeklődés? Miért van szükség hirtelen a technikájukra? – kérdezte.

– Nem arról van szó, hogy meg akarjuk szerezni a technikájukat – magyarázta Philips. – Vagyis... nem csak erről.

Nem ezért van szükségünk magára, hogy bármit elhozzon tőlük.

– Hanem mi a francért?

– Szeretnénk megakadályozni, hogy valaki más szerezze meg ezt a technikát.

Schaefer a tábornokra meresztette a szemét. A kép kezdett összeállni. Ha amerikaiak volnának, akik megszerezhetik az idegenek fegyvereit, akkor Philips nem lenne betojva.

Ezek szerint nem amerikaiakról van szó...

Ki az ördög játszhatja ezt a meccset?

A dögök úrhajója valószínűleg valamelyik ellenséges ország területén landolt. Ez volt az egyetlen logikus magyarázat.

Valami mégsem stimmelt. A rútpofájúak csak melegben vadásznak. Schaefer valahogy nem tudta elképzelni, hogy pár iraki vagy szomáliai tevehajcsár, esetleg néhány amazoniai bennszülött le tudja koppintani egy idegen úrhajó hajtóművét.

– Most hol az istenben szálltak le? – kérdezte idegesen.

Philips olyan arcot vágott, mintha valami keserű ízt érezne a szájában.

– Szibériában...

Tizenegyedik fejezet

Ligacseva hadnagy kinézett a katonai szállítógép ablakán.

Moszkva fényei lassan belevesztek a távolságba.

Ponomarenko altábornagy azt hitte, megbünteti, ha visszaküldi Aszjimába. Ezt szinte nyíltan ki is mondta. Büntetés... Ugyan mi más lehetne egy nő számára, ha vissza kell mennie a hideg és a sötétség birodalmába, arra a helyre, ahol egy szörny lemészárolta az embereit?

Ha az altábornagy így gondolta, akkor bolond. Legalábbis ezúttal nem ítélte meg helyesen a helyzetet.

A visszavezénylés nem volt büntetés a hadnagynő számára.

Katonának érezte magát (Ponomarenko ezt persze képtelen volt felfogni és elhinni), egy katonának pedig mindig első a kötelesség. Az ő esetében Aszjima az a hely ahol teljesítenie kell a kötelességét. Aszjima, ahol a jégmezőn ólálkodó szörny miatt még mindig veszélyben vannak azok az emberek, akikkel az elmúlt két hónapban együtt dolgozott, együtt élt.

Katona volt, esküt tett, hogy megvédi a népét. A "népét" pedig pillanatnyilag azok alkották, akik a 12-es szivattyúállomáson dolgoztak. Azokat az embereket Moszkva küldte ki Szibériába, de a vezetők már rég megfélemedeztek róluk.

A munkájukra szükség volt, de ők maguk nem számítottak sokat.

Ligacseva számára azonban ők jelentettek mindent.

Ponomarenko meg sem tudta volna akadályozni, hogy visszatérjen hozzájuk. Igaz, ha az altábornagy esetleg máshová vezényli, akkor nehezen és több idő alatt jutott volna vissza Aszjimába, de mindenképpen megteszi.

Megfordult, abba az irányba nézett, amerre a gép tartott.

Homály azon túl sötétség. A feketeség mélyén, valahol a távolban pedig ott van Aszjima. Az otthona. Az állomáshelye.

Valahol ott vár rá a feladat, amit el kell végeznie – és ott vár az a valami is, ami meggyilkolta az embereit.

Belebámult a sötétségbe és eltűnődött. Vajon mi van Gajcsevvel meg a többiekkel, akiket a bázison hagyott? Csináltak valamit az éjszakában ólálkodó rémmel?

Körülbelül ugyanabban a percben, amikor az Aszjima felé tartó repülőgépen ülő Ligacseva hadnagynak eszébe jutott, Gajcsev a komplexum tudományos állomásán Sobcsak fölé hajolt, és dühösen elismételte a kérdéseit.

Azokat a kérdéseket, amelyeket fel kellett tennie, amelyeket megfogalmazni is alig tudott – amelyekre Sobcsak, bármennyire is szeretett volna, képtelen volt felelni.

– Már megmondtam magának, Gajcsev. Nem tudom, mi történt a szakasszal – mondta Sobcsak. – Maga is jelen volt, amikor a falubeliek behozták a hadnagyot. Maga is jelen volt, amikor megérkeztek a moszkvaiak és elvitték Ligacsovát... Maga is éppen annyit tud, mint én.

– Ez így nem egészen igaz – ellenkezett Gajcsev – Maga beszélt Moszkvával a rádión. Maga volt az, akit a mikrofonhoz kértek!

– De nem árultak el semmit! Ők is csak kérdezni tudtak...

– Semmit sem mondtak?

– Csak annyit, hogy a hadnagyot Moszkvába vitték. Kihallgatásra. Meg hogy egy nagyobb szakasz kíséretében visszaküldik ide. Ennyit közöltek, nem többet. Ha kívánja, akár meg is esküszöm rá, hogy így történt!

– Maga eltitkol előlem valamit! – dühöngött Gajcsev. Kesztyűs kezét ökölbe szorítva rácsapott a betonfalra. – Maga küldte ki Ligacseva hadnagyot. Sobcsak! Maga mondta neki azt, hogy van valami odakint. Ligacseva fogta a szakaszát, kiment, és... És senki sem tért vissza! Könnyörgöm, mondja már el, hogy miért küldte ki? Mi van odakint, Sobcsak?

– Nem tudom! Hányszor kell elismételnem? A műszerek szeizmikus mozgást és sugárzást érztek. Megkértem Ligacseva hadnagyot, hogy derítse ki, mi okozhatja a jelenséget. Ennyi. Nem tudom, mi történt!

– Sobcsak, maga miatt nemcsak egy szakasznyi katona tűnt el. A katonák kivitték a traktort, a pótkocsit. Egy rádiót. Rengeteg fegyvert és üzemanyagot. Ezekkel mi történt?

– Nem tudom! – A tudós már majdnem sírt az idegességtől. – A hatóságok semmit sem mondtak! Csak annyit közöltek, hogy a szakasz odaveszett, és hogy a hadnagy útban van Moszkva felé.

– A szakasz... odaveszett? Hogyan? Mi történt velük? Hová lettek? Meghaltak? Elrabolták őket?

Sobcsak felemelte a kezét, felfelé fordította a tenyerét és megrázta a fejét.

– Já nye znáju – mondta. – Nem tudom...

Gajcsev rámeredt. Sobcsak izzadt, de a helyiségben olyan meleg volt, hogy nem lehetett megállapítani, a hőségtől vagy az idegességtől gyöngyözik veríték a homlokán. Gajcsev tartott tőle, ha Sobcsak megijed és elveszti a fejét, akkor egyetlen értelmes szót sem lehet majd kihúzni belőle. Az is elképzelhető, hogy ideg-összeroppanást kap, akkor pedig semmivel sem fognak előrébb jutni.

Gajcsev dühös volt, de megpróbált uralkodni magán. Amikor megszólalt, nyugodt, kimért hangon beszélt.

– Ide hallgasson, Sobcsak – kezdte. – Az emberek félnek. Megértem őket. Vannak, akik sztrájkról pusmognak. Arról beszélnek, hogy leállítják a szivattyúkat... Mondjon valamit, bármit, amivel megnyugtathatom őket, mielőtt késő lenne! Mondja már el, hogy mi van odakint!

– Odakint? – ismételte Sobcsak. Idegesen felnevetett, letörölte a homlokát. Megpróbálta összeszedni magát. – Én a helyükben nem attól félnék, ami odakint van, hanem Moszkvától. Ha a főokosok bűnbakot akarnak találni... Isten kegyelmezzen annak, akit felelőssé tesznek a történetekért! Igen, van valami odakint. Valami, amit érzékeltek a szeizmográfok. Valami, ami forró és radioaktív, de... Bármilyen legyen is az, odakint van, a jégmezőn, és nem itt. A falak betonból készültek. A kapuk acélból. Mitől félnék az emberei, Gajcsev? Szellemeiktől? Gyerekekkel dolgozik, vagy felnőtt férfiakkal?

Gajcsev természetes, erős férfi volt; annak idején a csővezetékét megépítő munkásokkal együtt érkezett Aszjimába. Itt ragadt, felküzdötte magát a ranglétrán. Volt ideje, hogy hozzászokjon az embert keményítő körülményekhez. Nehezen vesztette el a fejét – most mégis megtörtént.

Előrenyúlt, megmarkolta Sobcsak piszkos laborköpenyének gallérját, s kiemelte a székéből a tudóst. Sobcsak lába nem ért le a padlóra, magatehetetlen rongybabaként lógott Gajcsev kezei között.

– A hétszentségit magának! – üvöltötte Gajcsev. – Bezárkózik

ide a papírai, a könyvei, a műszerei közé, és semmit sem fog fel az egészből? Mi viszont érezzük! – Úgy rázta meg a tudóst, ahogy a terrier a patkányt. – Valami van odakint, Sobcsak! Mindannyian tudjuk. Mind érezzük. Odakint van, és figyel. Várakozik. Eltűntette a szakaszt... Tudom, hogy ez történt! Fogalmam sincs, hogy a katonák meghaltak-e, vagy még élnek, de az biztos, hogy az a valami tehet az eltűnésükről. És hiába vannak betonfalaink meg acélkapuink, ez az izé be fog jönni értünk!

– Maga megőrült – nyögte Sobcsak.

Gajcsev visszalökte a tudóst a székébe.

– Megőrültem? – kérdezte. – Lehetséges. De ha mégsem, akkor tényleg van valami odakint, és... És nem fog megelégedni a katonákkal. Előbb vagy utóbb be fog jönni, és valamennyiünkkel végez!

– Nevetséges! – nevetett hisztérikusan Sobcsak. – Nevetséges! Van valami odakint... vagy legalábbis volt. Nem tudom, mi az, de egy biztos: nem egy sarkvidéki szellemiszörny ami bejön hozzánk, és felfal minket, míg az ágyunkban heverészünk. Szerintem, és ez a legkézenfekvőbb magyarázat, egy amerikai repülőgép vagy szatellit zuhant le a jégmezőre.

– Amerikaiak? – Gajcsev meglepetten kihúzta magát. – Mit keresnének itt az amerikaiak?

– Ki tudja? – kérdezte Sobcsak. – Egy lezuhanó repülőgép... egy nagyobb méretű gép okozhat az érzékelthez hasonló szeizmikus rendellenességeket. A meggyulladó üzemanyag megmagyarázza az észlelt hőhatást. Ami pedig a radioaktivitást illeti... Nos, ki tudja, hogy mi volt annak a gépnek a fedélzetén? Nos, szerintem ez a magyarázat ésszerűbb, mint a magáé. Egy lezuhant amerikai repülőgépről lehet szó, és nem faljáró szellemekről.

Gajcsev elgondolkozott.

– És mi a helyzet az eltűnt katonákkal? – kérdezte.

Sobcsak megvonta a vállát.

– Talán az amerikaiak csaptak le rájuk. Talán valami robbanás végzett velük...

Gajcsev összeráncolta a homlokát.

– Miért, történt valami robbanás? – A szeizmográfokra és a többi műszerre mutatott. – Érzékelték valamit?

– Hát... Nos, ezt nem lehet teljes bizonyossággal kijelenteni –

habozott Sobcsak.

Gajcsev ebből arra következtetett, hogy egyetlen olyan bizonyíték sincs, ami igazolná a robbanás-elméletet.

– A vihar eltorzíthatta a mért adatokat – folytatta Sobcsak –, de lehetséges, hogy történt egy robbanás. Egy kisebb erejű robbanás, természetesen.

Gajcsev a tudósra meresztette a szemét.

– Maga elhiszi ezt? – kérdezte.

A kért hatalmasat sóhajtott.

– Már megmondtam magának, Gajcsev: nem tudom mi történt. Tudós vagyok... azt hiszem el, amit látok, amit bizonyítani tudok. Nálam semmi sem lehet pusztán hit kérdése. A lezuhant amerikai gép elmélete a legjobb, ami eszembe jutott, de ezt a hipotézist sem tudom igazolni. Addig semmi esetre sem, amíg alább nem hagy a vihar, amíg Ligacseva hadnagy vissza nem tér az új szakaszával.

– Jól van – mondta Gajcsev Megfordult. – Rendszerben van, elhiszem, hogy nem tudja, mi van odakint. Elhiszem, hogy talán amerikai kémekről van szó. Tartsa szemmel a műszereit, Sobcsak, és azonnal szóljon, ha megtud valami biztosat. És legközelebb nekem is el fogja mondani mindazt, amit a hatóságok tudomására hoz. Megyek, megpróbálom megnyugtatni az embereimet. Dolgozzunk. Az lesz a leghelyesebb, ha mindannyian folytatjuk a munkánkat.

– Helyes – egyezett bele a tudós. Csípős hangja elárulta, kezd lecsillapodni. – Köszönöm, Gajcsev.

Gajcsev kivonult a helyiségből, és a csupasz falú előcsarnokon átvágva elindulta bázis belseje felé vezető folyosón.

Sobcsak kuckójában szinte már kábító volt a meleg. A folyosó hideg levegője felfrissítette, szétozlatta a fejében sűrűsödő ködöt.

Az embereknek nem fog tetszeni, hogy a hatóságok nem adtak hivatalos magyarázatot a történetekre. Annak örülni fognak, hogy hamarosan újabb katonák érkeznek a bázisra, attól viszont nem lesznek elragadtatva, hogy a kemény-kevély kis nő, Ligacseva hadnagy is visszatér. A munkások szerették Ligacsevát, ám még mindig nem bíztak a képességeiben. Túlságosan fiatal volt ahhoz, hogy tiszt legyen, és annak ellenére, hogy kétségbeesetten bizonygatta, felér bármelyik férfival, mégiscsak nő volt. Nem átlagos nő, de nő. A munkások jobban örültek volna, ha tapasztaltabb,

nagyobb tekintéllyel rendelkező tisztet, egy férfit állítanak a bázison szolgáló katonák élére. Gajcsev osztotta ezt a véleményüket.

Ami pedig a többi hírt illeti – az emberek vagy elhiszik Sobcsak magyarázatát, vagy nem. Tényleg lehetséges, hogy egy lezuhant amerikai repülőgép személyzete tüntette el Ligacseva szakaszát? Igen, kétségtelenül ez a leglogikusabb következtetés, de valami nem stimmelt a teóriával. Gyanította, hogy a többieknek is ez lesz a véleményük.

Gajcsev érezte a folyosó betonfalain keresztülszűrődő hideget. Szinte hallotta a feje fölött üvöltő szelet.

Ugyan miért jönnének át az amerikaiak ebbe a fehér pusztaságba, a pokolnak ebbe a fagyos bugyrába? Az amerikaiak puhány fickók, olyan meleg és kellemes helyeken élnek, mint Florida meg Kalifornia. Miért hagynák el napfényes otthonukat? Miért utaznának át a Földnek erre a hideg, sivár szegletébe, ahol hónapokig tartanak az éjszakák? Még hogy amerikaiak! Akkor már könnyebb elhinni, hogy sarkvidéki szellemek ólálkodnak odakint.

Tizenkettedik fejezet

Szergej Jevgenyijevics Bujanov csőellenőr nem igazán örült annak, hogy el kellett hagynia a bázis épületét, de nem volt más választása, mert valakinek meg kellett sétáltatnia a két őrkutyát.

Normális esetben nem az ő feladata volt az állatok ellátása és gondozása, ezt korábban Szalnyikov intézte. Ő azonban nem tért vissza arról a kirándulásról, ahová Sobcsak küldte ki a katonákat, így valakinek át kellett vennie ezt a munkát. A főnökség úgy gondolta, Bujanov lesz rá a megfelelő ember. Bujanov már vagy százszor elátkozta magát, amiért egyszer bevallotta, ért egy kicsit a kutyákhoz.

A kialakult helyzetben a kutyák se nagyon örültek a sétálgatásnak. Bujanov biztos volt benne, hogy nem a hideg miatt érzik rosszul magukat. Máskor rohangásztak, minden érdekesnek tűnő dolgot megszaglászta, most azonban a falak mellett maradtak, és lehajtott fejjel nyüszítettek. Úgy bámultak ki a sarkvidéki éjszaka jeges homályába, mintha látnának valamit.

Bujanov először arra gondolt, hogy a kutyák őmiatta ilyen furcsák, hogy Szalnyikovot hiányolják. Amikor azonban nem változott meg a viselkedésük, és mindketten ugyanabba az irányba nézve kémlelték a sötétséget, a férfi gondolkodóba esett.

Volt valami odakint, ami nem tetszett a kutyáknak.

Nincs ott semmi, bátorítgatta magát Bujanov Minden nyugodt. A vihar véget ért, legalábbis egyelőre abbamaradt akik egynél több telet töltöttek el ezen a vidéken mind egyetértettek abban, hogy ez a csendesség csak ideiglenes, és hogy újra felerősödhet a havat kavarázó szél. Most azonban meg sem mozdult a levegő, olyan hideg és rezzenéstelen volt, hogy már-már szilárdnak tűnt. Mintha a világot belezárták volna egy kristály közepébe.

Lehet, hogy a kutyák a következő vihar közeledtét érzik?

Nem, ez nem valószínű. Errefelé gyakoriak voltak a viharok, de Bujanov még egyszer sem látta ilyennek a két állatot.

A szakasz eltűnésére különböző magyarázatok születtek.

Voltak, akik szerint szellemek, szörnyek járnak odakint, mások valami eszelős amerikai kommandós akcióra gyanakodtak. Bujanov egyik változatot sem hitte el.

A szemét erőltetve abba az irányba nézett, amerre a kutyák bámultak. Hó és jég, felhők az égen – ennyit látott csak, nem többet.

– Mi az isten bajotok van? – kérdezte, és megrántotta a két pórázt. A kutyák nem mozdultak, a hóra kuporodva a végtelenbe meredtek. – Semmi sincs odakint!

A következő pillanatban erős szélroham érkezett a közeli domb teteje felől. Bujanov bakancsa körül örvényleni kezdtek a keményre fagyott hószemcsék. A tömörnek tűnő hótakarón itt-ott apró lyukak keletkeztek, a felemelkedő fehér pihék egymást kergetve a levegőbe emelkedtek.

Itt a következő vihar, gondolta a férfi. Bármilyek percben kitörhet. Szeretett volna minél hamarabb visszajutni a falak mögé, a meleg biztonságba, ahol nem kellene a dilinyós kutyákkal foglalkoznia, ahol újra kijelenthetné: nem hisz a hódémonokról és sarkvidéki szellemekről szóló gyermekmesékben. Idekint egyre jobban elbizonytalanodott. A következő dolog az lesz, gondolta dühösen, hogy hinni kezdek Baba Jagában meg a kacsalábonforgó házikójában, és félni kezdek, hogy a rémség engem is behajít a

levesébe...

– Gyerünk már! – kiáltott fel mérgesen, és nagyot rántott a pórázokon.

A kutyák meg sem moccantak. A hatalmas termetű szuka torkából mély morgás buggyant elő. Bujanov, aki valamennyire tényleg értett a kutyákhoz (már legalább százszor elátkozta magát, hogy ezt bevallotta a többieknek), tudta, az állat ezzel a hanggal nem csupán az aggodalmát fejezte ki. Ez a morgás valami mást is jelentett. Fenyegtetést. Mintha a szuka azt mondta volna, hogy "húzz innen, különben szétharapom a torkodat". Nem volt ebben semmi játékos felhang, semmi tettetés. Ha egy kutya így mordult volna rá Bujanovra, ő azonnal visszavonul. Jobb, ha az ember nem kísérti a szerencséjét...

A szuka nem őt fenyegette, nem őt próbálta visszariasztani a morgással, hanem azt a valamit, ami... ami odakint volt.

– Nincs ott semmi különös – nyugtatgatta őket Bujanov, de a félelem bekúszott a szívébe. – Csak a szél huhog.

A kutya dühösen ugatni kezdett. Forró lehelete sűrű, apró pamaccsá változott a hidegben. A szél hirtelen felerősödött, a domboldalról felemelkedve közeledő, keményre fagyott hószemcsék felhője gyémántsikrázással ragyogott a bázis külső reflektorainak fehér fényében.

A vihar iszonyatos gyorsasággal közeledett Bujanov felé.

A férfi rádöbbsent, hogy a kísérteties mozdulatlanság, ami eddig borult a tájra, valójában nem volt más, mint a vihar előtti nyugalom. A távolban (vagy nem is olyan messze?) a szél már teli torokból üvöltött.

– Gyertek már! – Bujanov ismét megrántotta a pórázok végét.

A szuka ugrott egyet. A bőrszík kicsúszott Bujanov kesztyűs kezéből. A kutya nekirugaszkodott, felszárguldott a domb oldalán, belevetette magát a szélbe. Néhány másodperccel később eltűnt a sötétben, a talajról felemelkedő hóörvényekben.

– Ne! – üvöltött utána Bujanov – Gyere vissza, az isten verjen meg!

A szuka nem engedelmeskedett. Mire a kiáltás visszhangja szétfoszlott a fagyos levegőben, Bujanov már a dühödt ugatást sem hallotta. A szél bömbölése egyre erősebb lett.

– A franc essen beléd is! – Bujanov a kapu felé ráncigálta a

másik veszettül morgó állatot. A kan megfeszítette a lábait, ám a férfi erősebb volt nála. Kínlódva elvonszolta a bázis bejáratához.

Belökte a nehéz acélkaput. Ahogy az arcába csapott a meleg, nyirkos levegő, úgy érezte, a mennyországba került. Az előcsarnokban nem égtek a lámpák, de a folyosóról hívogató fénysugarak szivárogtak át Bujanovhoz.

Nem engedett a meleg és a világosság csábításának. Ki kellett mennie a viharba, hogy megkeresse azt az átkozott kutyát.

– Befelé! – Megrántotta a pórázt, és belódította az előcsarnokba a kant. Dühösen elhajította a bőrszíjat, kilépett a biztonságot nyújtó falak közül, és becsapta maga mögött a nagyot döndülő kaput.

Amikor majd visszajövök, vigyáznom kell, gondolta. Lehet, hogy az a hülye dög ott fog várni a kapunál, és rögtön kiugrik, ahogy benyitok...

Milyen jó is lenne, ha már itt tartana! Előbb azonban még meg kellett keresnie a szukát, és – ami még nehezebb feladatnak tűnt – valahogy rá kellett bírnia, hogy visszajöjjön vele.

– Jobb lenne, ha hagynám, hogy keményre fagyj! Hülye dög! – mormolta, miközben megkereste a szökött kutya nyomait, és elindult a domb teteje felé. A szél időközben megvadult, iszonyatos erővel fújt. Bujanov kénytelen volt a szeme elé emelni egyik kesztyűs kezét. Pislogva próbálta keresztülfúrní a pillantását a havon, a sötétségen, a szélen. Gyorsan kellett haladnia, mert nem akarta elveszteni a nyomokat tudta, hogy a hőszemcséket kavargató szél percekben belül eltünteti a sekély lyukakat.

– Ha megtalállak, én... – kezdte, de elhallgatott. Hirtelen nem jutott eszébe olyan büntetés, amit végre mert volna hajtani Szalnyikov kutyáján. – Istenemre mondom, én csinállok veled valamit, te átkozott...

Feljutott a domb tetejére. Belekémlelt a sötétségbe.

Valami a testéhez csapódott. Valami, ami nagy volt, puha és nehéz. Valami, ami óriásit tudott ütni. Hanyatt vágódott a hóban, keményen a hátára zuhant. A jeges szemcsék becsorogtak a bakancsába, a kesztyűje és a gallérja alá. A fagyott, jéggel borított talaj iszonyatos csapást mért a hátára.

Pislogni kezdett, kisöpörte a havat a szeméből, és felemelte a fejét, hogy megnézzze, mi döntötte le a lábáról.

A kutya Bujanov mellkasán hevert, a pofája alig pár centire volt

az arcától. A szemei üvegesen meredtek a férfira, nyitott szájából, a fehér fogak közül vér csorgott.

– Mi a... – Bujanov felült. Az ereiben ekkor annyi adrenalin áramlott, hogy szinte erőlködés nélkül tolt le magáról a hatalmas termetű kutyát. Ahogy felállt, az állat élettelen teste végiggurult a lábán.

A kabátja, a bakancsa, a nadrágja – mindene vörös lett. A kutya vastag bundáját ragacsos csomókká változtatta a vér.

Az állatot kibeledték. Valami (vagy valaki?) két hosszú, párhuzamos nyílást metszett a hasára.

– Mi az isten csinálhatta ezt? – Bujanov értetlenül rázta a fejét.

Aztán... rádöbbsent valamire. A kutya nem ugrott rá. A tetemet ráhajította valaki! Minek lehet akkora ereje, hogy ilyen állatokkal dobálózik?

Felnézett, és meglátta... azokat. Hárman voltak, a hóban álltak és őt figyelték.

Termetesebbek voltak az embereknél, a legalacsonyabb is jóval magasabb volt két méternél. Az alakjuk többé-kevésbé az emberére emlékeztetett, az arcukat azonban fémmaszk takarta, az ujjak karmokban végződtek. Nem viseltek kabátot, testükre különös, fegyvernek látszó tárgyakat aggattak.

A bőrük sárga volt, a hajuk pedig (ha haj volt egyáltalán) kísérteties, kígyószerű tincsekbe fogva lobogott a szélben.

– Szent isten! – suttogta Bujanov.

Az alakok mozdulatlanul álltak és őt nézték. Bujanov kiguvadt szemmel meredt rájuk.

A döbbenettől megbénult agya lassan újra működni kezdett. Rájött, hogy az óriások csakis azok a hősátánok lehetnek, azok a sarkvidéki szellemek, amelyek elvitték Ligacseva szakaszának katonáit. Amikor ez a gondolat keresztülcikázott a fején, azonnal megértette, hogy csak másodpercei vannak hátra az életből.

A szörnyek azonban meg sem moccantak, nem próbáltak közelebb kerülni hozzá. A jelek szerint nem akarták megölni. Csak álltak és figyeltek.

A kutyát kibeledték, de... De talán csak azért, mert az állat rájuk támadt. Valószínűleg a katonákat is azért gyilkolták halomra (vagy lehet, hogy csak fogságba ejtették őket?), mert olyan helyen jártak, ahova nem lett volna szabad belépniük.

A szakasz megsértette a szellemek felségterületét – a szakasznak bűnhődnie kellett.

Bujanov azonban semmi olyat nem tett, amivel magára haragította volna őket. Biztos eleresztenek, gondolta reménykedve. Ha meg akarnának ölni, már megtették volna.

Nem akart rosszat nekik, nem akart ő ártani senkinek a világon...
El kell engedniük!

Felállt, félrelökte a döglött kutyát és lassan hátrálni kezdett.

Az óriások nem mozdultak.

Bujanov sután meghajolt.

– Köszönöm, uraim – rebegte. Az utolsó szót akadozó nyelvvel ejtette ki. Hiába, a szovjet korszakban senkit sem uramoztak. Még soha életében nem nevezett senkit "uramnak", ezt a szót legfeljebb a satírákban vagy a történelmi drámákban használták. De mi az istennek nevezhette volna ezeket a lényeket, ezeket a jégdémonokat? Talán elvtársozza őket?

Megfordult, de hirtelen nem tudta eldönteni, hogy fusson vagy egyszerűen odébbálljon. Megpróbálta megőrizni a méltóság látszatát. Két rövidke lépés megtétele után hátrafordult.

A legközelebb álló démon megmozdult, egy lépéssel közelebb került Bujanovhoz. Mozdulatai gyorsaságról és hihetetlen erőről árulkodtak. Maszkkal takart arcáról nem lehetett leolvasni a szándékát, a testtartásából azonban a férfi arra következtetett, támadni fog.

Már nem érdekelte a méltóság, már nem gondolkozott azon, mit kellene tennie ilyen helyzetben. Futásnak eredt.

Ahogy közelebb került a bázishoz, üvöltözni kezdett.

– Nyissátok ki a kaput! Segítség! Segítsetek már! – Belerohant a kapuba. Hisztérikus félelemtől remegő kezével képtelen volt felemelni a nehéz reteszcallantyút. Öklével teljes erőből verni kezdte az acéllemezt.

A kapu pár pillanattal később kivágódott. Két aggodalmas arc nézett szembe Bujanowal.

– Szergej! – mondta valaki. – Mi történt?

Bujanov bezuhant az előcsarnokba. A két ember közül a természetesebbik elkapta a menekülés során legyengült testet.

– Zárd be a kaput – mondta a társának. – Legalább mínusz hatvan van odakint.

– Anatolij! – kiáltott fel a másik ember, miután a helyére tolta az acéllemezt és a reteszt. – Nézd csak! Mi az ott? Az, Szergej ruháján!

– Fagyott vérnek látszik – tétovázott a Bujanovot átölelve tartó férfi. – Szergej! Mi történt?

– Ördögök – zihálta Bujanov – Ördögök a jégmezőn... Láttam őket, Dimitrij!

A két férfi ideges pillantást váltott.

– Figyelmeztetnünk kell a többi... – kezdte Bujanov, de nem fejezhette be a mondatát.

A kapu felől rémisztően hangos dobbanás hallatszott.

Mintha valami kívülről nekivágódott volna az acéllemeznek.

– Mi volt ez? – ordított fel Anatolij.

A három ember mozdulatlanra dermedt.

Reccsenő, fémes hang hallatszott. Egy másodperccel később lyuk keletkezett, a kapun. A résből egy csillogó penge vége bukkant elő.

– De hiszen... ez a kapu ... acélból van! – nyögte Anatolij. – Tíz centi vastag acéllemez!

Ezzel a ténnyel mindhárman tisztában voltak. A kapu masszív, tömör fémből készült, úgy tervezték, hogy ellenállon a legerősebb viharok, hogy akkor is épen maradjon, ha esetleg az egész olajvezeték berobban.

Ez azonban most semmit sem számított. A furcsa alakú penge előre-hátra mozogva olyan könnyedén fűrészelt lyukat az acéllemezbe, ahogy az éles kés felszeleteli a kemény sajtot.

– Uramisten! – kiáltott fel Dimitrij.

– Szólj a többieknek! – nyögte Bujanov Ellökte magát Dimitrijtől, fél kézzel a falhoz támaszkodott és megpróbált felállni.

A kapu kivágódott. A három lény belépett az előcsarnokba. Bujanov felsikítt.

– Ördögök! – üvöltötte Anatolij.

A legelől álló lény figyelmeztetés nélkül, és olyan gyorsan, hogy emberi szemmel képtelenség volt követni a mozdulatait, lándzsát döfött Anatolij mellkasába. A férfinak halálsikolyra sem maradt ideje; egyetlen hang nélkül, átszúrt tüdővel csuklott össze.

Egy hosszú másodpercen át senki sem mozdult. Anatolij előredőlt a lándzsán. A másik két ember iszonyodva, a döbbenettől

bénán figyelte.

A sokk pillanata véget ért.

– Rohadékok! – ordította Dimitrij. A legközelebbi riasztódobozhoz ugrott.

Az egyik lény utánavetette magát. Olyan embertelen gyorsasággal mozgott, hogy Bujanov szinte nem is látta, hol van.

Dimitrij a riasztódobozból kimeredő kar felé nyújtotta a kezét, de már nem markolhatta, nem ránthatta meg. A lény ökle lesújtott a koponyájára.

Dimitrij térdre roskadt, kezét még mindig a riasztó felé nyújtotta. Bujanov moccanni sem bírt a félelemtől.

A lény hátrahúzta a könyökét. Az alkarján feketéllő széles pántból két hosszú, kardszerű penge pattant elő. Az éles-hegyes fémdarabok jóval túlértek az öklén.

Fél kézzel Dimitrij fejét tartva a férfi hátába mélyesztette a pengéket.

Dimitrij teste megfeszült, minden izma összerándult, de mielőtt holtan a padlóra zuhant, még sikerült elkapnia és megrántania a riasztókart.

Bujanov kiguvadt szemmel bámult Dimitrij rángatózó holttestére, aztán... Hirtelen egy sárga, karmos kéz csapott az arcába. Az ütés iszonyatosan erős volt, a férfi a padlóra roskadt. Lassan, kábultan felemelte a fejét. Üvölteni kezdett.

Az utolsó dolog amit látott a szandálos, karmokban végződő láb volt. A lény az arcára taposott és teljes súlyával ránehezedett. Szergej Jevgenyijevics Bujanov koponyája úgy roppant össze a rettenetes nyomástól, mint a bűdösbogár teste, ha egy csizmás láb alá kerül.

Tizenharmadik fejezet

Gajcsev elhatározta, hogy ismét felkeresi Sobcsakot, és feltesz neki pár kérdést...

Abban a pillanatban, ahogy belépett a tudós szobájába, felrikoltottak a vészjelző szirénák. Gajcsev meglepetten felkapta a fejét.

– Mi a franc ez? – kérdezte.
– A vészjelző – mondta Sobcsak.
– De... miért? – kérdezte Gajcsev éles hangon. – Valami baj van a csővezetékekkel?

– A műszereim semmit sem érzékeltek – felelte a tudós, miután gyors pillantást vetett a berendezések kijelzőire. A keleti kapunál azonban nem működnek a szenzoraim.

– Lehet, hogy ott történt valami? – Gajcsev egyre idegesebb lett.

– Nem tudom. – Sobcsak a műszerekre bámult. – Honnan tudnám?

– Hát... Akkor majd én kiderítem, mi folyik itt! – Gajcsev megfordult, kiszáguldott a helyiségből, és elindult a komplexum közepe felé vezető folyosón.

Sobcsak utánapillantott, majd ismét a műszerei felé fordult. Egyetlen olyan berendezése sem volt, amivel figyelemmel lehetett volna kísérni az állomás környékén és belsejében folyó eseményeket (ezt nem is bánta, hiszen tudós volt, nem pedig KGB-ügynök), ám nála jeleztek azok a műszerek – hőérzékelők, barométerek, rem-számlálók, mikrofonok, szeizmikus monitorok – amelyeket a komplexumban még az építkezés során elhelyeztek. Ezekre a szerkezetekre az eredeti elgondolás szerint azért volt szükség, hogy a csővezeték berobbanása vagy tűz esetén az állomás tudósai azonnal elemezni tudják a katasztrófa által a hőmérsékletben, a nyomásban, a sugárzási és a szonikus értékekben bekövetkezett változásokat.

Sobcsak előrenyúlt, és egymás után bekapcsolta a monitorait. Legutoljára a keleti folyosón elhelyezett mikrofonokat aktiválta.

Azonnal lehalkította a készüléket – a sikoltozás és üvöltözés fűlsiketítő volt.

– Istenem – suttozta. A kijelzőkre nézett, és megpróbálta megérteni, mi történt.

A műszerek által érzékelt adatok arra vallottak, hogy valami nagy és forró tárgy hatolt be a keleti kapun. Behatolt, és a folyosón az állomás belseje felé tartott. A kapuhoz legközelebb lévő hőmérők és barométerek értékei folyamatosan csökkentek – a jelek szerint a kapuszárny nyitva maradt vagy megsemmisült. A valamivel távolabbi hőérzékelők a korábbinál magasabb értékeket mutattak.

A keleti folyosón a radioaktivitás szintje nagyobb volt a

szokásosnál. Meg sem közelítette az egészségre káros határértéket, de érthetetlen volt, mi okozta a változást.

Ami a hangokat illeti: megmagyarázhatatlanok és rémisztőek voltak.

Sobcsak valódi tudós volt. Nem hitt a sarkvidéki szellemekben, de a biztonság kedvéért felállt, és gondosan bezárta a szobája ajtaját.

– Csak azért, hogy ne szökjön ki a meleg – mormolta a bajsza alatt. – Tényleg csak azért...

Körülnézett és rájött, hogy a kabátját meg a hócsizmáját az előtérben felejtette. Sosem szerette a holmiját az amúgy is túlszűfolt belső helyiségben tartani. Most sajnálta a dolgot, de nem nyitotta ki az ajtót, nem ment ki. A kabát odakint is jó helyen van. A biztonság mindennél fontosabb...

Amikor a folyosón végigrohanó Gajcsev a komplexum közepén lévő társalgóhoz ért, néhány tanácstalanul toporgó emberbe ütközött.

– Mi történt? – kérdezte valaki. – Mi ez az egész? Miért van riadó?

– Valami betört a keleti kapun – felelte Gajcsev – Most odamegyünk, és megnézzük, hogy micsoda.

Az emberek riadtan néztek egymásra.

– De Gajcsev...

– Nem vagyunk katonák!

– De férfiak vagyunk, nem? – kérdezte Gajcsev – A fegyverszobában pedig van egy pár géppisztoly, igaz?

– A fegyverszobában...?

A munkások tekintete bizakodóbbá vált.

– Lehet, hogy nem vagyunk képzett katonák – folytatta Gajcsev –, de harcolni azért mi is tudunk. Főleg akkor, amikor támadás éri az otthonunkat! – Elindult a folyosón, egyenesen a katonák szálláshelye felé tartott.

A munkások rövid habozás után követték.

Ligacseva hadnagy mielőtt kivezette a szakaszát a végzetes bevetésre, nem zárta le a fegyverszobát. A legtöbb géppisztoly kint maradt valahol a jégmezőn, de a tartalék fegyverek ott sorakoztak az állványokon. Néhány perccel később tucatnyi AK-74-est

markolászó munkás vonult a keleti folyosó felé. Gajcsev, miközben kiosztotta a fegyvereket, gyors létszámenőrzést tartott. Három embere – Szergej Bujanov, Dimitrij Vesnyin és Anatolij Csvernyik – hiányzott.

A jelenlévők közül senki sem tudta, ki indította be a riasztóberendezést, tehát a három hiányzó között volt az, aki megrántotta a kart:

– Érkezett valami rádióüzenet vagy telex? – kérdezte Gajcsev menet közben. – Nem szólt ide senki, hogy figyelmeztessen minket egy esetleges támadásra?

– Nem – válaszolta Csaporin. – Senki.

– Tudjátok, az idegesít ebben az egészben, hogy... – kezdte Gajcsev, de ahogy befordultak az utolsó sarkon, elharapta a mondat végét.

A beszakított keleti kapun bezúgó jeges szél kis híján ledöntötte őket a lábukról. A hideg szinte elviselhetetlen volt, de nem ez volt az oka annak, hogy Gajcsev mozdulatlanra dermedt.

Nem a szél, nem is a hideg, hanem a látvány.

A rengeteg vér...

A padlón és a falakon óriási foltok vöröslöttek. A terpeszkedő tócsák még nem fagytak meg. A vér egészen friss volt.

– Mi történt itt? – kérdezte Gajcsev.

Nem kapott választ.

– Hol vannak a hullák? – kérdezte a háta mögött álló Csaporin. – Kinek a vére ez?

– Nem lehet, hogy csak festék? – kérdezte valaki leghátulról.

Gajcsev megrázta a fejét.

– Ez nem festék. – Végignézett a padlón, a csöppeken, a tócsákon, a vérszínű foltokon. – Erre mentek – mutatta a fegyvere csövével az irányt. – A csővezeték felé. – Kibiztosította a géppisztolyát. – Gyerünk!

A vércsöppekből összeálló nyomsor valóban a szervizjáratok felé vezetett.

– Erre mentek? Micsodák? – kérdezte Rubljov – Mi csinálta... ezt?

– Nem tudom – felelte Gajcsev – De nem is érdekel. Velem jöttök, vagy nem?

Rubljov habozott.

– Gyerünk, Rubljov! – szólalt meg Csaporin. – Mondd már, mi jár a fejedben! Arra gondolsz, hogy a hősörnyek jöttek be?

– Vagy a csecsen gerillák – mondta Leskov, a csapat bohóca. – Alig kétezer mérföldnyire vagyunk Csecsenföldről, könnyen átugorhattak ide egy kis lövöldözésre, nem? Lehet, hogy még a háború idején indultak útnak. Ha elfelejtettek szólni nekik, hogy vége a balhénak, azóta pont ideérhettek...

Páran elmosolyodtak, de senki sem nevetett – a falon még túl friss volt a vér ahhoz, hogy röhögcséljenek.

– Talán amerikai szabotőrök – mondta Gajcsev komoly hangon. – Nem mindegy? Bárkik, bármik legyenek is, ez rácsapott az AK-74-esére – majd elintézi őket.

A munkások még mindig tétováztak...

– Jól van – bólintott Gajcsev – Én megyek. Három ember eltűnt. Talán még élnek. Ha igyekszünk, esetleg megmenthetjük őket. – Megfordult, és elindult az oldalfolyosón.

Először Csaporin, majd Leskov ment utána. Végül az egész csapat elindult. A sort a még mindig vonakodó Rubljov zárta.

A rövid folyosó a csővezeték alatt kiépített tágas csarnokba torkolt. A helyiség jó tizenöt méter széles, és pontosan olyan hosszú – hatvan méter – volt, mint a bázis föld alatti része. Tulajdonképpen szervizfolyosóként szolgált: innen a csővezeték hatalmas csapjaihoz és az északi szivattyúhoz is könnyen el lehetett jutni. A falak mentén, egymástól tíz méter távolságban vastag betonoszlopok sorakoztak. Az olajfoltos betonpadló a csarnok közepe felé lejtett. A három méter magas betonfalakra támaszkodtak azok az acéllábak és rácsok, amelyek a meghökkentően vastag olajvezetékeket támasztották alá. Az érvényes előírások szerint a csarnokban semmit sem lehetett tárolni, így a bázis túlszűfolt, kényelmetlen helyiségeihez képest ez a hely üresnek tűnt.

Üresség és sötét...

Gajcsev oldalra nyúlt, felkattintotta a villanykapcsolót.

Három halvány égő izzott fel, s a barlangszerű helyiség legnagyobb része sötét maradt. Gajcsev tudta, több izzónak is fel kellett volna gyulladnia. Valószínűleg kiégtek, gondolta, és elhatározta, ha legközelebb erre jár, valamennyit kicseréli.

Belebámult a félhomályba, az ismeretlen ellenség után kutatva

kémlelt körbe a csarnokban. Az AK-74-est lövésre készen tartotta.

Semmi sem mozdult, legalábbis nem az izzók fénykörében. Behatolóknak nyoma sem volt. Gajcsev halk, csöpögő neszt hallott. Ebben nem volt semmi szokatlan: amikor a bázis melegebb levegője átjutott a csarnokba, a csöveken vastag páráréteg keletkezett. Az is sokszor előfordult, hogy a vezetékek szivárogni kezdtek.

A férfi megszokásból a hang irányába fordult, felnézett a csővezetékre. Az izmai görcsbe rándultak.

– Szűzanyám! – suttogta.

Csak ekkor jött rá, hogy a padlón nem csak víz- és olajfoltok sötétlenek.

A csővezeték alátámasztó mennyezeti acélrácsra három fej nélküli hulla lógott. A testeket a bokájuknál fogva kötötték fel. A lenyúló karokról és a nyakcsontokról lecsöpögő vér tócsákba gyűlt a betonpadlón.

– Ennyit arról, hogy még életben vannak... – jegyezte meg Leskov.

– De... Ki tette ezt velük? – kérdezte Csaporin. – Hová mehettek a gyilkosok?

– Oda – mutatta Gajcsev az irányt. – Rubljov, ma nem te vagy az ügyeletes?

– De igen.

– Amikor legutoljára körbejártál... Ide is bejöttél?

– Igen – válaszolta Rubljov Előrébb lépett, hogy lássa, társa merre mutat.

– Látod a kazánház ajtaját? – kérdezte Gajcsev Rubljov és a többiek elfordították a fejüket. A csarnok egyik oldalán elhelyezkedő kazánház ajtaját tilos volt nyitva hagyni. Az ügyeletesnek a körútjai során ellenőriznie kellett, hogy zárva van-e.

– Amikor itt jártam, még zárva volt! – mondta Rubljov Le is nyomtam a kilincset, és... Zárva volt, ha mondom!

– Elhiszem – hagyta rá Gajcsev – Gyerünk!

– A kazánházban nem ég a villany – szólalt meg Csaporin, miközben a csapat elindult az ajtó felé.

– Úgy hallottam, az amcsik infravörös szemüveget használnak, ha látni akarnak a sötétben – jegyezte meg Leskov.

Gajcsev ránézett; arra számított, hogy a beszélésből kikerekedik

valami tréfa, Leskov arca azonban szokatlan módon komor maradt. Gajcsevnek eszébe jutott, hogy ki volt a kazánház műszakügyeletes: Dimitrij Vesnyin, Leskov legjobb barátja. Vesnyin valami miatt átment a keleti kapuhoz, és...

És most itt lóg a hullája: Fej nélkül. Megcsonkítva.

– Amerikaiak? – kérdezte Csaporin. – Szerinted az amcsik fellógnának az áldozataikat a plafonra?

– Ki más lehetne, ha nem ők? – kérdezett vissza Leskov.

– Vagy mi más? – szólalt meg Rubljov A fegyvere csövével a mennyezet felé bökött. – Ezt nem ember csinálta. Te fel tudnál mászni oda? Fel tudnál kötözni a rácsra három... halottat?

– Nézzünk be ide, és talán okosabbak leszünk – vélte Leskov A kazánház ajtaja felé lépett.

– Nem tudom, ki csinálta ezt a... dolgot, de lehet, hogy odabent van – mondta Gajcsev – Persze az is lehet, hogy nincs itt. – Leskov mellé állt. – Maradj itt. Fedezz.

– Majd a többiek fedeznek minket – ellenkezett Leskov Ez a rohadék a barátaimat nyírta ki!

– Én is kedveltem őket – bólintott Gajcsev – Jól van, gyere te is.

A két férfi egymás mellett, lassan közeledett a kazánház ajtajához. Olyan óvatosan haladtak, mintha valami vadállat tanyahelyét próbálnák becserkészni. Lehet, hogy tényleg egy szörny van odabent, gondolta Gajcsev. Amikor szóba kerültek a jégszörnyek meg a szellemek, mindig lehurrogta a többieket, és határozottan kijelentette, hogy ilyen lények nem léteznek. Az agya egyik zugában azonban már régóta ott motoszkált egy furcsa gondolat. Aszjima nem volt túlságosan messze Novaja Zemljától, attól a helytől, ahol régebben, még a szovjet időben a nukleáris fegyvereket tesztelgették. Lehet, hogy néhány radioaktivitástól deformálódott, mutáns jegesmedve tört be a bázisra?

Sobcsak mintha mondott volna valamit arról, hogy a normálisnál magasabb volt a sugárzás szintje, amikor ez az egész elkezdődött. A tudósok persze váltig állították, hogy radioaktív mutánsok csak a rossz amerikai sci-fi regényekben léteznek – de a tudósok már korábban is tévedtek, és sokszor hazudtak.

Mi oka lenne egy embernek arra, hogy fellógassa a plafonra az áldozatait? Nem, ez a gyilkos tényleg nem lehet emberi lény. Ez valami vadállat!

Gajcsev az ajtó egyik oldalához húzódott, Leskov a másiknál helyezkedett készenlétbe. Gajcsev intett a társának, hogy várjon, majd bedugta a kezét a nyitott ajtón, és tapogatózva keresgélni kezdte a villanykapcsolót.

– Mi fényben vagyunk – súgta. – Láthatnak minket, de én is... látni akarom őket!

Leskov bólintott.

Gajcsev megtalálta a kapcsolót.

Egy pillanatra mozdulatlaná vált, megfeszítette az izmait, majd felkattintotta a kapcsolót és az AK-74-est előrszegezve berontott a kazánházba. Eltartott pár másodpercig míg felfogta, hogy mit lát.

Az ajtó egy rövid, alig egyméteres folyosóra nyílt, ez vezetett a kazánházba. A belső helyiség mennyezetén égő négy villanykörte ereje csak arra volt elég, hogy félhomályá változtassa a sötétséget. Az árnyékok között fekete por kavargott, gőz sziszegett. A kazánok narancsvörös lángjainak fénye szellemalakokat rajzolt a falakra és a csövekre.

Ez volt a komplexum fűtőrendszerének lelke. Az olajtüzelésű kazánokkal gőzzé változtatták a vizet. A gőz végigáramlott a csőrendszeren és az épület helyiségeit fűtő radiátorokban. A fűtőolaj egyenesen a kutakból származott. A sűrű, finomítatlan anyag olyan szennyezett volt, hogy az égése során termelődő korom – hiába tartották tisztán a kéményeket mindent belepett.

A helyiségben már-már elviselhetetlen volt a meleg. A központi kazánból kiáradó hő remegő, szabad szemmel is jól látható hullámokká változtatta a levegőt. A kazán oldala iszonyatosan felforrósodott, meg sem lehetett érinteni. A bázisra érkező zöldfülűek erre általában akkor jöttek rá, amikor már másodfokú égési sérülést szenvedtek, ha véletlenül megérintették a fémburkot. Gajcsev, aki az Aszjimán töltött hosszú évek alatt sok mindent kitapasztalt, szívesebben vállalkozott volna arra, hogy izzó parázsba dugja a kezét, mint hogy megsimogassa a kazánt.

Eltartott néhány pillanatig, mire felfogta, valóság, amit lát.

A kazán előtt három emberszerű alak állt. Hátukat az elviselhetetlenül forró, izzó fémfalhoz szorították.

Nem lőhetett rájuk, a golyók szétvetették volna a kazánt.

A fémfal vastag volt ugyan, de régi, és arra tervezték, hogy elviselje a belülről kifelé ható nyomást, nem pedig arra, hogy

felfogja a kívülről befelé száguldó géppisztoly-lövedékeket.

Gajcsev tudta, az egész felrobbanna, ha ráeresztene egy sorozatot a melegező lényekre.

A gyilkosokra!

A lények lándzsaszerű tárgyakat tartottak a kezükben, a csuklójukon hosszú fémpengék villogtak. Gajcsev, ahogy jobban szemügyre vette őket, rájött, hogy nem emberek. Aki hozzásimul egy 120 Celsius-fokos fémfelülethez, és élvezi, azt nem lehet embernek nevezni. Főleg akkor nem, ha sárgás a bőre, az ujjai pedig fekete, horgas karmokban végződnek.

A lények arcát fémmaszk takarta. Egészségtelen színű testük legnagyobb része fedetlen volt, de meg sem pörkölődtek.

Sőt, mintha élvezték volna a forróságot.

Gajcsev, amikor végre eljutott az agyáig a látvány értelme, elhaló hangon felnyögött.

– Szent isten!

A három maszkos feje feléje fordult. Valami megmozdult – nem a lények, hanem a Gajcsevhez legközelebb álló vállára szerelt fekete, domborúnak látszó valami.

A mozgó tárgy három vörös pontot rajzolt a férfi arcára.

Fegyver!, döbbsent rá Gajcsev. Oldalra akart vetődni, hogy mégis célra tartsa a géppisztolyát, de el sem kezdhetette a mozdulatsort. A hirtelen felvillanó kékesfehér meteor leszakította a fejét.

Leskov még nem nézett be a kazánházba. Majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság, de erőt vett magán. Az akciót Gajcsev irányította, és egyébként is ő volt az állomás munkavezetője.

A főnök.

Aztán valami kékesfehér fény villant. Leskov egy pillanatra megvakult. Hallotta, ahogy főnöke AK-74-ese megereszt egy rövid sorozatot (a férfi halálos görcsbe ránduló ujjá meghúzta a ravaszt), egy másodperccel később pedig látta, ahogy a főnök fej nélküli teste a belső helyiségből kivágódik a rövid folyosóra.

Leskov üvöltésében összekeveredett a düh és a félelem.

Az ajtó elé ugrott: és vadul tüzelni kezdett.

Nem látta meg a lényeket. Nem látott semmit, csak a levegő mozdult meg előtte egy pillanatra, aztán... Aztán irtózatossá váló fájdalom hasított a gyomrába: Mintha lándzsát döftek volna belé.

Leskov a padlóra dőlt. A géppisztolyából megeresztett sorozat a

kazánház mennyezetét lyuggatta szét. Mire Gajcsev teste mellé zuhant, már nem élt.

A csarnok másik végében várakozó férfiak iszonyodva figyelték a jelenetet. Látták a kékesfehér villanást, látták azt is, ahogy Gajcsev és Leskov elesik – az ellenséget azonban nem.

Fogalmuk sem volt arról, ki vagy mi végzett társaikkal.

– Mi történt velük? – kérdezte Csaporin. Mély lélegzetet vett és felordított. – Kik vagytok? Ki van odabent? Mit kerestek itt?

Semmi válasz:

– Nekem nagyon nem tetszik ez az egész – mondta remegve Rubljov – Én nem vagyok katona. Elég volt. Kiszállok... Hátrálva elindult a folyosó felé.

újabb kékesfehér villanás. A vakító fény végigsüvöltött a csarnokon. Csaporin szétrobbantott mellkassal rogyott a betonra. Rubljov megfordult és futásnak eredt.

A felfegyverkezett munkások nem látták tisztán támadóikat. A lények túl gyorsan mozogtak, a világítás pedig gyenge volt. A férfiak vakon tüzet nyitottak az árnyékokra, de hiába reménykedtek abban, hogy eltalálják ellenfeleiket.

Mielőtt eszükbe jutott volna a menekülés, még öten meghaltak. Egyedül Rubljov jutott ki a csarnokból. A folyosón rohant, eszébe sem jutott, hogy megforduljon, hogy megnézze, mi történt a társaival.

A lándzsát csak akkor látta meg, amikor a mellkasából kiömlő vér vörösre festette a fűrészszélű pengét. A fájdalom elviselhetetlen volt, de nem tartott sokáig. Néhány másodperc alatt meghalt. Ernyedt teste egy pillanatilag – míg a vadász újabb zsákmány után kutatva végignézett a folyosón – még a lándzsa végén himbálózott.

A lény félrehajította a hullát, és visszatért a kazánház melegébe.

Tizennegyedik fejezet

James Theodore Ridgely az Egyesült Államok ENSZ nagykövete sosem bízott meg az oroszokban.

Akkor sem bízott meg bennük, amikor szovjeteknek nevezték magukat, és kommunista marhaságokat prédikáltak a történelmi

szükségszerűségekről – és nem bízott meg bennük most sem, hogy újra oroszok lettek, és a nemzetek testvériségéről szónokoltak.

Azt sem bánta, ha véleményét az oroszok is megismerik.

Sőt, büszkeség áradt szét benne, ha arra gondolt, hogy elvei hirdetésével a ruszlik tudomására hozhatja: léteznek még olyanok, akiket nem tudnak megbolondítani a frázisaikkal.

Ha ezzel tisztában vannak, talán vigyáznak a szájukra, és egy kicsit összehúzzák magukat.

Ahogy végigolvasta azonban a legfrissebb titkosszolgálati jelentést, rá kellett jönnie, megint akadt valaki az oroszok között, aki ki akar lógni a sorból. A háttérsugárzás négyszáz százalékos növekedése a Jamal-félsziget aszjimai körzetében? A lokális hőmérséklet szintjének megnövekedése?

Ilyesmi nem történik meg csak úgy, magától. Az ilyen változások nem akkor következnek be, ha egy munkás elejt egy bádogdobozt.

Meg kellett néznie a térképet, hogy egyáltalán tudja, hol az ördögben van ez a bizonyos Jamal-félsziget. Szibéria északnyugati csücske, a Jeges-tengerbe nyúlik bele – persze ezen a szélességi körön már elég nehéz folyékony tengert találni –, néhány száz mérföldnyire Lappföld norvég részének határától, több ezer mérföld távolságban a Bering-szorostól.

A kibaszott semmi kellős közepe – ez a Jamal-félsziget.

Aszjima környéke pedig egyetlen olajmező. Mi más lehetne? A Föld egyik leghidegebb, legkopárabb zuga, hidegebb, mint az Északi-sark. Egy hely ahol az oroszok óriási mennyiségű, kiváló minőségű olajat pumpálnak ki a talajból.

Ridgely időnként, amikor profán hangulatban volt, arra gondolt, hogy a jó isten játékos kedvében volt, amikor eldöntötte, hogy hová teszi az olajlelőhelyeket. A lehető legzordabb, legkopárabb tájakat választotta ki, istenverte sivatagok, óceánok, jégmezők alá rejtette az emberek számára kincset érő anyagot. Lehet, hogy gyűlölte az olajat, ezért dugta el olyan vidékekre, ahol nem volt szem előtt? Olyan helyekre, ahol a létező legkellemetlenebb emberek éltek.

A Jamal-félsziget is tele volt olajjal.

Az olaj azonban nem radioaktív, és ha hinni lehet a szatellitek jelentésének, egyetlen kút sem gyulladt ki azon a környéken. Ezen a vidéken állítólag nem működtek atomerőművek.

Persze kinek is jutna eszébe nukleáris reaktort építeni egy

olajmezőn, ezer mérföldnyire a legközelebbi várostól?

Aki megtenné, azonnal a hülyeségi lista élvonalába kerülne.

Az oroszok pedig – bárki bármit is mond róluk – nem ostobák. Ha valaki az irániakról, esetleg a franciákról terjeszt ilyen híreket, Ridgely talán hisz az illetőnek, az oroszokkal azonban más volt a helyzet.

A jelenség túlságosan távol történt a tengertől, így az sem volt elképzelhető, hogy egy reaktorgondokkal küszködő tengeralattjáró futott ki a partra. Az orosz flotta több egysége jelen lehetett abban a térségben, de egyetlen bárka sem képes arra, hogy száz mérföld mélységben behatoljon a szárazföldre.

Nem természeti jelenségről volt szó. Nem sérült atomreaktorról vagy tengeralattjáróról. Már csak egyetlen magyarázat maradt:

Fegyverek.

A nukleáris fegyverekkel való vacakolást senki sem nézte jó szemmel a világban. Az oroszok már többször letették a nagyesküt, hogy eszük ágában sincs új rakétákat készíteni, inkább a meglévőket is szétszedik. Baleset a szétszerelés során is történhetett. Igen ám, csak hogy a hivatalos szétszereléseket az ország déli részén végezték, nem pedig a sarkkörön túl!

Ezek szerint volt valaki, aki készült valamire.

Ridgely biztos volt benne, hogy ez a valaki a moszkvai fiúk közé tartozik. Lehet, hogy valamelyik flúgos frakció próbál bajt keverni odaát, a nacionalisták, a komcsik vagy a helyi maffia. Az ilyen készülődésekről Moszkva mindig tudomást szerzett, és titokban továbbadta a hírt a megfelelő személyeknek. Csak a biztonság kedvéért. Csak azért, nehogy valaki idegeskedni kezdjen.

Igen, a moszkvaiak szóltak volna valakinek, ha megtudnak valamit. Ridgely tudta, ez a bizonyos valaki minden valószínűség szerint ő lenne. Az évek során orosz kollégáitól már több titkos jelentést kapott, és ő is elég sok információt átadott nekik. Nem bízott meg ezekben a trükkös szemétládákban, de azt sem akarta, hogy valami ostoba félreértés miatt esetleg szétrobbanjon a világ.

A komolyabb ügyekről minden esetben tájékoztatták, erről a mostaniról azonban nem szóltak neki.

Az asztalára ejtette a titkosszolgálati jelentést és felvette a telefont, de nem tárcsázott.

Elbizonytalanodott. Újra atomrakétákról volt szó. A helyzet

komolyabb, mint először gondolta. A sarkkörhöz közeli orosz területen elhelyezett rakétáknak csak egyetlen útirányuk és célpontjuk lehet: az Északi-sark fölött áthaladva...

Észak-Amerika. Ha már megint az iszlám terroristák fenyegetőznének, vagy valamelyik afrikai kormány próbálna ilyen erőszakosan gazdasági előnyökhöz jutni, akkor a jelenség valahol a Kaukázusban vagy a Közel-Keleten következik be, nem pedig Szibéria északi részén.

Lehet, hogy Zsirinovszkij fanatikusai léptek akcióba?

Nem, ha így lenne, Moszkva már rég szólt volna. A jelenség bekövetkezése óta eltelt néhány napban Ridgely egyetlen figyelmeztető csippanást sem hallott tőlük.

Mit csináljon? Tiltakozzon? Egy telefonhívással most nem fejezhetné ki, mennyire bosszantja Amerikát ez a fene nagy hallgatás.

Ezt az ügyet személyes találkozón kell megvitatni. Nyilvános eszmecserén.

A telefon fölé emelte a kezét, és megnyomta a titkárnője számát kapcsoló gombot.

– Igen, nagykövet úr? – jelentkezett a titkárnő.

Ridgely elmosolyodott. Mindig sokra tartotta a tettekrekészséget.

– Steffie, drágám – kezdte –, meglátogatnám az orosz nagykövetet. Mondjuk... – Az órájára nézett. – Mondjuk kettő körül. – Grigorij addigra visszaér az ebédből, de még nem lát hozzá a komolyabb munkához. Ha esetleg tovább eszik a szokásosnál, akkor sincs baj, majd megvárja. – Ha valamelyik újságíró barátunk esetleg éppen ráérne, hallhatná, hogy milyen érdekes dolgokat mondok az öregfiúnak.

– Hivatalos találkozó lesz? – kérdezte Steffie.

– Ó, azt hiszem, nem. – Ridgely hátradőlt a székében. – Inkább baráti csevegés, amiről a sajtó, ha kedve van hozzá, mindent megírhat.

– Értem, nagykövet úr – mondta Steffie. – Meglepetésszerű baráti látogatás, vagy átszóljak Mr. Komarinecs irodájába, hogy tiszteletét teszi náluk?

Ridgely elgondolkozott. Feltűnt neki, hogy Steffie milyen profi kérdéseket tesz fel. Kincs ez a nő, nagyon érti a munkáját.

– Szóljon oda, de csak pár perccel kettő előtt – döntött Ridgely.

– Értem, uram.

A férfi letette a telefont. Az arcán merev, de elégedett mosoly jelent meg. Azok a piszkok nem fognak eltitkolni semmit, míg ő ül ebben a székben!

Tizenötödik fejezet

– A kormányomnak egyetlen ilyen természetű, titkos tevékenységről sincs tudomása, nagykövet úr – ismételte Grigorij Komarinecs. Ahogy kiejtette a szavakat nem Ridgelyre, hanem egyenesen a CNN kamerájába nézett.

Mavis tábornok hátratett kézzel állt a helyzetelemző terem óriási kivetítőernyője előtt, és a televíziós riportot nézte. Ez a Komarinecs okos pasas volt, mesteri módon kente el az igazságot. Vagy lehet, hogy a moszkvai nagyokosok neki is beadták az előre elkészített hazugságot? Ha igen, akkor tényleg nem tudhatja, hogy mi történik Szibériában.

– Meeters – szólalt meg Mavis tábornok –, lépjen kapcsolatba pár befolyásos emberrel. Szeretném, ha Ridgely megkapná a jutalmát azért, hogy a segítségünkre van ebben az ügyben. Szerezzen neki bécsi kiküldetést, vagy fotót egy sztárról, mit tudom én. Mindegy mit akar, kapja meg, ha boldog lesz tőle.

– Igen, uram! – felelte Meeters, de nem mozdult. Mavis, amikor kiadta a parancsot, nem mondta, hogy azonnal munkához kell látnia. Nem volt ok a sietségre; az ilyen dolgokat diszkréten kellett elintézni, az egyes részletek közötti összefüggések nem lehettek túlságosan nyilvánvalóak.

Mavis ránézett.

Meeters idegesnek látszott. Persze érthető, hiszen a CNN szerint egyenesen a harmadik világháború felé rohantak.

A helyzet valóban ez volt, tényleg háború fenyegetett, csak hogy nem olyan háború, amire az emberek gondoltak.

Mavis visszafordult a monitor felé, és addig nézte, míg vagy egy fél perccel később a CNN a riportot megszakítva bejátszott egy reklámot. Ekkor megfordult és elindult a folyosón az irodája irányába.

Meeters rövid habozás után követte. Amikor a kivetítőernyőt bámuló tisztek hallótávolságán kívül értek, Mavis mellé ügetett.

– Elnézést, uram... Beszélhetnénk?

Mavis ránézett, intett, és bement az irodájába.

– Csukja be az ajtót, ha akarja – mondta Meetersnek, miközben leült az íróasztala sarkára. – Miről van szó?

Meeters belépett az irodába, becsukta maga mögött az ajtót.

– Uram, szolgálatban voltam, amikor befutottak az első szatellit jelentések. Tulajdonképpen én készítettem el az ügyről szóló első jelentést. Akkor még biztosra vettem, hogy Szibériában valaki atomtöltetekkel szórakozik.

– És? – kérdezte Mavis.

– Nos, uram, be kell vallanom, hogy tévedtem – mondta Meeters.

– Végigtanulmányoztam a technikai jelentéseket, és nem hiszem, hogy rakétákról van szó. A számok... valahogy nem erre vallanak.

Mavis bólintott.

– Ezt egyedül sikerült kikövetkeztetnie?

– Igen, uram – felelte Meeters. – És ha nem bombákról vagy rakétákról van szó, akkor Ridgely nagykövet úr és a többiek esetleg elefántta nagyítják a bolhát, ami gyakorlatilag nem is létezik, és...

Mavis egy kézmozdulattal beléfojtotta a szót.

– Elég! – Felállt. – Kedvelem magát, Meeters... Maga jó ember, teljesíti a parancsokat és nem fél a döntések meghozatalától. Jó feje van... ezért nem helyeztetem magát védőőrizetbe.

Meeters pislogni kezdett.

– Uram?

– Jól van, eltalálta. Ebben a színdarabban valóban nem kaptak szerepet az orosz rakéták – magyarázta Mavis. – De gondolja végig a dolgot. Valami van odakint. És ha nem atomtöltet, akkor micsoda?

Meeters tanácstalanul nézett rá.

– Gondolkozzon, ember – kérte Mavis. – Mi lehet az?

– Nem tudom, uram.

– Bármilyen legyen is, rengeteg energiát bocsátott ki magából, igaz?

– Igen, uram...

– Nos, talán valami olyasmi, ami igencsak érdekelné a fegyverszakértőinket. Nem is beszélve a tudósainkról. – Mavis úgy döntött, ha Meeters már úgyis rábukkant pár nyomra, az lesz a

legjobb, ha beavatja a részletekbe. – Talán valami olyasmi, amire már korábban is rálőttünk. Amit eddig nem sikerült eltalálnunk. Valami, amiről talán eddig is pletykáltak az emberek, de a vele kapcsolatos híreszteléseket semmivel sem lehetett alátámasztani. A pletykákról az ember sosem tudhatja, milyen kapcsolatban állnak a valósággal.

Meeters értetlenül meresztgette a szemét.

– Nem igazán tudom követni, uram – jegyezte meg.

– Legutoljára hat hónappal ezelőtt, New Yorkban találkoztunk valami hasonlóval – mondta Mavis.

Meeters tekintete tompa volt, aztán megcsillant benne valami. Leesett az álla a csodálkozástól.

– Szent isten! – kiáltotta, amikor felfogta, Mavis mire célzott. – Azt hittem... Igen, én is hallottam azokat a mendemondákat, de azt hittem, hogy... Hogy kitaláció az egész. Hogy ezzel a mesével próbálnak elleplezni valamit.

– Nem – felelte Mavis. – Az pletyka jelen esetben azonos a valósággal.

– De uram... Idegen lények? Egy úrhajó?

Mavis bólintott.

– Vagyis inkább egy teljes átkozott úrflotha. Legalábbis New Yorkban az volt a helyzet.

– Akkor... Bocsásson meg, uram, de miért reménykedhetünk a sikerben... most, hogy Szibériában jelentek meg? Egyáltalán, mi értelme van annak, hogy megpróbáljuk az oroszokat hibáztatni a történetek miatt?

– Hogy mi az értelme? Az, hogy lekössük az oroszok figyelmét. Hogy tudassuk velük, rajtuk tartjuk a szemünket. És persze az, hogy a saját embereink ne jöhessenek rá az igazságra, ne kürtölhessék szét a világban a tényeket. Nem szeretnénk, ha bárki tudomást szerezne ezekről a lényekről. Ha kiszivárognának az információk, azonnal kitörne a pánik.

– De ezek... A közvélemény nem... – Meeters elhallgatott, fogalma sem volt róla, mit mondhatna. Az ügy túlságosan komoly volt, olyan nagy jelentőségű, hogy úgy gondolta, a hadseregnek nincs joga az eltussolásához.

– Ide hallgasson, Meeters – kezdte Mavis. – Nem tudom, mennyit hallott a New York-i akcióról, ezért most elmesélek valamit.

Ezek a lények nem aranyos kis E. T-k, és nem azért jöttek ide, hogy meghívjanak bennünket a galaktikus kaszinóba. Ezek mocskos vadállatok. Életveszélyesek. Nem tudjuk biztosan, hogy miért érkeznek ide, mit akarnak. Azt sem, hogy hogyan reagálnak arra, amit esetleg ellenük teszünk.

Azt viszont tudjuk, hogy olyan technikájuk van, ami miatt mi hozzájuk viszonyítva ostoba vademberek vagyunk. Ha most mennénk, és világgá kürtölnénk a hírt, hogy igen, látogatókat kaptunk az úrből, és igen, valóban szörnyek, és fogalmunk sincs, hogyan fékezhetnénk meg őket... Nos, könnyű kikövetkeztetni a közvélemény reakcióját. Kitorne az általános pánik, új vallási szekták jelennének meg, az összes fanatikus a CIA-t okolná mindenért, az emberek pedig sírva rimánkodnának, hogy védjük meg őket. Persze olyanok is lennének, akik kacsának tartanák az egészet. Egyelőre nem tudjuk bebizonyítani, hogy tényleg itt vannak... Ezek a dögök mesterien eltüntetik a nyomaikat. Szóval, ha nyilvánosságra hoznánk a dolgot, a pánik miatt nyakig lennénk a slamasztikában. De nem ez a lényeg. A legfontosabb az, hogy nem tudjuk, ők hogyan reagálnának mindekre.

– Ők?

– Mármint az idegenek.

– Ó!

– Gondolkozzunk együtt, Meeters! A hír kiszivárgásának három lehetséges következménye lenne. – Mavis felemelte ökölbe szorított kezét, és kinyújtotta a mutatóujját. – Az első: nem érdekli őket, mindent úgy csinálnának, mint korábban. Ez nem túl jó, mert eddig emberek leöldösésével múlták az időt. – Kinyújtotta a középső ujját. – A második: összecsomagolnak és lelépnek. Nincs több gyilkolászás, de örökre elvesztjük annak a lehetőségét, hogy megtudjunk róluk valamit. Róluk, és arról, hogy mi érkezhét még odakintről. Ez a lehetőség nem a legjobb, de még mindig kellemesebb, mint a harmadik. – Mavis kinyújtotta a hüvelykujját is. – A harmadik: megpróbálják lerohannia Földet. Lehet, hogy arra gondolnak, oké, most már úgyis lelepleződünk, ideje nyílt kártyákkal játszani. Rajta, roham... Ha ezt teszik, nekünk annyi.

Meeters elkomorodott.

– Uram, abból, amit hallottam, azt a következtetést tudom levonni, hogy New Yorkban mi győztünk.

– Győzelem? Nem, Meeters. Az a játszma a legjobb esetben is döntetlennel zárult – helyesbített Mavis. – Semmit sem sikerült megszereznünk tőlük. Nem vertük el rajtuk a port. Egyszerűen fogták magukat és elmentek. Elhúzták a csíkot, de nem azért, mert megijesztettük őket. Egyszerűen befejezettnek tekintették a látogatást. És tudja, mi a legszörnyűbb az egészben? Az, hogy mi a saját pályánkon játszottunk. Ismert terepen. Azok a lények... nagyon értenek az efféle meccsekhez.

– Tehát azért kell hallgatnunk, hogy ne következzen be a harmadik lehetőség?

– Igen. Ezért, meg más egyéb okok miatt is.

– De mi van akkor, ha úgy döntenek, hogy mindenképpen nyílt támadást indítanak ellenünk? Nem kellene tennünk valamit?

– Már teszünk is, Meeters! – Mavis visszaült az íróasztala sarkára. – Erről szól ez az egész akció. Megpróbáljuk megkaparintani a technológiájukat. Ha a kezünkben lenne pár holmijuk, a fejlesztőink hatalmas léptekkel haladhatnának előre, és amikor eljön a nagy háború ideje, amikor megindítják az inváziót, talán lenne némi esélyünk velük szemben.

– Az imént azt mondta, uram, hogy eltüntetik a nyomaikat.

– Igen. De nem legyőzhetetlenek. New Yorkban, vagy a többi, általunk regisztrált látogatásuk során nem sikerült hadizsákmányt szereznünk tőlük. Ne csodálkozzon, nem a New York-i balhé volt az első... Most viszont talán szerencsénk lesz. Most nem egy flottával érkeztek. – Mavis a helyzetelemző szoba irányába mutatott. – A szibériai leszállás nem szerepelt a terveik között, Meeters. Ez biztos. Ezúttal egy hajóronccsal állunk szemben, nem pedig egy teljes űrhadsereggel, tehát jobbak az esélyeink, mint eddig bármikor. talán soha többé nem kínálkozik fel ilyen remek alkalom arra, hogy megismerjük őket. Mindent meg akarunk szerezni, amit csak tudunk. Érti? Mindent. Át fogunk küldeni Szibériába egy csapatot... Philips tábornokot és néhányat az emberei közül.

Mavis ismét felállt.

– Ezért van szükség erre a fedőtörténetre, Meeters folytatta. – Ha az oroszok elkezdenek sipítozni, mert behatoltunk a felségterületükre, kijelenthetjük, hogy az akciónk csupán válaszlépés a terroristák húzására. Jó öreg barátunk, Ridgely éppen ennek a kifogásnak készíti elő a terepet. Komarinecs azzal, hogy

kijelentette, a főnökeinek nem volt tudomása az eseményről, szépen belesétált a csapdába. Mavis elhúzta a száját. – Ha megszerezzük, amire szükségünk van, minden rendben. Ha nem járunk sikerrel, és az oroszok sem kaparintanak meg semmit az idegen lényektől, akkor sincs baj. Akkor sem esünk kétségbe, ha a dögök helyrehozzál az űrhajójukat, szokás szerint eltüntetik a nyomaikat és szép csendben elrepülnek. Ha Philipset és az embereit esetleg megölik vagy fogságba ejtik... Nos, ez elég kellemetlen lenne, de elviseljük valahogy a veszteséget. Már így is éppen elég sok fejfájást okoztak nekünk. Egyébként az ügyosztály hivatalosan nem létezik, ezért kijelenhethetjük, hogy szabadúszók akciójáról volt szó. Tudja; mi a legfontosabb az egész ügyben Meeters? Tudja, mit kell mindenképpen megakadályoznunk? Azt, hogy azok a földönkívüli játékszerek az oroszok kezébe kerüljenek. Érti, mire gondolok?

Mavis elhallgatott, kíváncsian várta Meeters reakcióját.

Meeters üres tekintettel nézett vissza rá. Hirtelen nem tudta, mit felelhetne.

– Értem, uram – nyögte ki végül. – Értem...

– Philips tábornok? – szólt hátra a helikopter pilótája. Öt percen belül landolunk.

– Helyes – vakkantotta Philips. – Szóljon oda a rádión, hogy Lynch készítse fel az embereit.

Schaefer felhorkant.

– Lynch? Jó név! Hasonlít a lincseléshez, ami, ugyebár nem igazán törvényes dolog... Lynch? Kifejezi azt a törvénytípírást, amit maguk végeznek, és...

Philips dühösen vetett véget a szóáradatnak.

– A francba magával, Schaefer! – kiáltotta. – Higgye el, nem cipeltük volna ide, ha nem lennénk biztosak abban, hogy éppen magára van szükségünk, és nem valaki másra.

Schaefer némán a tábornokra meredt. Kedve lett volna megkérdezni, hogy Rasche egyáltalán eszükbe jutott-e a hadsereg főokosainak. Előző nyáron a társa is fontos szerepet játszott az eseményekben (szokása volt, hogy mindig a balhék sűrűjében mozog), és eléggé hazaszerető, vagyis inkább eléggé naiv ahhoz,

hogy lelkesen együttműködjön Philipsszel.

Schaefer biztos volt abban, hogy Rasche vállalná a feladatot, amit a katonák neki szántak, mégsem említette meg a nevét. Valahogy nem volt kedve ötleteket adni a tábornoknak. Rasche különben is új életet kezdett, Oregonba költözött a családjával. Az lesz a legjobb, ha senki sem dumálja vagy kényszeríti rá arra, hogy mindent felrúgjon maga körül, és újra az első vonalba álljon.

– Összeszedtem egy remek csapatot – mondta Philips –, de az embereim még sosem harcoltak ezekkel a lényekkel.

Fogalmuk sincs arról, hogy kell megküzdeni velük.

– Mi a helyzet azokkal a fiúkkal, akik tavaly nyáron ott voltak a Third Avenue-n? – kérdezte Schaefer. – Mi történt velük? Talán valamennyien nyugdíjba vonultak azóta? Vagy kirúgták őket? Úgy hallottam, a hadseregnél nagy leépítések voltak akkoriban...

Philips a fejét rázta.

– Az én megítélésem szerint attól, hogy valaki kilő pár tárat egy űrhajóra, még nem jelentheti ki magáról, hogy csatázott a földönkívüliekkel. Maga viszont tud valamit ezekről a lényekről, Schaefer. Nem is keveset. Maga ráérezett arra, hogy forognak a kerek az agyukban. Az embereimnek erről fogalmuk sincs.

– Akkor tartsanak nekik előadásokat.

– Ezen dolgozunk. A kiképzésük folyamatban van.

– Igazán? – vágott vissza Schaefer gúnyosan. – És hogy készítik fel őket? Régi Godzilla filmeket nézetnek velük?

– A franc essen magába, Schaefer! – kiáltott fel Philips hevesen.

– Még mindig nem érti? Azért van szükségünk magára, hogy tanítsa őket! Hogy segítse őket a tanácsaival!

– Van valamilyen okom arra, hogy megtegyem?

Philips a fogát csikorgatva, kidülledt szemmel bámult Schaeferre. A nyomozó állta a tekintetét.

– Azt akarja, hogy az oroszok rátegyék a kezüket egy ilyen űrhajóra? – kérdezte percnyi hallgatás után a tábornok.

– Ez rosszabb lenne, mintha maguk kaparintának meg egyet? – kérdezte Schaefer flegmán.

– Maga mit szólna hozzá, ha Zsirinovszkij emberei felszerelkeznének olyan vállra szerelhető miniágyúkkal? Mit szólna akkor, ha űrhajóik lennének? És akkor, ha kiderülne hogy az éhhalál szélén vergődő orosz tudósok jó pénzért eladták az

idegenektől szerzett technológia egy részét az irániaknak vagy a szerbeknek?

Schaefer a homlokát ráncolta. Nem válaszolt a kérdésre.

– Tudja tábornokom, elég nehezen bírom bevenni ezt a szibériai baromságot. Az előbb azt mondta, azért van szükségük rám, mert tudok róluk valami... Oké. Az első dolog amit tudok, nem más, mint az, hogy gyűlölik a hideget. Szóval, ha azt tervezi, hogy most elvisz oda a világ végére, hogy megnézzek egy úrhajót az északi sarkkör közelében, feleslegesen töri magát. Helyből meg tudom mondani, hogy szerintem ezek a lények nem azonosak azokkal, akikkel a múltkor összeakaszkodtam. Lehet, hogy valamilyen más földönkívüli életforma képviselői, turisták, akik ellátogattak hozzánk. A fene tudja, még az is lehet, hogy a Föld hirtelen a galaxis legfelkapottabb üdülőhelyévé vált, és ha odamennénk Szibériába fegyverek helyett csak üres sörösdobozokat találnánk.

– Jézusom, maga tényleg ilyen hülye, Schaefer? – kérdezte Philips. – Vagy egyszerűen csak nehezíteni akarja a dolgomat? Le akar fárasztani? Erről van szó? Azt hiszi, hogy nincs meg a magunkhoz való eszünk? Azt hiszi talán, hogy nem ellenőriztünk le mindent? Megnyugodhat, nekünk is eszünkbe jutott, hogy ezek mások. Mi is tudjuk, hogy a dögök a forróságot kedvelik... meg azt is; hogy nem rajonganak a radioaktivitásért. A hajóik, amikor leszálltak New Yorkban, nem eregettek neutronfelhőket. Ez a hajó, ami Szibériában ért földet, viszont igen. A New York-i rossz fiúk bárányai nem ontottak magukból forróságot. Ez a hajó viszont olyan, mint valami elcseszett kemence!

– És mi következik mindebből? – kérdezte Schaefer. – Az, hogy ezek nem azok. Ha bele tudott törődni, hogy egyszer csak megjelent a Földön egy idegen faj néhány képviselője, akkor miért nem képes elfogadni azt, hogy létezik még rajtuk kívül néhány más típusú is?

– Azért, Schaefer, mert a többi részlet összevág. Elmondom, milyen következtetésre jutottunk. Szerintünk az idegeneknek valami problémájuk támadt a leszálláskor. Elcsesződött valami gépük, vagy mit tudom én. Ugyanazok a lények jelentek meg Szibériában, csak éppen máshogy landoltak, mint a múltkor New Yorkban. Szerintünk kényszerleszállást hajtottak végre. Esetleg lezuhantak. Ami pedig a többi idegen fajt illeti... A roswelli repülő csészealjjal kapcsolatos

hírek mesék. Ez az úrhajó viszont valóságos.

Philips kis szünetet tartott, majd folytatta:

– A hajó lezuhant, és lehetséges, hogy most végre sikerül jobban megismernünk az idegenek technikáját. Feltéve persze, hogy az oroszok nem előznek meg minket.

– És ha a rútpofájúak nem robbantják át a pokolba az egész szerkentyűt. Vagy talán elfelejtette, hogy mi történt Dutch-csal Közép-Amerikában?

– Azt hiszi, el tudom felejteni? – Philips elgondolkodva nézte Schaefer arcát. – Tehát? Nem hajlandó segíteni?

– Semmi olyat nem mondott, amitől meggondoltam volna magam – felelte Schaefer. – Mi közöm nekem ahhoz, hogy az oroszok esetleg megelőznek minket? A Holdra előbb jutottunk el, mint ők. És? Elértünk vele valamit?

Philips bólintott.

– Rendben, akkor felejtsük el a hazafias érveket – mondta. – Az országunk érdekében nem hajlandó együttműködni velünk... De vajon a családját is csak annyira szereti, mint a hazáját? A csapatom, a fiaim nagyon sokat jelentenek nekem. Az akció is fontos a számomra. Ha segít, minden tőlem telhetőt megteszek annak érdekében, hogy információkat szerezzen a bátyjáról.

Schaefer hosszú másodpercekig némán meredt a tábornokra.

– Szóval, ha beállok a csapatába, akkor elmondja, mi történt Dutch-csal?

– Megpróbálom...

Schaefer megint hallgatott egy sort.

– Jól van, fontolóra veszem az ajánlatát.

Philips a nyomozóra nézett, és úgy döntött, egyelőre nem erőlteti tovább a dolgot. Hátradőlt, és csendben várta, hogy a helikopter végre földet érjen.

Tizenhatodik fejezet

A farostlemezből készült, nagyjából ember alakú céltáblákon az idegen vadászok képmása díszelgett. A felületekre mázolt halvány kékes festékréteg miatt a félhomályos löpályán alig lehetett látni a

formákat. Schaefer gyanította, hogy a bábokra való lövöldözéssel a főokos katonák a láthatatlanságot biztosító erőterben mozgó idegenek elleni harcra próbálták felkészíteni a legényeket.

A dolog nem igazán stimmelt. Ha a lények bekapcsolták az erőteret, akkor tényleg láthatatlanná, nem csupán rosszul látható célponttá váltak. Ráadásul olyan gyorsan mozogtak, hogy az ember legfeljebb egy halvány cikázást láthatott a levegőben, mielőtt letépték a fejét.

Schaefer nem tette szóvá a dolgot, inkább némán figyelte, ahogy a négy nagydarab katona önelégült vigyorral forgácsá lő három céltáblát.

A negyedik céltáblának csak az egyik oldala hasadt le, a "test" legnagyobb része ép maradt.

– Ez a csapat az elitosztagunk, Schaefer – közölte Philips.

– A hadsereg legjobbjai közül választottuk ki a fiúkat. Nos, mi a véleménye?

– Azt hiszem, kár ezért a sok jó faanyagért – felelte Schaefer.

Philips hallgatott. A legszívesebben visszavágott volna az epés megjegyzésért, de a szíve mélyén érezte, a nyomozónak igaza van.

A hat férfi elindult a szétlőtt céltáblák felé. Az elitkatonák azért, hogy megvizsgálják, milyen pusztítást vittek végbe a nehézfegyverekkel, Schaefer pedig azért, mert úgy gondolta, ezt várják tőle. A fickók, a nyomozó reménybeli tanítványai, magukkal cipelték a fegyvereiket – a rendőrségi lőpályákon az ilyesmi a biztonsági szabályok súlyos megsértésének számított, ám itt a jelek szerint elfogadott dolog volt.

Schaefer lopva végigmérte a négy férfit. Magabiztosak, hetykék és egy kicsit gögösek. Ez rossz, gondolta a nyomozó. A túlzott magabiztosság megöli a katonákat, és amíg az ember nem ismeri ki az ellenfelét, addig még a legcsekélyebb magabiztosság is túlzás.

– Mi van, Wilcox? – kérdezte az egyik szuperkatona az épen maradt céltáblára mutatva. – Otthon hagyta a szemüveget?

Wilcox, akinek nem sikerült szétlőnie a tábláját, kemény hangon vágott vissza a társának:

– Hármat leszedtem, és úgy gondoltam, nektek is hagyok egyet...

Schaefer a táblára nézett. Az alak felemelt karral, fenyegető pózban állt. A festő, aki rápingálta a falemezre a rútpofáját, még az

idegenek által viselt alkarpántról sem feledkezett meg, bár a formáját eltévesztette. Persze, ha a fickó nem volt ott előző nyáron a Third Avenue-n, és nem látta élőben a dögöket, akkor átkozottul jó munkát végzett.

Wilcox a céltábla egyik oldalából lerobbantott ugyan egy darabot, de az ütésre emelt fakar sértetlen maradt. A katona, miközben válaszolt kötekedő bajtársai megjegyzéseire, ügyet sem vetett az alakra, és Schaeferrel sem törődött.

Túl magabiztos, gondolta Schaefer. Túl önhitt. Ha ezek a bohócok túl akarják élni az úrből érkezett vadászokkal való találkozást, meg kell tanulniuk; hogy mindig, mindenre figyelniük kell.

Schaefer előrelelendítette a karját, és meglökte a céltáblát.

A tábla körbefordult, a felemelt fakar Wilcox halántékához csattant. A katona oldalra tántorodott, elvesztette az egyensúlyát és a padlóra zuhant.

Philips hunyorogva várta, mi lesz.

Wilcox nem ejtette el a fegyverét. Ez legalább pozitív, gondolta Schaefer, és jobban szemügyre vette a szerszámot. A katonának nem közönséges ismétlőpuskát, nem is géppisztolyt, ha nem valamilyen hipermodern, speciális fegyvert használtak.

A nyomozó Wilcox elé lépett.

– Erre nem számított, mi? – kérdezte. – Pedig jobban tenné, ha figyelne. Ezek a rossz fiúk győzelemre játszanak, és csak a saját szabályaikat tartják be.

– Ki a franc maga? – kérdezte Wilcox. Schaefer mellére szegezte a fegyverét. – Csak egy okot mondjon, miért ne robbantsam szét!

Schaefer előrébb húzódott, és közben oldalra lépett. Könnyedén kitért a fegyver elől, és mielőtt Wilcox utána fordulhatott volna, gyorsan lehajolt. Segítőkészten nyújtotta a kezét a katonának.

– A nevem Schaefer – mondta közben.

Wilcox megfogta Schaefer csuklóját és talpra szökkent. A fegyverét áttette a bal kezébe, a jobbját pedig előrenyújtotta, hogy kezét fogjon a nyomozóval.

Schaefer elfordult.

– Ami pedig a szétrobbantásomat illeti, fiam...

Wilcox elképvedve bámult Schaefer hátára. Ez a szemét azután,

hogy figyelmeztetés nélkül leütötte, még arra sem hajlandó, hogy kezét rázzon vele? Megmarkolta a nehéz fegyvert, és bunkóként a feje fölé emelte, hogy lecsapjon vele Schaefer fejére. A pökhendi disznó! Most majd megtanulja, kivel...

– ...arra nem lesz alkalma – fejezte be Schaefer a mondatot. Lehajolt, kitért Wilcox ütése elől. Számított a katona támadására. Az egyik sarkára támaszkodva hátrapördült és csípőtől indítva az öklét, felütötte Wilcox állát.

Az ököl az állhoz reccsent. Wilcox lába jó arasznyit a levegőbe emelkedett, a félig eszméletlen test hanyatt vágódott.

– Az ilyesmi szerintem udvariatlanság – mondta Schaefer.

– Különösen így, hogy fegyvertelen vagyok.

– Jól van, Schaefer! – szólt közbe Philips. – Bemutatkozott. Gyerünk, mindenki a tanácsterembe! Gyerünk, gyerünk!

A katonák pár másodpercig nem mozdultak, de végül magukhoz tértek. Félsegítették Wilcoxot, és kisiettek a lőtér előtti folyosóra.

Schaefer menet közben egyenesen előrenézett. A katonák őt méregették. Wilcox nyílt dühvel meredt rá, a többiek között volt, aki ellenségesen figyelte, de olyan is akadt, akinek az arcán csak kíváncsiság tükröződött.

Philips dühmaszkkal próbálta leplezni elégedetlenségét.

Lynch minden tőle telhetőt megtett, de ez kevésnek bizonyult. Persze, ha megfelelő irányítással dolgozhatott volna, más lenne a helyzet. Ezek a katonák remek harcosok, de tapasztalatlanok. Fogalmuk sincs arról, hogy valójában mire képesek, és milyen munka vár rájuk. Schaefer rögtön kiszúrta a hibáikat, azonnal rájött, hogy nem az ellenségre, hanem önmagukra koncentrálnak.

Ez rossz volt, de nem lehetett segíteni a dolgon. Az idő egyre jobban sürgetett.

Philips átvezette a csapatot a tanácsterembe. Miközben a katonák leültek, intett Schaefernek, hogy menjen oda hozzá.

A legelső széksor előtt hátratett kézzel egy századosi rangjelzést viselő férfi állt. Schaefer nem foglalkozott vele, lazán a falra akasztott iskolai táblához döntötte a hátát, és a katonákra nézett.

Philips a nyomozó és a százados közé állt.

– Jól van... Most jól figyeljenek rám!

Schaefer nem vette észre, hogy a fickók figyelmesebben néznek a tábornokra, mint korábban, Philips azonban elégedettnek tűnt.

– Ez itt Schaefer nyomozó, a New York-i rendőrségtől. Elkísér minket. Fontos szerepet játszott a New York-i incidens során, komoly tapasztalatokat szerzett az idegen lényekről.

Folyékonyan beszél oroszul, tehát nem kell magunkkal cipelnünk valami beszari tolmácsot, és a maguk húgyagyába se kell belepréselni egy újabb szótárt.

– Jézusom. Szibériába készülnek, és egyiküket sem tanították meg oroszul? – kérdezte Schaefer.

Philips komor arccal nézett rá.

– Maga mondta, Schaefer, Oroszországban hideg van, azok a dögök pedig a meleg helyeket szeretik. A csapat tagjai közül Lassen arabul tanult, Wilcox spanyolul tud, Dobbs pedig gagyog valamit szuahéliul... Úgy gondoltuk, ennyi nagyjából elég lesz. A francba, nem taníthattuk meg nekik a Földön használatos valamennyi nyelvet!

Schaefer bólintott.

– Ez is szép teljesítmény tábornok.

Philips újra a katonákra nézett.

– Schaefer nyomozó viselkedése eléggé... furcsa, de a pokolba is, mindenkinek megvan a maga bogara. Higgyék el, tudja mit csinál, és azt ajánlom, hallgassák meg, amit ezekről a lényekről mond. Értve vagyok?

Senki sem válaszolt. Philips beleegyezésnek vette a hallgatást. Megfordult és felvakkantott:

– Lynch százados! Azt akarom, hogy nulla-hat-nulla-nullára Schaefer megismerje valamennyi felszerelésünket. Addigra mindenki álljon készen az indulásra. Világos?

– Mint a nap, uram! – felelte, Lynch.

– Helyes. Folytassa. – Philips még egyszer végignézett az arcokon, majd mosolyogva kimasírozott a tereméből.

– Lassen, hozzám! – kiáltotta Lynch. – A többiek csomagoljanak. Hallották a tábornok úr parancsát. Nulla-hat-nulla-nulla!

A katonák felálltak és elindultak. Egy perccel később már csak Schaefer, Lynch és Lassen maradt a teremben. Lynch várt pár másodpercet, aztán egészen közel hajolt Schaeferhez. Grimaszt vágott, és olyan mosolyt erőltetett az arcára, mintha valami összeesküvésre készülne.

– Nézze, Schaefer – kezdte –, a szakasz kiképzése hat hónapja

tart. Eddig csapatként működünk. Nincs szükségünk rá, hogy egy zsernyák utasítgasson minket. A tábornok azt akarja, hogy elkísérjen minket. Rendben, tolmácsként talán hasznát vehetjük, de különben jobban teszi, ha összehúzza magát, és nem lesz láb alatt. Ha okosan viselkedik, jól kijövünk majd egymással. Értve?

Schaefer hideg tekintettel nézett a századosra.

– Maga civil – folytatta Lynch, mintha meg akarná magyarázni az előbbi kijelentését. – Magát nem fizetik meg azért, hogy a fejét kockáztassa.

– Rendőr vagyok – szólalt meg Schaefer. – Én is azért kapom a fizetésemet, mert vásárra viszem a bőrömet.

– Igen. Jól van – legyintett Lynch. – Ez igaz lehet, de valószínűleg rosszul fejeztem ki magam. Szibéria a körzetén kívül van. Oké?

Schaefer szótlanul meredt rá. Nem akart válaszolni, végül mégis megtette.

– Úgy hallottam, mindig a tiszttől függ, milyen a szakasz.

Most már kezdem érteni, miért ilyen seggfejek a katonái...

Lynch dühösen meresztgette a szemét, erőlködve próbálta megőrizni a hidegvérét. Sikerült, nem vágott vissza a nyomozónak, inkább sarkon fordult és elordította magát:

– Lassen! A tábornok úr azt kívánta, hogy ez az ember kapjon eligazítást. Rajta, lásson munkához!

– Erre, uram – mondta Lassen a nyomozónak, és a fal mellett álló asztalon heverő bőröndszerű ládák felé intett.

Schaefer odament és türelmesen végignézte ahogy Lassen felnyitja a ládák tetejét, és kiveszi a bennük lapuló tárgyakat.

– 19D mintájú hegyivadász hóruha – hadarta a fickó, és felemelt egy fényes, világosbarna kezeslábast. – Vékony és praktikus, a legcsekélyebb mértékben sem akadályozza a mozgást. Mínusz ötven Celsius fokig tökéletes védelmet nyújt a hideg ellen.

Schaefer összefűzte a mellén a karjait.

– Fűthető – folytatta Lassen. – Az anyagban folyadék kering, amelyet az övrészen elhelyezett elektromos szerkezet melegít fel a kívánt hőfokra.

– Szuper – vágta rá Schaefer. – Sál is van hozzá? Meg retikül? Különböző szabásminták szerint készítik, vagy mind egyforma? És ha egyszer hóruhának nevezik, akkor miért nem fehér?

Lassen úgy tett, mintha nem hallotta volna meg a gúnyos kérdéseket. Félretette a kezeslábast, és kézbe vett egy automata fegyvert.

– M-16S átalakított ismétlőkarabély. Mi hóvadásznak nevezzük – magyarázta. – Szép darab, nem egy szokványos modell. Mérget vehet rá, ilyen nem kapni a sarki fűszeresnél!

– Lassen talán tréfának szánta a megjegyzést. Schaefer nem nevetett. – A cső és az elsütőszerkezet különlepés acélötvözetből készült, így mínusz ötven Celsius fokig a fegyver kitűnően használható. Ez pedig egy...

Lassen elhallgatott, csak ekkor döbrent rá, hogy elvesztette a hallgatóságát, Schaefer ugyanis egyszerűen hátat fordított neki és elindult.

– Hé! – kiáltott fel a katona: – Most meg hova a büdös francba megy?

– Hülye játékszerek – morogta Schaefer a fegyverekre mutatva. – Nekik sokkal jobb cuccaik vannak. – Az ajtóhoz ment, de mielőtt kilépett volna a folyosóra még hátrafordult.

– Ide hallgasson, Lassen. Maga nem tehet semmiről, a maga agyát is kimosták. Bemesélték magának, hogy ez a hiperszuper szemétkupac ér valamit. A társaival együtt azt hiszi, hogy ha ilyen stukkerekik meg felszerelésük van, többek lehetnek a rút-pofájúaknál, hogy képesek lehetnek visszaverni a támadásaikat. Esetlek még az is megfordult a fejükben, hogy legyőzhetik őket. Így van, ugye? Tévednek! Nem ismerik őket.

Maguknak fogalmuk sincs arról, hogy milyenek. Hallották a róluk szóló sztorikat, de képtelenek elfogadni a tényeket. Nem hiszik el, hogy tényleg olyanok, amilyennek leírták őket...

Még mindig azt képzelik, hogy az amerikai tudománnyal, a hagyományos amerikai keménységgel és a csodás felszereléssel a háttérben maguk a legtökösebb, legvagányabb élőlények ezen az egész rohadt világon.

Schaefer megrázta a fejét.

– Hát nem így van! Amikor a menet elkezdődik, semmi másra nem számíthatnak, csak önmagukra. Az egyik oldalon a halál, a másikon pár ember. Ennyi... Amikor a rút-pofájúak begerjednek, egyetlen másodperc alatt kiderül, hogy a szuperfegyverek egy rakás szart sem érnek. Akkor már az sem fog számítani, hogy milyen

keménynek képzelik magukat. Akkor már csak az lesz a lényeg, hogy hajlandóak és képesek-e bármit megtenni annak érdekében, hogy kinyírják a dögöket. Én már megöltem egyet, Lassen. És tudja, mivel csináltam?

Lassen meghökkenve ingatta a fejét.

– Egy buzi nagy hegyes karóval! – mondta Schaefer. – Voltak fegyvereim, volt egy egész rakás játékszerem, de szart se értem semmivel. Fogtam hát egy fadarabot, és belemártottam annak az állatnak a szívébe. Ez használt. – újra az asztalon heverő tokokra és ládákra mutatott. – Meg fogja látni, ezzel a kacathalommal nem lehet elérni a célt. Hipermodern fegyverek? Tudja mire jók? Csak arra, hogy elbizakodottá tegyék magukat! Ez pedig olyan játék, ahol az ilyesmibe bele lehet halni.

– De én... – kezdte Lassen, Schaefer azonban nem hallgatta végig. Kivonult a folyosóra. Pillanatnyilag csak két dolog érdekelte: meleg ételt akart kapni, és aludni szeretett volna egy kicsit, mielőtt a csapat elindul Szibériába.

Tizenhetedik fejezet

Rasche a reggelizőasztalnál ült és újságot olvasott. A lap címdoldalon hozta le a hírt, miszerint az Egyesül Államok ENSZ nagykövete nyilvánosan hazugnak nevezte az orosz nagykövetet, és kijelentette, hogy az oroszok, megszegve minden egyezményt, titokban nukleáris robbanótölteteket mozgatnak a sarkvidéken. Rasche nem foglalkozott az üggyel, a politikánál sokkal jobban szerette a képregényeket.

Ivott egy korty kávé és felnézett a faliórára. 7:20. New Yorkban már fél tizenegy körül jár az idő...

Leeresztette az újságfát.

– Schaefer nem hívott vissza, igaz? – kérdezte.

– Nem – felelte Shari. A mosogató mellett állt, a srácok tányérjait törölgette.

– Az ilyesmi nem vall rá – jegyezte meg Rasche.

Előző este háromszor vagy négyszer is rátelefonált Schaeferre, de nem találta otthon. Üzenetet hagyott a rögzítőn, visszahívást

kért.

– Lehet, hogy dolgozik valamin – vélte a felesége. – Ha bevetésen van, akkor talán csak napok múlva kerül elő. Egyetlen szóval sem utalt arra, hogy annak idején, amikor még New Yorkban éltek, Rasche is sokszor eltűnt. Szerencsére mióta Oregonba költöztek egyszer sem fordult elő ilyesmi.

– Lehet – bólintott Rasche. Rámosolygott Sharira, hogy kimutassa: nem aggódik, minden rendben van, és boldog, hogy itt tehet Bluecreekben.

A mosoly azonban hamar leolvadt az arcáról.

– Mi a szent szart csinálhat? – kérdezte. – Még egyszer megpróbálom. – Félrelökte az újságot és a falra szerelt telefon után nyúlt. Kívülről tudta Schaefer hivatali számát.

Az ötödik csengetés után végre felvették a kagylót. Rasche megkönnyebbült, aztán újra erőt vett rajta az idegesség. A vonal másik végén megszólaló hang nem Schaeferé volt.

– Schaefer nyomozó irodája. Weston nyomozó beszél mondta a férfi. – Hallgatom...

– Weston? – Rasche homloka ráncba szaladt. – Rasche vagyok... Schaefer nincs véletlenül a közelben?

– Nem, ő... – kezdte Weston, de aztán kapcsolt. – Rasche? Te vagy? Hát még nem hallottad?

– Mármint micsodát?

Shari felkapta a fejét. A férje hangja hirtelen megváltozott – az ilyesmi mindig rosszat jelentett.

– Schaefer... – kezdte Weston, aztán elhallgatott. – A szakaszát lemészárolták – folytatta. – Egy drogügyben nyomoztak és rosszul sülték el a dolgok. Még mindig nem tudjuk pontosan, hogy mi történt. Találtunk egy furgont, tele halott zsarukkal. Találtunk három drogüzért, meg van itt egy jó pár megválaszolatlan kérdés, de... Schaefer sehol. Rawlings, Horshowski, meg pár technikus hagyta ott a fogát...

– Mi lett a melákkal? – kérdezte Rasche. – Mit jelent az, hogy "Schaefer sehol"? – Amikor Weston azt mondta, hogy találtak egy szakasznyi halott rendőrt, át sem villant az agyán, hogy Schaefer is az áldozatok között lehet. Nem, ő nem halhat meg így.

– Schaefer eltűnt – mondta Weston. – Nyomtalanul. Tulajdonképpen ezért ülök most az irodájában. Abban

reménykedünk, kapunk valami hívást, amiből kiderül, mi történt vele.

– Schaeferre nem jellemző, hogy csak úgy eltűnik – ellenkezett Rasche.

– A múltkor, amikor átruccant Közép-Amerikába, akkor se szólt senkinek – jegyezte meg Weston.

– Nektek nem, de nekem igen – felelte Rasche. – Megtennél valamit? Nézz körül egy kicsit az asztalán, jó? Határidőnapló, naptár... Esetleg valami feljegyzés?

– Cseszd meg. Rasche, ez eddig nem is jutott az... – Weston nem fejezte be a mondatot.

Rasche a halk papírzizegésből rájött, Weston átvizsgálja Schaefer asztalát.

– Pár feljegyzés a legutolsó akcióról – mondta végül Weston.

– Meg egy kis fecni. Ez volt legfelül. Semmi sincs rajta, csak két név, meg egy nyíl...

– Miféle nevek? – kérdezte Rasche. Hosszú ideig volt Schaefer társa, arra gondolt, esetleg ismerősnek találhatja a neveket.

– Philips és Smithers – válaszolt Weston.

Az első név hallatán Rasche úgy érezte, mintha villám csapott volna a tarkójába.

– Philips? – kérdezte. – Philips?

– Igen. Philips. Egy I-lel – tette hozzá Weston. – Ismered talán?

Rasche nem felelt, nem búcsúzott el – szó nélkül visszaakasztotta a kagylót. New Yorkban Weston egy darabig még hallózott, aztán a pokolba kívánva Raschét, lecsapta a telefont.

A férfi a falra meredt.

– Drágám? – kérdezte Shari. – Valami baj van?

– Schaefer – nyögte Rasche.

– Mi történt vele? – A nő megremegett. Letette a pultra az utolsó tányért. – Ugye nincs semmi baja?

– Eltűnt.

– Ó! – Shari rémülettől elkerekedett szemmel nézett a férjére.

– El kell mennem, Shari – közölte Rasche.

Az asszony tiltakozni próbált.

– De... ha eltűnt, hová mész? Hol keresnéd?

– Itt most másról van szó, nem csak arról, hogy eltűnt felelte Rasche. – Ez a dolog sokkal... – Elhallgatott; nem tudta, mit

mondhatna a feleségének.

Schaefer a barátja volt. Sőt, több annál. Társak voltak, és hiába nem dolgoztak már együtt, az ilyen kapcsolatok sosem érnek véget. Schaefer mindig kéznél volt, ha szükség volt rá.

Teljesen mindegy hogy éppen miről volt szó, mindig számítani lehetett rá. Persze ez kölcsönös volt, a melák is biztos lehetett abban, hogy a partnere minden esetben ott áll mellette.

Ha Philips tábornok újra előkerült, akkor több mint valószínű, hogy Schaefernek szüksége van az ő segítségére.

Philips felbukkanása két dolgot jelentett. Az egyik az volt, hogy Schaefer bajba jutott, a másik pedig az, hogy azok az izék, azok az úrbéli gyilkos szörnyek, amelyek az elmúlt hat hónapban lidércnyomássá változtatták Rasche álmait, megint előkerültek. Így kellett lennie, hiszen Philips specialitása éppen a velük való "kapcsolattartás" volt.

Az, hogy Schaefer bajba jutott, nem jelentett újdonságot Rasche számára. Mindig ez történt vele, bárhová ment, bármit is csinált. Általában mindig kimászott a slamasztikából, de...

De létezik valami, amivel még ő sem birkózhat meg egyedül. Valami, ami szoros kapcsolatban van Philips tábornokkal. Ő, azok az átkozott idegenek!

– New Yorkba kell mennem – mondta Rasche.

– De hogyan...? – Shari értetlenül nézett a férjére. – Úgy értem...

– Muszáj odamennem! – jelentette ki a férfi.

Shari felsóhajtott. Már elég régóta élt Rasche mellett ahhoz, hogy tudja, ilyenkor felesleges vitába szállni vele. Jó férj volt, gondos és szerető családapa, de időnként történt valami, ami miatt hirtelen mindent félrelökött. Ilyenkor nem hatottak rá az érvek, a könnyek, a könyörgés. Kötelességérzete és felelősségtudata erősebb volt mindennél. Ezt nehéz volt elfogadni, de Shari éppen emiatt szerette.

– Hát, ha muszáj...

Rasche felvette a kabátját.

– Felhívnád a polgármestert? Mondd meg neki, hogy sürgős családi ügyben kellett elutaznom, vagy... mondj neki, amit akarsz! Ahogy végeztem, visszajövök: – Elindult a garázs felé.

Shari utánanézett.

– Remélem – suttogta. – Remélem...

Tizennyolcadik fejezet

A repülőgép egy ejtőernyősök szállítására alkalmassá tett, kissé átalakított B2-es "Lopakodó" bombázó volt.

A gép belseje az átalakítás után sem lett kényelmes: keskeny kemény ülések, hideg és száraz levegő. Az, hogy csak vizet vagy gyümölcslevet ihattak, a katonák számára elviselhetetlenné tette a hideget. Wilcox és Lassen pár órán keresztül felváltva panaszkodott. Amikor rájöttek, hogy a sirámaikkal semmit sem érnek el, hülye sztorikat kezdtek mesélgetni. Végül kifogytak a szuszából és elhallgattak.

Schaefer nem érdekelte, hogy kényelmes-e az ülése vagy sem, ő csak amiatt bosszankodott, hogy a pofázó Wilcox és Lassen miatt nem tudott aludni. Miután a lepcsés szájú nagymenők eldugultak, végre élvezhette a csöndet és a nyugalmat...

Egészen addig, amíg a pilótafülkéből ki nem lépett Philips tábornok.

– Nos, nemsokára indulunk... Már orosz légtérben vagyunk. A pilóta most lejjebb viszi a gépet és lelassít. Ugrás három percen belül.

Schaefer nyújtózkodva felállt.

– Úgy látom, nem nagyon izgatja, hogy egy másik ország fölött vagyunk – jegyezte meg. – Azt hittem, azért költünk milliárdokat a hadászati védelmi rendszerünkre, mert tartunk az oroszok cuccaitól. Például a radarjuktól...

Philips felhorkant.

– Az oroszok még egy rendes fénymásoló gépet sem tudnak összerakni! Azt hitte talán, hogy nem tudjuk kijátszani a radarrendszerüket? Azokat a bizonyos milliárdokat többek között ennek a repülőgépnek a kifejlesztésére költöttük.

Elhiheti, megéri a beleölt pénzt.

– Legalábbis maga azt hiszi, hogy megéri – ellenkezett Schaefer. – Ezt csak akkor jelentheti ki, ha túlleszünk az egészen, és biztosak lehetünk abban, hogy nem lőttek le minket.

Philips úgy tett, mintha nem hallaná a megjegyzést. Intett Lynch századosnak.

Lynch felállt.

– Jól van, kisasszonyok – mondta Wilcoxnak meg a többieknek –, ideje megdolgozniuk azért a bérért, amit eddig kaptak tőlünk. Még egyszer ellenőrizték a felszerelésüket, aztán rajta! – Elfordított egy kapcsolót.

A gép oldalán kinyílt az ajtó. A szél üvöltött, de nem férközött be a nyíláson. Schaefer közelebb lépett Lynch-hez.

– Nagy esés lesz – mondta a százados. – Izgul, zsarukám?

Schaefer arcán megjelent egy fanyar félmosoly.

– Igen – mondta. – Elfelejtettem beprogramozni a videómat. Nem fogom látnia Melrose Place következő epizódját!

De talán majd maga kölcsönadja a kazettát...

Lynch rámeredt, aztán fintorogva elfordult.

– Jól van fiúk – kiáltotta. – Lássunk hozzá!

A hét férfi egymás után kiugrott a repülőgépből. Először a négy katona vetette ki magát a semmibe: azután Schaefer, majd Lynch, végül pedig Philips következett.

A jeges levegő sikítva zúgott Schaefer körül. A szemüvege megvédte az arca felső részét, a szuper kezeslábas a testét, az állába és az orrába azonban beledöfte pengéit a hideg. A fél arca elzsibbadt. Úgy gondolta, elég volt a szabadesésből, és megrántotta a mellén lévő zsinórt.

Az ejtőernyője előírászerűen nyílt ki. A hatalmas fehér négyszög különös szirmú virágként lebegett a feje fölött. A teste hirtelen felfelé rándult, zuhanása szelíd ereszkedéssé lassult, a hideg mégsem enyhült. Elhúzta a száját, és meghúzogatta az ejtőernyő irányítózsinórait. Minden tökéletesen működött.

Eddig tehát rendben lennének a dolgok...

Lenézett, megpróbált valami megfelelőnek ígérkező landolóhelyet találni, de csak tompa, sűrű szürkéséget látott maga alatt. Arra gondolt, hogy bepárasodott a szemüvege.

Oldalra nézett. A többi ejtőernyőst tisztán látta, tehát a szemüveggel nem lehetett gond. Eltartott pár másodpercig mire rájött, hogy a lent elterülő fagyos pusztaságban valóban nincs semmi látnivaló.

Az egyik hóbucka éppen olyan jó hely, mint a másik, gondolta.

Úgy kormányozta magát, hogy ne távolodjon el túlságosan a többiektől, aztán már csak annyi tennivalója maradt, hogy megvárja, míg a talpa a talajhoz ér.

Ereszkedés közben újra a többiekre nézett. Philips tényleg elkísérte az embereit. Schaefer ezt meglepőnek találta; a tábornok már hatvan is elmúlt, a vele egykorú férfiak ritkán vállalkoznak arra, hogy ejtőernyővel kiugorjanak egy ellenségesnek tekinthető terület fölé. Arra pedig még ritkábban, hogy idegen szörnyekre vadásszanak.

Philipsnek – ezt el kellett ismerni – volt vér a pucájában.

Schaefer újra lenézett. A talaj meglepő gyorsasággal közeledett. A lába már csak alig néhány méternyire volt a hótól.

Koncentrált, és amikor a talpa leért, továbbfutott – ki kellett jutnia a jégre leomló ernyő alól.

Fél térdre roskadt. Az ernyő mögötte libbent le a jégre. Felállt, lehámozta magáról a hevedert, és nekilátott, hogy összegöngyölje az ejtőernyőt, a zsinórokat meg mindent. Láta, hogy az ernyő fellapátol jó néhány fontnyi havat, de nem törődött vele.

A többiek csak ekkor értek le a hómezőre. Schaefer a testsúlya miatt gyorsabban ereszkedett le, mint a katonák.

Lynch százados a nyomozótól jó tizenöt lábnyi távolságban látott neki az ernyője összetekerésének.

A százados Schaeferre nézett, aztán körbefordult. Az egyik katona csak a térdjével tudott talpra kecmeregni.

– Lassen! – kiáltott fel Lynch. – Mi történt Wilcoxszal?

– Azt hiszem a fején landolt – ordított vissza Lassen.

– Akkor nincs gond – szólt közbe Schaefer. – Egyetlen fontos testrésze sem sérült meg.

Lassen oldalra fordult, és ökölbe szorított kézzel elindult a nyomozó felé.

– Már rég ki kellett volna vernünk magából a szart, Schaefer!

Lynch elkapta és visszarántotta a fickót.

Schaefer meg sem moccant.

– Gondolja, ezúttal sikerülne?

– Elég ebből! – kiáltott rájuk Philips tábornok az egyik hóbucka tetejéről. – Nem kakaskodni jöttünk, hanem dolgozni!

Lassen többé-kevésbé visszanyerte az önuralmát. Lynch eleresztette a karját. A férfiak Philips felé fordultak.

– Valahol itt kell lennie az Aszjima olajvezetéknek – magyarázta a tábornok. – Az a bizonyos valami, ami miatt idejöttünk, a vezeték közelében, innen északra landolt. A szivattyúállomás alig két kilométernyire van. Egy kisebb helyőrség, néhány munkás és néhány geológus, semmi több. Közel s távol ez az egyetlen hely, ahol a civilizáció jelen van. Átmegyünk oda, megnézzük, hogy az oroszok mire készülnek... Ha egyáltalán tenni akarnak valamit a látogatókkal, akkor azon az állomáson van a főhadiszállásuk. Mostantól kezdve fogják be a szájukat és nyissák ki a szemüket. Indulás!

Philips megfordult, és elindult a szivattyúállomás irányába. A katonák egyetlen szó nélkül követték.

Nem is csoda, hogy hallgatnak, gondolta Schaefer. Túl hideg van a dumáláshoz. Az elektromos fűtésű kezeslábas kitűnően működött. Schaefer testét nyaktól lefelé olyan kellemes meleg folyta körül, mint otthon, a saját ágyában. A ruha azonban nem védte meg a kezét, a lábát és a fejét. A kesztyűjét és a bakancsát nem ilyen hidegre találták ki. A fejét vastag gyapjúcsuklya védte, erre csatolta rá a sisakját és a szemüvegét, azt viszont semmi sem akadályozta meg, hogy a kegyetlen szibériai szél az arcába vágjon.

Ugy érezte magát, mintha mélyhűtőben lenne a feje. A teste meleg volt, az arca viszont félig megfagyott. A bőre kiszáradt és megkeményedett, a szél lefújta róla a verítéket és a vékony zsírréteget. Amikor kinyitotta a száját, olyan érzése támadt, mintha perzselően hideg jégkockák csúsznának le a nyelvén és a torkán. A szemöldöke kemény lett, az orrlyukaiba mintha izzó vasat dugtak volna.

Furcsa, gondolta, a nagy hideg éppúgy éget, mint a tűz.

Elgondolkozott. Vajon Philips hogy az ördögbe képes megtalálni a helyes irányt ebben a fagyos szürkeségben?

A sötétség nem volt teljesen fekete, a felhők és a hóréteg közé erőtlen szürke fény lebegett. Schaefer elképzelni sem tudta, honnan származhat a világosság. Bármerre nézett, minden egyforma volt: végtelen, jéggel és hóval borított pusztaság. Honnan a francból tudja a tábornok, hogy merrefelé van az az átkozott csővezeték?

Schaefer gyanította, hogy Philipsnél van iránytű, és jól ért az ilyen cserkészesdihez. Az biztos, hogy nem csak az orra után ment,

mert meglepően magabiztosan haladt előre.

Philips remekül tájékozódik, állapította meg néhány perccel később, amikor a távolban felfedezte az orosz állomás rádiótornyát.

A katonák szó nélkül felderítő alakzatba rendeződtek, és előregörnyedve folytatták az útjukat. A legelől és leghátul haladók tekintetükkel az esetleges orosz őrzőjáratok és őrszemek nyomait kutatták. Schaefer nem fárasztotta magát ilyesmivel – a terep nem volt alkalmas a rejtőzködésre. Ha felfedezik őket, akkor tudni fogják, hogy jönnek. Ennyi. Ezt itt nem lehetett kivédeni.

A jelek szerint nem fedezték fel őket. Megmászta a legutolsó buckát, és végignézte a szivattyúállomáson.

A csővezeték körül álló szürke, zömök, szögletes épületeket félig betemette a kavargó hó. Minden sötét volt, sehol sem égtek lámpák. Semmi sem mozdult.

A hely kihaltnak tűnt.

Schaefer természetesen nem számított rá, hogy a szibériai tél kellős közepén röplabdázó vagy napfürdőző oroszokat lát majd, de... De volt valami furcsa ebben a mozdulatlanságban. Az embernek olyan érzése támadt, mintha az épületek belsejében sem lennének élőlények.

– A kapu, uram – mondta Lassen előremutatva.

Lynch és Philips felemelte a messzelátóját, és a Lassen által jelzett irányba nézett. Schaefer hunyorogva belebámult a szürkességbe.

Elkomorodott, a homlokát ráncolva, az M-16-osát lövésre készen tartva elindult lefelé a lejtőn.

– Hé! Schaefer! – kiáltott rá Wilcox. – Hova a francba megy?

– Le. Megnézni azt a kaput – szólt hátra Schaefer.

– Igaza van. – Philips visszacsúsztatta a messzelátóját az övére akasztott tokba. – Gyerünk!

A hét amerikai óvatosan levonult a lejtőn, és az állomás szétrombolt keleti kapujához osont.

Schaefer nem sietett; elsőként Lassen ért a kapuhoz.

– Most be kéne kopognom – mondta –, de nem hiszem, hogy van valaki idehaza.

Schaefer nem felelt. Oldalra fordult, hogy szemügyre vegyen valamit, egy színfoltot a félelmetes szürke-fehér tájon.

Az olajvezeték közelében magasló fal tövéből egy vékony

csődarab állt ki. Schaefer gyanította, hogy valami csatornaféle kivezető nyílását látja. A cső alatt keményre fagyott tócsa sötétlett. Pontosan olyan vörös volt, mint az alvadt vér...

Vagyis, javította ki magát gondolatban Schaefer, mint a fagyott vér.

– Schaefer! Ide! – hallatszott Philips parancsa.

Schaefer megfordult, és csatlakozott az ajtó előtt állókhoz.

A hóban kisebb-nagyobb acéldarabok és forgácsok heverték. A kapu szárnyainak maradványai ferdén lógtak a helyükről kilazított zsanérokon. Schaefer szemügre vette a kaput, majd megvizsgálta a szétszórt acéldarabok éles szélét.

– Ezt pengével vágják át – jelentette ki. – Acélt pedig nem lehet szétfarigcsálni egy zsebkéssel. A kilazult zsanérok, meg abból, ahogy a kapuszárnyak állnak... Nos, ebből arra lehet következtetni, hogy valami kintről hatolt be. – A véres csődarabra nézett. – Odabent vannak – suttopta. – Érzem...

– Lynch! Fényt! – kiáltotta Philips. – Szétnézünk odabent.

Lynch előrelépett és felkapcsolt egy erős fényű zseblámpát.

A csapat óvatosan belépett a kapu mögött húzódó folyosóra.

Szélvédett helyre kerültek, de Schaefernek azonnal feltűnt, hogy az épület belsejében semmivel sincs melegebb, mint odakint. A komplexum más részeiben talán még maradtak élő emberek, de ez a szárny valóban kihalt és üres volt – akinek egy csöpp esze van, az ilyen időben nem marad fűtetlen épületben.

Nem csak a fűtést, az áramellátást is kikapcsolták. Schaefer hiába kattintgatta a villanykapcsolókat.

Lynch körbevillantotta a zseblámpáját. Szinte azonnal felfedezték a padlón és a falakon vöröslő foltokat. Vér volt, ehhez kétség sem férhetett. Méghozzá rengeteg vér... A katonák idegesen egymásra néztek, de senki sem szólalt meg. Ilyen helyzetben nem sok mindent lehet mondani.

– Arra – mutatott Schaefer az egyik oldalfolyosóra.

Lynch a tábormokra nézett. Philips bólintott, mire Lynch az élre lépett, befordult a sarkon, és belépett az oldalfolyosóra.

– Gennaro, maga itt várjon – parancsolt rá Philips az egyik katonára. – Itt, a sarkon. Maga desz az utóvéd.

Gennaro bólintott, és lecövekelte magát a két folyosó kereszteződésében. Egyenes háttal állva figyelte, ahogy társai

egyre távolabb kerülnek tőle.

A hat férfi belépett a folyosó végén lévő csarnokba. Lynch körbevilágított, aztán hirtelen mozdulatlanra dermedt. A lámpa fénysugarát egy félig alvadt, barnásvörös tócsára szegezte, majd lassan feljebb emelte.

Felnyögött.

– Szentséges isten!

Schaefer a homlokát ráncolta.

– Úgy látom, a rohadékoknak volt idejük szórakozni.

Lynch végigvilágított a testeken. A katonák hűledezve bámulták a felakasztott hullákat. Három... öt, nyolc...

Tizenkét test lógott alá a mennyezeti rácsról. Tizenkét halott ember, és valamivel távolabb két döglött kutya. A tetemek oldalán furcsa, egyenetlen vonalak csillogtak, a fényben megvillantak a fejekről, az ujjak végéről lelógó karomszerű, többé-kevésbé áttetsző nyúlványok. A fagyott vérből és verítékből keletkezett jégcsapok szürreálisra változtatták a borzalmas tetemkiállítást.

– Pszt! – hallatszott Gennaro irányából.

Schaefer hátrapördült. A látványtól kábult katonák valamivel lassabban reagáltak.

A folyosó végében álló Gennaro a beszakított kapu felé mutogatott.

– Valami mozog odakint! – súgta. – Motorokat hallottam...

– A francba! – mordult fel Philips. Úgy nézett körül, mintha azt akarná meghatározni, hová állítsa az embereit.

– Együtt kell maradnunk, tábornok úr – figyelmeztette Schaefer.

– Ha a dögök jönnek, mindenképpen. Profik az örök leszedésében.

Philips bólintott.

– Gyerünk! Mindenki! – A csapat élére állva elindult az oldalfolyosó vége felé.

Fél perccel később már az első folyosó falai mellett meghúzódva várták az ellenséget. Schaefer a kapunyíláson keresztül kikémlelt a fagyos szürkességbe.

– Semmit sem látok – mondta.

– Biztos, hogy van odakint valami – erősködött Gennaro.

– Arra! – A csővezeték irányába mutatott.

– Gyerünk! – adta ki az utasítást Philips.

A szakasz kivonult a kapu elé, és az épület mellett kétrét

görnyedve óvatos léptekkel elindult a Gennaro által megjelölt irányba.

Éles reccsenés. Egy gellert kapó golyó metsző füttyülése.

Schaefer fegyverére por hullott a betonfal tetejéről.

– Fegyvereket eldobni! Mozgás! – kiáltotta egy éles hang. Angolul beszélt, de erős volt az akcentusa. – A foglyaink!

Schaefer megfordult.

A legközelebbi hóbucka tetején katonák álltak. A fegyverek csöve az amerikaiakra irányult. A hidegben, a havas terepen ügyesebben mozgó oroszok észrevétlenül és ügyesen foglalták el lőállásaikat. Az amerikaiak a betonfalhoz szorultak. Védekezésre nem is gondolhattak, a harc egyet jelentett volna a lemészárlásukkal.

Schaefer a szemét erőltetve bámult a szürkességbe, de képtelen volt megállapítani, hányan lehetnek az oroszok. Lehet, hogy egy egész hadosztály lapulta buckák mögött? Lassan, szelíd mozdulattal letette a hőra a fegyverét. Ezek legalább emberek, gondolta közben. A fő ellenségünk közös...

Tizenkilencedik fejezet

Az amerikaiak felé AK-100-ast szorongatva közeledő hadnagy még a vastag katonai kabátban is alacsonynak és soványnak tűnt. Schaefer csak akkor jött rá, hogy nem férfi, amikor feltolta a homlokára a hőszemüvegét.

– A foglyaink! – ismételte az orosz nő.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet – köszöntötte Schaefer oroszul.

– Én viszont tudom, hogy az – felelte a hadnagnő az anyanyelvén. – Tehát beszél oroszul. Lenyűgöző. De bármilyen nyelvet használnak is, egyértelmű, hogy kik maguk. Fegyveres amerikai katonák, akik behatoltak hazánk területére.

Akik megrongálták az objektumunkat! Szabotőrök!

– Mi nem rongáltunk meg semmit – közölte Schaefer.

A hadnagy jelentőségteljesen a kapura nézett.

– Ez talán nem a maguk műve? Mit használtak? Gránátot?

– Semmit sem használtunk. Ezt nem mi csináltuk – felelte Schaefer határozott hangon. – Amikor ideértünk, már így volt. Ide

hallgasson, az emberek odabent... egyikük sem él.

Ha nem működünk együtt, mind meg fogunk halni!

– Meghaltak? – A hadnagy hangja elcsuklott, de a megingás csupán egyetlen pillanatig tartott. – Ha most igazat mond, és a barátaim valóban halottak... Akkor magát én fogom megölni! – Schaefer arca felé lökte az AK-100-as csövét.

Schaefer hátrébb lépett.

– Csak óvatosan, jó?

A hadnagy felnézett rá.

– Jó. – Fogást váltott a fegyverén, felemelte a bal kezét, és odaintett az egyik emberének. – Sztecsin! Menjen be, nézzen szét!

– Vigyázzanak – mondta Schaefer halkan.

A hadnagynő ránézett.

– Vigyázni fogunk.

A Sztecsin nevű katona futólépésben elhaladt a hadnagya és a sarokba szorított amerikaiak mellett. Belépett a kapun, elindult a komplexum keleti folyosóján. Schaefer tisztán hallotta, ahogy a nehéz katonai bakancsok visszhangot keltve végigdübörögnek a betonpadlón. A hang halkult – Sztecsin távolodott.

– Forduljon jobbra a mellékfolyosón! – kiáltott utána Schaefer oroszul.

– Nincs áram, hadnagy! – ordított vissza Sztecsin. – A padlón látok valamit... mintha vér lenne.

– Lynch – mondta Schaefer angolul –, adja oda nekik a lámpáját.

– Miért adnám oda? – mordult fel Lynch.

A hadnagy rászzegezte az AK-100-ast.

– Ha nem adja át Jasin őrmesternek a lámpáját, szökési kísérlet miatt kénytelen leszek lelőni – mondta angolul. Érthetően beszélt, a megfelelő szavakat használta, csak nagyon erős volt az akcentusa. – Nekünk is vannak lámpáink... a járműveinken. A maguké viszont itt van.

Lynch dühös arcot vágott, de végül átadta a zseblámpáját. Az orosz őrmester átvette tőle, és besietett Sztecsin után. Schaefer hallotta a két ember távolodó lépéseinek dobbanását.

Az amerikaiak és fogva tartóik egy hosszú percig mozdulatlanul állva tűrték, hogy a hideg megdermessze az arcukat. Schaefer azon gondolkozott; vajon az oroszok nehéz, vastag kabátja is nyújt-e akkora védelmet a sarkvidéki hideg ellen, mint az ő hiperszuper

kezeslábasuk. Valószínűleg nem, de ez nem biztos, hogy rossz. Elviselhetetlennek érezte a testét körbeölelő meleg és az arcát rágcáló hideg közötti ellentétet.

A két orosz katona visszatért – a dobbanásokból ítélve bizonytalanul közeledtek. Schaefer megfordult. Sztecsin kitántorgott a kapun. Az arca majdnem olyan fehér volt, mint a hófödte táj.

– Hadnagy – lihegte. – Mind... meghaltak. Az amcsi igazat mondott. Egy sem él, és... Ez még nem minden. Felakasztották őket. Mint a levágott birkákat szokás... Minden csupa vér.

A hadnagy Schaeferről a katonájára nézett, aztán újra a nyomozóra pillantott. Majd kiadta a parancsot:

– Tartsák szemmel őket! Ha valamelyik a fegyvere után nyúl, vagy akár megmoccan, azonnal lőjék le. Bemegyek, megnézem mi a helyzet.

– Ne mozduljanak – mondta Schaefer angolul a társainak.

– A nő parancsot adott az embereinek, hogy lőjenek le minket, ha megmoccanunk. – A biztonság kedvéért a tarkójára tette a kezét.

A hadnagy bólintott, leeresztette a fegyverét, és belépett a kapun.

Sztecsin követte Ligacsevát. Végigmentek a keleti folyosón, jobbra fordultak, és a mellékfolyosón keresztül eljutottak a csarnokba. A sötétséget csak a bezúzott kapun beszűrődő sarkvidéki fény meg az amerikaiaktól szerzett lámpa világosságkévéje oszlatta szét, de a nőnek ez nem jelentett gondot – Űgy ismerte a komplexumot, akár a tenyerét.

Jasin őrmester a csarnok ajtajában állt, fegyverét az üres sötétségre szegezte. Az amcsik lámpája a padlón, a lába előtt hevert, a fénysugár felfelé, a csővezeték irányába mutatott.

Ligacseva felnézett és meglátta a rácsokról lelógó hullákat, a testeken csillogó, jégcsappá változott vért.

– Találtam pár üres tárat és töltényhüvelyt – jelentette Jasin. – A gyilkosoknak nyoma sincs.

– Csaporin – suttogta Ligacseva, amikor felismerte az alvadt, fagyott vérmaszok alatt az egyik arcot. – És Leskov... Meg Vesnyin.

– Mind itt vannak, hadnagy. Tizenkét munkás dolgozott a telepen. Tizenkét hulla... Még Szalnyikov kutyáit is kinyírták.

Ligacseva tágra nyílt szemmel nézett fel a kutyákra.

Eszébe jutott, hogyan érezte magát, amikor előző nyáron megérkezett Aszjimába. A katonák és a munkások tréfáinak céltáblája lett. Egy nő a sok férfi között a világszéli állomáson... A legtöbbjük megpróbálta az ágyába vinni. Még a nős férfiak is próbálkoztak, azok, akiket asszony és család várt Moszkvában vagy Szentpétervárott. Visszautasította a közeledésüket, elhatározta, inkább a magányba burkolózik. Még sem szigetelődött el a többiektől. A férfiak beletörődtek a visszautasításba. Az erő jeleként értékelték a hallgatását és a visszahúzódását. Egyre ritkábban próbálkoztak vele, végül már senki sem tett neki ajánlatot.

A rövid szibériai nyár során a szórakozás legnépszerűbb formája a futball volt. A katonák és a munkások csapatai az állomástól délre elterülő, sáros, sima mezőn rúgták a bőrt.

Ligacseva is játszott, a munkások csapatát erősítette – tisztként nem fogadhatott el parancsokat egy közlegénytől, még akkor sem, ha az illető történetesen a focicsapat kapitánya, nőként pedig nem játszott elég jól ahhoz, hogy kapitány lehessen. Amikor bebizonyította, hogy a pályán is ér valamit (nem is keveset!), a munkások befogadták maguk közé. Idővel több lett számukra egyszerű játékos társnál; némelyikük a barátjának vallhatta magát.

Ligacseva megpróbált visszaemlékezni a mosolygó, a meccstől felhevült emberekre, a nap ferde, narancsszínű sugarainak melegétől izzadó arcokra. Megpróbálta így megőrizni az emlékezetében a barátait, akik... Akik fagyott, véres húsdarabokként lógtak az amerikai lámpájának rideg fényében.

– Sztecsin – szólalt meg végül. – Fogjon két embert, és nézzen be velük a kazánházba. Arrafelé van – mutatta az irányt.

– Nézzék meg, rendbe tudják-e hozni a fűtést. Az áramfejlesztőket is vizsgálják meg.

Sztecsin tisztelgett és elindult az ajtó felé.

– Mocskos amerikaiak! – morgott Jasin. – Lemészárolták a munkásokat... Úgy vágják le őket, mint a vágóhídon a teheneket szokás!

– Ezeket az embereket nem az amerikaiak ölték meg – vágott közbe Ligacseva. – Miért csonkították volna meg a hullákat? Miért akasztották volna fel őket ide? Nézze meg a sebeket, Jasin. Golyótól származnak? És miért nem láttunk egyetlen amerikai hullát sem? – Lehajolt, felemelte a lámpát, körbevilágított a vérmocskos

betonpadlón. Felfedezett egy vérfoltos AK-74-est. – Az embereink felfegyverkeztek és védekeztek. Kilőttek pár tárat... Ha pedig így volt... Az amerikaiak között még csak sebesült sincs. – Megrázta a fejét. Ezt valami más csinálta. Menjen ki, hozza be a többieket. Lássanak hozzá a komplexum átkutatásához. Lehet, hogy találnak valami nyomot. Azt a nagydarab amerikai kísérik ide hozzám, a többit pedig zárják be a munkások hálótermébe. Állítson őrköt az ajtó elé. Azt a fickót mindenképpen kísértesse ide. Beszélni akarok vele, mielőtt... Mielőtt még visszatér az a valami, ami megölte az embereinket.

Egyetlen szóval sem célzott a szörnyre, arra a lényre, amely a jégmezőn végzett a szakaszával. Tudta, Jasin úgysem hinne neki.

A jelek szerint a jégmezőn garázdálkodó szörny megtalálta a komplexumot, és behatolt... Lehet, hogy éppen őt kereste?

– Ez az amerikaiak műve, hadnagy! – erősködött Jasin. Barbárok!

– Nem, Jasin – mondta Ligacseva. A hangsúlyából érezni lehetett, véget akar vetni a vitának.

Jasin dühösen rámeresztette a szemét. Ligacseva volt a parancsnok, nyíltan nem ellenkezhetett vele. Eszébe jutott valami.

– Ha ezt nem az amerikaiak csinálták, akkor... Honnan tudja, hogy a gyilkos már nincs itt? Honnan tudja, hogy nem rejtőzik itt, valahol a komplexumban?

– Nem tudom, hol van – felelte Ligacseva. – Éppen ezért akarom, hogy körülnézzenek. Rajta, hozza be az embereket, és kísérje ide azt az amerikai!

Jasin rosszálló mormogással elsietett.

Nem sokkal később Schaefer és Ligacseva egymás mellett állt a csarnok bejáratában. A fellógatott holttesteket nézték.

A többi amerikai az orosz katonák átkísérték a munkások hálótermébe.

– Kíváncsi lennék, mennyi idő alatt jött rá, hogy nem mi vagyunk a felelősek ezért a... karácsonyi dekorációért kezdte Schaefer oroszul. – Most, gondolom, hajlandó lesz végighallgatni.

– Lehetséges. – Ligacseva elindult a kazánház felé. Schaefer követte. – Talán maga tudja, ki ölte meg ezeket az embereket?

– Igen. Szörnyek tették – mondta Schaefer komoly hangon. – Űrbéli mumusok.

– Most azt várja, hogy higgyek magának?

– Nem – felelte Schaefer habozás nélkül. – De remélem, rá fog jönni, hogy nincs más magyarázat a történetekre. És abban is bízom, hogy életben marad addig, míg bebizonyítom az állításomat.

– Nagyon meglepődne, amerikai, ha azt mondanám, hogy mégis elhiszem amit mond? – kérdezte Ligacseva. – Lehet, hogy tényleg hiszek az űrszörnyek létezésében. Talán sokkal többet tudok róluk, mint gondolná.

– De az is lehet, hogy nem – vitatkozott a férfi. – Attól, amit most tud róluk, még játszva elintézik magát. Ezek a dögök értenek a gyilkoláshoz, kedvesem.

– Igen, ezt rögtön gondoltam – felelte Ligacseva. – Hála istennek eljöttek a csodafegyverekkel rendelkező, divatos ruhába öltözött, bátor amerikaiak, hogy megmentsenek minket!

Schaefer elhúzta a száját.

– Mert az amerikaiak természetesen azért vannak itt, hogy segítsenek nekünk – folytatta Ligacseva. – Maguk mindig mindent jó szándékból tesznek. Ó, milyen tiszteletreméltó nép a maguké! Biztosra veszem, hogy csupán azért repültek ide titokban, hogy megmentsenek minket. Az engedélyt valószínűleg azért nem várták meg, hogy időben érkezhessenek.

Mielőtt Schaefer megfogalmazhatta volna a választ – folyékonyan beszélt oroszul, de azért nem olyan gyorsan, mint angolul –, valami megzavarta a társalgást. Egy dobbanás hallatszott, aztán recsegő hang támadt, majd a csővezeték túlsó oldalán felmordult valami gép. A sötét villanyégők egy pillanatra narancsszínnel felizzottak, azután világítani kezdtek.

– Ezek szerint Sztecsin helyreállította az áramellátást – jegyezte meg Ligacseva. – Remélem, a kazánt is be tudja indítani.

A csővezeték alatt átmentek a csarnok túlsó oldalára.

Ligacseva bekopogott egy ajtón.

– Sztecsin? Mikor lesz már meleg végre?

– Hát, egyelőre nem, hadnagy – kiáltott vissza a férfi bocsánatkérő hangon. – Valaki kitépett pár alkatrészt innen-onnan... szelepeket az olajpumpákból, kondenzátorokat az elektronikus panelekből... Nem tudom, kinek kellett éppen ez, de az biztos, hogy valaki elvitte a holmit. – Kinyitotta az ajtót, hogy Ligacseva és Schaefer benézdhessen a kazánházba.

Schaefernek feltűnt, hogy a beszakított kapu és a kint tomboló hideg ellenére ebben a helyiségben még maradt egy kevés meleg. Meglátta a padlón heverő töltényhüvelyeket, a falon és az ajtókereten lévő vérfoltokat. A jelek szerint valamelyik orosz védekezni próbált – valószínűleg nem sok sikerrel.

– Azok a hiányzó alkatrészek nincsenek valahol itt a padlón? – kérdezte Ligacseva, ahogy szétnézett a Sztecsin által előszedett és széthajigált szerszámokon és csődarabokon.

– Nincsenek, hadnagy. Eltűntek. Nyom nélkül – felelte Sztecsin. – Világítás is csak azért van, mert az áramköröket rákötöttem a tartalék generátorra. Ahhoz, hogy a kazánba bejusson az olaj, valamivel pótolnom kellene a hiányzó szelepeket. Nem tudom, mit tehetnék a helyükre... Katona vagyok, nem gépszerelő.

– Azért csak próbálkozzon – utasította Ligacseva.

– Hadnagy! – kiáltott valaki a csarnok túlsó oldaláról.

A nő a hang irányába fordult. Az egyik folyosó végében álló alak hevesen hadonászott.

– Ide, hadnagy! Találtunk valakit!

Ligacseva homlokráncolva a katonára nézett, és hirtelen az eszébe jutott valami. Előrefutott, felnézett a mennyezetről lelógó hullákra. A látvány így világosban még borzasztóbb volt, mint az amcsik zseblámpájának fényében.

– Tizenketten vannak – állapította meg Ligacseva. – Tizenkét munkás. Gajcsev emberei... De mi van Sobcsakkal?

– Kivel? – kérdezte Schaefer.

– Jöjjön! – Ligacseva elindult a tudós szobája felé vezető folyosón.

Schaefer habozott, ideges pillantást vetett a lövésre kész fegyverrel ácsorgó orosz katonákra, majd követte a hadnagyot. A folyosón, a meztelen villanyégők sárgás fényében drágakövekként csillogtak a fehérés dérrétegek. A mennyezeti csöveken hosszú jégcsapok lógtak. Schaefer nem akart hajolgatni, inkább felnyúlt, és kesztyűs kezével sorra lecsapdosta a fagyott vízpengéket. Sejtette, hogy messziről hallani lehet, merre jár – a padlóra koppanó jégcsapok éles üvegcsikorgással repedtek szét a talpa alatt.

Néhány forduló után egy betonfalú helyiségbe jutottak.

A padlón vékony fekete jégréteg csillogott. A szoba túlsó végében lévő nyitott ajtó előtt egy katona állt. Szinte gyerek,

gondolta Schaefer. Az egyenruhás orosz szinte védekezően tartotta maga előtt a géppisztolyát, de látszott rajta, rettenetesen fázik és fél. Legfeljebb tizennyolc éves lehetett, de egy nappal sem nézett ki többnek tizenhatnál.

– Hadnagy – mondta a fiatal katona bizonytalan hangon. Lerítt róla, örül, hogy előkerült a parancsnoka, aki majd megmondja, mit csináljon. – Ez az ember... itt feküdt. Nem hagyta, hogy hozzáérjek. A nevét se mondta meg.

– Sobcsak – kiáltotta Ligacseva. – Szent isten! Ez Sobcsak! – Elfurakodott a katona mellett, benézett a belső szobába. Arra számított, hogy itt is vérnyomokat lát majd, pusztítást, ami arra vall, hogy a szörny Sobcsakot is megtámadta.

A belső helyiségben minden a helyén volt, semmit sem mozdítottak el. A máskor szürke fémfelületeken most dér fehérlett, ám a berendezési tárgyakban, a műszerekben semmi sem tett kárt. A monitorok vakon bámultak, a kijelzők mutatója meg sem moccant – a jelek szerint valaki kikapcsolta a gépeket. Vagy talán a hideg ártott meg nekik? Esetleg a Sztecsin által beindított áramfejlesztő nem tudott elég energiát szolgáltatni valamennyi fogyasztónak? Igen, ez is lehetséges, gondolta Ligacseva. A komplexumban a világítás sokkal halványabbnak tűnt, mint máskor.

A laboratóriumban sokkal hidegebb volt, mint az állomás többi részén, majdnem olyan hideg, mint odakint. Ligacseva a homlokát ráncolta.

– Hol...?

A katona előremutatott. Ligacseva elfordította a fejét és meglátta Sobcsakot. A tudós a padlón feküdt. Keze és meztelen lábszára iszonyatosan elszíneződött, bőrén vörös, bíbor és fekete foltok éktelenkedtek. Komoly fagysérülések.

Ligacseva már korábban is látott fagyott testrészeket, de egyik elfagyás sem volt ilyen komoly.

– Utálom a fehérséget – motyogta Sobcsak. Az arcához tartotta förtelmessé vált kezeit. A hangja reszelős volt és erőtlen. Ligacseva sejtette, hogy a hideg a tudós torkában, esetleg a tüdejében is kárt tett. – Utálom a hideget és a fehérséget – mondta Sobcsak. – Szép, mi? – Megemelte a karját.

Elfagyott kézfeje ernyedten himbálózott a csuklója végén.

– Látja? Szép, igaz?

Ligacseva a tudós mellé sietett, letérdelt.

– Sobcsak... Én vagyok az, Ligacseva – mondta. – Mi történt? El kell mondania, mi történt!

Sobcsak oldalra fordította a fejét, hogy a nőre nézzen. Kínlódva hunyorgott. Ligacseva látta, a bal füle is megfeketedett.

– Ligacseva? – kérdezte a tudós. – Igen, igen, igen... Emlékszem magára.

– Sobcsak! Mi történt?

– Elbújtam – felelt Sobcsak. – Féltem... Hallottam a sikolyokat, és az ajtó zárva volt, és én nem mertem... A bakancsom odakint maradt, de én... és a hideg... leállt a fűtőrendszer, és én még akkor sem mertem...

– Igen, értem – bólintott Ligacseva. – Értem. Most már biztonságban van. Orvoshoz visszük.

Tisztában volt vele, hogy a segítség túl későn érkezett.

Sobcsak haldoklott, de ha esetleg mégis életben maradna, a kezeit és a lábait már nem lehetne megmenteni, ez pedig talán a halálnál is rosszabb lenne a számára.

– Elmentek – folytatta Sobcsak. – Figyeltem őket a műszereimmel... a szeizmográfokkal... de féltem, és nem tudtam megjavítani a fűtést...

– Értem, Sobcsak – mondta Ligacseva.

– Rajzoltam egy térképet – nyöszörögte a tudós.

– Itt van – szólalt meg Schaefer, és egy papírlapra mutatott, amire még nem rakódott rá a dér. Felemelte, az egyik villanyégő alá tartotta.

– Maga! – Ligacseva az ajtóban álló fiatal katonára mutatott. – Hozza ide a szanitécet!

A kölyökképű katona tisztelgett és elsietett. Schaefer utánanézett, majd újra Sobcsak térképére pillantott.

– A barátaink egy szurdokban... vagy valami völgyfélében szálltak le, körülbelül tizennyolc-húsz kilométerre az állomástól – mondta. – Feltéve, hogy ez a maga tudósa jobban ért a térképészethez, mint az öltözködéshez.

Ligacseva hirtelen felegyenesedett, Schaefer felé fordult és dühösen rámeresztette a szemét. Kikapta az amerikai kezéből a térképet, de egyre csak a férfi arcát bámulta. Schaefer álláig sem ért fel, de ez nem zavarta.

– Ez az ember haldoklik, maga meg viccelődni próbál rajta? – sziszegte. – Hát milyen ember maga, hogy képes gúnyt űzni belőle?

Schaefer egy pillanatig szótlanul nézett le a nőre. Már éppen meg akart szólalni, amikor az ajtóban megjelent egy katona.

– Hadnagy! A rádió... Sürgős üzenet Moszkvából. Ponomarenko tábornok keresi.

Schaefer oldalra kapta a fejét. A hírhozó katona Jasin őrmester volt.

– Máris megyek – mondta Ligacseva anélkül, hogy megfordult volna. Még egy hosszú másodpercig Schaefert nézte, aztán sarkon fordult és elindult.

A férfi némán nézett utána, aztán alig észrevehetően bólintott.

– Kemény csaj – dünnyögte angolul. – És jókat kérdez.

Huszdik fejezet

Jasin őrmester közömbösen hallgatta végig, ahogy Ligacseva hadnagy az előjárójával vitatkozik. Csak ők ketten tartózkodtak a zsúfolt, szűk rádiós szobában. A hadnagynő a készüléket kezelte, Jasin az ajtót figyelte.

– Altábornagy úr, azt hiszem, nem érti – mondta Ligacseva kétségbeesett hangon. – Igen nálunk van Sobcsak térképe, tudjuk hol van a bázisuk... a hajójuk, vagy micsodájuk.

De még nem támadhatjuk meg őket... Ez egyszerűen lehetetlen!

– Semmi sem lehetetlen – felelte Ponomarenko.

Alig érkeztünk meg, altábornagy úr – ellenkezett Ligacseva. – Még nem fejeztük be a komplexum átvizsgálását, még a holttesteket sem vágtuk le, hogy a helyreállítási munkákról ne is szóljak. Semmit sem tudunk arról, hogy mi van odakint...

– Maguknak nem is kell tudniuk – szakította félbe Ponomarenko. – A katonáknak, kedveském, gyakran szembe kell nézniük az ismeretlennel. Ezeknek az amerikaiaknak az érkezése szükségessé teszi az azonnali támadást... Elsőként nekünk kell megszereznünk az információkat, amit az a bizonyos objektum magában rejthet. Ki tudja, talán a foglyul ejtetteken kívül van még odakint néhány amerikai katona.

Meg kell előznünk őket!

– Altábornagy úr, ha most mennénk ki oda, akkor valószínűleg megismétlődne az, ami az előző szakaszommal történt. Nem vállalhatom a felelősséget...

Ponomarenko ismét közbevágott.

– Ez az utolsó szava, hadnagy?

– Én... – Ligacseva habozott, aztán eltökélten kihúzta magát. – Igen, uram – mondta. – Ez az utolsó szavam.

– Ebben az esetben, hadnagy – utasította Ponomarenko –, ön az állomáson marad a foglyokkal.

Ligacseva megkönnyebbülten szusszant egyet, ám az altábornagy még nem fejezte be.

– A támadást Jasin őrmester fogja vezetni.

– Jasin őrmester? – Ligacseva oldalra kapta a fejét.

Jasin arcán csúf farkasvigyor jelent meg.

– Igen – mondta Ponomarenko. – Ott van magával?

– Igen, uram. Itt van – felelte Ligacseva lassan.

– Hallotta a parancsaimat, őrmester? – kérdezte Ponomarenko.

– Igen, uram! – válaszolt Jasin boldogan.

– Végeztünk, hadnagy.

– Értem, uram – mondta Ligacseva. Letette a mikrofont és Jasinra nézett. – Számított erre, igaz? – kérdezte.

– Reméltem, hogy felkínálkozik ez a lehetőség – felelte Jasin nyugodtan. Mindkét kezét a háta mögé tette. – Közöltem az altábornagy úrral, hogy bennem minden körülmények között megbízhat.

– Csak a biztonság kedvéért, igaz? – kérdezte Ligacseva keserűen.

– Igen. – Jasin billegni kezdett a sarkán. – Maga talán elégedett a jelenlegi rendfokozatával és beosztásával, hadnagy. Én viszont nem vagyok az. Szeretnék előrébb jutni. Tudja, manapság elég nehéz kijönni az őrmesteri fizetésből. Az olyan embereket pedig, akik egyszerűen végrehajtják a parancsokat, és nem mutatnak semmi önállóságot, nem szokás előléptetni.

– A maga önállószkodása miatt valószínűleg sokan fognak meghalni odakint – jegyezte meg Ligacseva. – Esetleg maga is ott marad...

– Nem hiszem. – Jasin elvigyorodott. – Én ugyanis, hadnagy,

nem nő vagyok, és nem félek sem a hidegtől, sem a sötétségtől. És tudok vigyázni magamra. Bátran szembe fogok szállni az ellenséggel. Ezt nem mindenki képes megtenni. Maga csak társalogjon az amerikaiakkal, a kemény munkát pedig bízza a valódi katonákra. Mi majd megmutatjuk magának, hogy kell elintézni az ilyen ügyeket. Kimegyünk, győzünk, aztán hazamegyünk, lefekszünk a meleg ágyunkba, az asszonyaink mellé, és inni fogunk az egészségére.

Ligacseva szótlanul meredt az őrmesterére. Talán gondolta, Jasinnak, ennek a maradi baromnak mégis igaza van. Talán ő és az emberei valóban le tudják majd győzni az ellenséget. Talán képesek lesznek megszerezni azt, ami odakint van a szurdokban.

Ligacseva remélte, hogy a szakasz sikerrel fog járni – de egyetlen percig sem hitte, hogy ennek a reménynek van valóságalapja. Biztosra vette, hogy Jasin a halálba vezeti az embereit.

Semmit sem tehetett. Jasin megkapta a parancsot, megvoltak a saját elvakult nézetei, és úgysem hallgatna rá, bármit tanácsolna.

Meg sem próbálta lebeszélni az akcióról. Szó nélkül kivonult a szobából, és elindult, hogy megkeresse az amerikaiit, Schaefert – meg azt az üveg vodkát, amit Gajcsev tartott az irodája egyik szekrényében.

Huszonegyedik fejezet

Rasche a Kennedy repülőtéren fogott egy taxit, és elvitette magát a kapitányságra. Tudta, itt megtalálja azt, amire szüksége lehet. Már kilépett ugyan a Szervtől, de még mindig a törvényt szolgálta, a rendőrök pedig általában segítik egymás munkáját. Hivatalosan is így szokás, egy régi kollégáért, egy barátért pedig mindent meg szoktak tenni.

Beszélt Westonnal meg vagy hat sráccal a régiek közül.

Megismerte annak az akciónak a részleteit, amiben Baby, két cimborája, meg négy jó zsaru az életét vesztette. A hivatalos álláspont szerint, a ballisztikai jelentés alapján a négy rendőrt az egyik halott gengszter, Arturo Velasquez ölte meg.

Azt senki sem tudta biztosan, hogy ki nyírta ki Arturót és a barátait. A testükben talált golyókat nem Schaefer személyes arzenáljának valamelyik darabjából, és nem a helyszínen megtalált fegyverekből lötték ki.

Baby és Rege 9 mm-es golyót kapott a fejébe – a lövéseket közvetlen közélről, kivégzős stílusban adták le rájuk. A helyszínen talált fegyverek között egyetlen 9 mm-es stukker sem volt. Schaefer egy rakás fegyverrel rendelkezett, de Rasche tudomása szerint nem volt 9 mm-ese.

Azt az apróságot, hogy a szövetségi ügynökök általában 9 mm-es pisztollyal rohangásznak a világban, senki sem mondta ki hangosan...

A helyszínen elég nagy volt a felfordulás, de még így sem emlékeztetett azokra a helyekre, amelyeket előző nyáron az idegenek szabályos mészárszékké változtattak.

A rendőrök természetesen kihallgatták a helyszínnel szemközti képregényüzlet dolgozóit. Rasche a jegyzőkönyvet olvasva egy kicsit összezavarodott. Egy idő után nem tudta eldönteni, hogy ki kivel van, mert mindkét fickót Jonnak hívták, de ennek nem volt jelentősége, mert a vallomások passzoltak egymáshoz. A két Jon elmondása szerint a helyszínen megjelent néhány sötét ruhás férfi. Személyleírást nem tudtak adni róluk, mert amikor a lövöldözés elkezdődött, azonnal visszahúzódtak a boltjuk hátsó részébe, ahonnan csak akkor jöttek elő, amikor már minden elcsendesedett.

Azt, hogy a felfordulásban mi történt Schaeferrel, senki sem tudta. Amikor a durrogtatás véget ért, már nem volt a helyszínen. Vele együtt eltűntek a sötét ruhás férfiak is. A labor jelentése szerint a talált vérnyomok az áldozatoktól származtak – ez azt jelentette, hogy Schaefer az eltűnésekor valószínűleg még élt.

Rasche megkönnyebbült, amikor ezt megtudta. Megkönnyebbült, de nem lepődött meg túlságosan. Mindig is élt a gyanúperrel, hogy Schaefert egyszerűen nem lehet megölni.

A vér- és szövetnyomok semmit sem árultak el arról, hogy kik lehettek a rejtélyes fekete ruhás emberek.

– Szövetségiék – mormolta Rasche, amikor először meghallotta, hogy a fickók fekete öltönyt viseltek. Eddig a többiek is eljutottak; mindenki tudta, hogy a szövetségi zsaruk imádják az ilyen holmikat.

– Philips – tette hozzá Rasche.

Amikor Weston bement a telefonba Philips nevét, Rasche azonnal tudta, hogy Schaefer valahogy újra kapcsolatba került a rútpofájúakkal, azokkal az úrből érkezett szadista ragadozókkal.

De ki a franc lehet ez a Smithers? Rasche még egyetlen ilyen nevű szövetségi nyomozóról sem hallott.

Smithers volt az a nyom, amin elindulhatott Schaefer felé. Persze először őt kellett megtalálni...

Rasche már nem rendelkezett azzal a hivatalos kóddal, amivel beléphetett a New York-i rendőrség komputerének adatbázisába – a barátai azonban megtehették. A régi zsarutársak örömmel "bemutatták" a rendszer működését a látogatóba érkezett vidéki seriffnek.

A katonai nyilvántartásból 212 Smithers nevezetű egyén adatlapja és fényképe került elő. Valamennyi aktív szolgálatot teljesített. Néhányról Rasche már első ránézésre kijelentette, hogy nem lehet az a fickó, akit ő keres.

Aztán egyszer csak leállította a további keresést. A monitorról ránéző Smithers... Igen, csakis ez lehet a hunyó!

Smithers, Leonard E., negyvenkét éves, az Egyesült Államok hadseregének ezredese. A Reagan kormányzás idején több CIA akcióban részt vett, jelenlegi adminisztratív munkát végez. Közvetlen parancsnoka: Eusace Philips tábornok.

Philips. Philips és Smithers. Ez az a pasas!

A nyilvántartás szerint Smitherst egy belvárosi irodaházban lehetett megtalálni. Rasche úgy döntött, éppen ideje, hogy egy bizonyos oregoni seriff ellátogasson a hadsereg egyik adminisztrációs központjába.

Pillanatok alatt fogott egy taxit. Többek között ezért imádta New Yorkot. Ha az ember Bluecreekben taxit akart, akkor áttelefonált Stan Taxavállalatához, és röpké negyven perc múlva már ott is volt a kocsí. New Yorkban azonban elég a járdaszegélyre állni és integetni. Itt ez a legegyszerűbb módja a közlekedésnek, a buszt és a földalattit ott egye meg a fene, ahol van.

Bluecreekben viszont, ha végre megérkezett a taxi, az ember nem volt kénytelen végighallgatni a sofőr fejtegetéseit arról, hogy hülyeség mindenért a szerbeket okolni, amikor tulajdonképpen az albánok tehetnek mindenről. Rasche megkönnyebbült, amikor a kocsí végre lefékezett egy jellegtelen toronyház előtt.

Az épület előcsarnokában katonai egyenruhát viselő őrök álltak. Rasche elővillantotta a jelvényét.

– Rasche, bluecreeki seriffség. Rendőrségi ügyben jöttem. Smithers ezredest keresem.

– Értem, uram – mondta az egyik őr, és belenézett egy piszkoskék borítójú könyvbe. – 3710-es iroda. Kérem írja be a nevét és a látogatás célját a regisztrációs könyvbe.

Rasche elmosolyodott. Befirkantotta a nevét. A "látogatás célja" rovatba a következő szöveget írta: Azért jöttem, hogy szétrúgjak pár segget.

Az őr vagy nem olvasta el a bejegyzést, vagy nem foglalkozott a dologgal. Egyetlen szót sem szólt. Rasche végigcsattogott a folyosón, és beszállt az egyik liftbe.

Nagyon nem tetszett neki, hogy a hadseregnek köze lehet Schaefer eltűnéséhez. A melák bátyja, Dutch, évekkel korábban nyom nélkül eltűnt, miután részt vett egy titkos akcióban, és véletlenül összefutott egy idegen vadással. Az egységét elvesztette, egyedül ő maradt életben, aztán nyoma veszett. Állítólag akkor látták utoljára, amikor kihallgatásra ment valamelyik nagykutyához.

A hadsereg talán eltanulta a régi argentínai és salvadori rezsimek módszereit, és egyszerűen eltette láb alól Dutch-ot.

Lehet, hogy most a melákkal is ezt csinálták? Rasche nem tudta, hogy mi történt Dutch-csal, de volt egy olyan érzése, hogy Schaefer is hasonló sorsra jutott.

Hogy a melákat eltegyék láb alól? Mindegy hogy a hadsereg mit akar, ő ezt nem foga annyiban hagyni! Azt ő is elismerte, hogy az országnak szüksége van egy erős hadseregére, de nem egy teljhatalommal rendelkező bandára. Majd ennek a Smithersnek elmagyarázom, gondolta, hogy hol a határ!

A 3710-es számmal jelölt ablaktalan, mattfehér, félig nyitva hagyott ajtót a kopár folyosó közepe táján találta meg. Belökte maga előtt.

A szűk iroda íróasztalának sarkán egy jól megtermett, rövidre nyírt hajú, sötét öltönyös férfi ült. Éppen telefonált.

– ...hatkor leléphetek és... – mondta, amikor Rasche megjelent az ajtóban. – ...esetleg... – Elhallgatott.

– Smithers ezredes? – kérdezte Rasche.

– Visszahívlak – vakkantotta Smithers a telefonba. Letette a kagylót és Raschéra nézett. – Hát maga meg ki a franc?

– Egy aggódó adófizető – felelte Rasche. – Van egy perce?

– Nincs. – Smithers még mondani akart valamit, de Rasche nem hagyta szóhoz jutni.

– Akkor intézze el, hogy legyen. Fontos ügyben járok.

– Ide hallgasson, uram! Nem tudom, hogy ki maga. Nem vagyok toborzótiszt, és nem én foglalkozom a lakossági kapcsolattartással. Vagy esetleg valami más miatt van itt?

– Az igazat megvallva, igen. A nevem Rasche, ezredes úr.

Talán most már ki foga találni, miért jöttem.

– Nem, én... – kezdte Smithers. Hirtelen elhallgatott, és amikor megszólalt már nem bosszús, inkább bizonytalan volt a hangja. – Azt mondta... Rasche? Rasche nyomozó?

– Egy ideje már Rasche seriff. – Rasche megvonta a vállát.

– Nem akarok bajt keverni, ezredes, csak éppen eszembe jutott, hogy ön esetleg felvilágosítást tudna adni, hová tűnt a régi társam, Schaefer nyomozó.

– Menjen innen, Rasche! – Smithers leszállt az asztal sarkáról. – Jobban teszi, ha ebbe az ügybe nem keveredik bele.

– Ó, ne vegye zokon, de... – kezdte Rasche, amikor Smithers elindult felé.

Ahogy Smithers megfogta a vállát, hogy kitolja az irodából, Rasche is megmozdult.

A rendőrségnél töltött évek során, amikor alkalma nyílt rá, mindig a partnerére hagyta a kemény fiús viselkedést, a bunyókat. Éppen ez volt az egyik oka annak, hogy imádott Schaeferrel dolgozni. A hat és fél láb magas, kefefrizurás, klasszikus árja típusú melák azokkal a széles vállaival meg az izomkötegeivel úgy nézett ki, mintha egy testépítésért rajongó szobrász faragta volna ki márványból. Schaefernek sok esetben meg sem kellett csapnia az embereket; ő úgy nézett ki, hogy még a legostobább csirkefogók is rögtön rájöttek, csak veszíthetnek, ha leállnak vele pofozkodni. Ráadásul a melák tényleg olyan kemény volt, amilyennek látszott.

Ha az ember a pusztá megjelenésével meg tud félemlíteni másokat, akkor mindenkinek sokkal könnyebb a dolga.

Schaefer pedig remekül értett az ilyen betojetáshoz.

Rasche tisztában volt vele, hogy az ő külseje korántsem olyan

ijesztő, mint a meláké. A magassága átlagos volt, a hasa szélesebb, mint a válla, a karja csontos, a feje pedig a bajusza miatt olyan volt, mint egy békés rozmár nagypapáé.

Olyan ártalmatlannak tűnt, mint azok a felfújható bohócfigurák, amiket a kisserácok oly nagy előszeretettel szoktak püfölni.

Az ilyen külsőnek is megvannak a maga előnyei. Rasche a megjelenésével senkire sem hozta rá a szívbajt, de remekül ki tudta használni, hogy az emberek puhánynak tartják. Tulajdonképpen ez volt a specialitása. A kemény fiúk mindig alulbecsülik a kövér, öreg zsarukat, főleg, ha az illető úgy mosolyog, mozog és olyan udvariasan beszél, mint Rasche.

Smithers is belesétált a csapdájába. Az ezredes Rasche válla felé nyúlt, de közben eszébe sem jutott, hogy védje magát. Rasche villámgyorsan összefűzte az ujjait, és felrántotta a kezeit. A halántékán találta el Smitherst, az ütésbe az erején kívül belevitte mind a száztíz kilóját.

Smithers oldalra tántorodott. Elvesztette az egyensúlyát, de csak akkor roskadt össze, amikor Rasche beletérdelt az ágyékába, és két kézzel lecsapott a tarkójára.

A seriff fejcsóválva becsukta az ajtót. Csak ennyi telik a szövetségiektől? Ilyen hülyék lennének az öltönyösök? Amikor bemutatkozott, Smithers felismerte a nevét, ezek szerint tudott róla, hogy együtt dolgozott Schaeferrel. Talán azt hitte, hogy a dagadt zsaru csak kísérőnek kellett az izomember mellé? Az addig rendben, hogy az utcai vagányok szinte kivétel nélkül erre gondoltak – Schaefer és Rasche még rá is játszott a dologra, hogy ezt higgyék –, de egy szövetségi ügynöknek azért több észle lehetne.

Ezután majd okosabb lesz, gondolta Rasche, miközben felvakarta a padlóról a nyöszörgő, félig eszméletlen fickót, és beültette az íróasztal mögött álló székbe. Mi az ördögöt hitt róla ez a pojáca? Talán a szép mosolyáért kapta a nyomozói címet és azt a rakás kitüntetését?

Öt perccel később Smithers magához tért. Rasche addigra a komputerből és a telefonból kirángatott zsinórokkal gondosan a székhez kötözte.

– Sajnálom, ezredes – mosolygott rá Smithersre az íróasztal túlsó feléről. – Bízom benne, hogy nyugodtan el tudunk csevegni.

Nem vagyok kíváncsi a titkaira, csak azt szeretném megtudni, hogy mi történt a barátommal.

Smithers rámeredt.

– Ezért lecsukatom, Rasche! – kiáltotta: – Megtámadott egy szolgálatban lévő szövetségi tisztet, és ezzel...

Rasche beléfojtotta a szót.

– Ja – bólintott. – Megtámadtam. Ez bűn. Súlyos bűn. De tényleg azt akarja, hogy mind odaálljunk a bíróság elé? Az esküdtek, a bírósági és a feljebbvalói előtt akarja elmagyarázni, hogy egy tanyasi seriff képes volt lecsapni magát? Hogy egy kövér zsaru olyan könnyedén leütötte magát, akár egy sütőbe szánt pulykát? – Mosolygott, a bajusza oldalra húzódott, a szeme résnyire szűkült. Most egyáltalán nem hasonlított arra a békés rozmár nagypapára, aminek korábban látszott.

– Egyébként – tette hozzá –, van egy olyan érzésem, hogy a főnöke, Philips tábornok, régi jó barátom, nem fogja hagyni magának, hogy perre vigye a dolgot. Ha esetleg mégis megteszi, akkor kipakolok, és nagyobb médiacirkuszt rendezek, mint amelyet O. J. Simpson ügyéből csináltak.

Smithers bizonytalanul ráncolta a homlokát.

– Különben minden csak elvben történhet meg – folytatta Rasche. – A gyakorlat más. – A kabátja alá nyúlt. – Tudni akarom, mi történt Schaefer nyomozóval. Nem majd, nem később, hanem most! – Lassan előhúzott egy .38-as rendőrségi revolvért, szakszerűen megmarkolta, kinyújtotta a karját, és célba vette Smithers homlokát.

– Nem ijedek meg a stukkertől, Rasche – suttogta Smithers komoran: – Tudom, hogy zsaru. Nem merné meghúzni a ravaszt.

Rasche a fejét ingatta.

– Ja, tényleg zsaru vagyok – mondta. – És a zsaruk általában nem lövik le az embereket pusztán azért, mert nem kapnak választ a kérdéseikre. Legalábbis a jó zsaruk sosem tesznek ilyet. – Visszahúzta a kezét, a fegyverre nézett. – Tényleg rendőr vagyok, ezredes, de... a nyakát tenné rá, hogy jó zsaru vagyok? Tudja, az utóbbi időben elég sok problémám volt. A Third Avenue-a történetek után kiléptem a New York-i rendőrségtől, de ez sem segített. A minap kis híján megfojtottam a fogorvosomat. – újra célra tartotta a revolvért. – Már nem vagyok egészen tisztában magammal. Be kell

vallanom, attól tartok, már nem vagyok jó zsarú. Ne felejtse el, ezredes úr, hogy az imént már okoztam önnek egy kellemetlen meglepetést... Tudja, az előbb, amikor leütöttem.

Smithers megköszönte a torkát, de nem szólalt meg.

Rasche áthajolt az íróasztal fölött. A .38-as csöve alig néhány ujjnyira volt Smithers arcától.

– Hallottam már a magához hasonló katonákról, akik a keménységük és a mocskos kis trükkjeik miatt a CIA kötelékébe kerültek – mondta Rasche könnyed hangon. – Biztos maga is kapott valamilyen különleges kiképzést. Pszichológiai felkészítést. Azt hiszi, hogy ezt az ügyet is el tudja intézni, igaz? Nos, az én fejemet nem tömték tele ilyen tudományokkal, viszont eltöltöttem vagy tizenkét évet az utcákon. Ott megtanultam, hogy az emberek mire képesek és mire nem. Talán maga is hallott ilyesmiről a... tanfolyamokon.

Közelebb hajolt.

Smithers, amennyire a testére tekert zsinórok engedték, elhúzódott a fegyver elől.

– Szeretném, ha a szemembe nézne, ezredes úr – kérte Rasche. – Szeretném, ha előszedné a tudását, és valamilyen pszichológiai trükkel beleképelné magát helyembe. Mit érzek? Mire vagyok képes? Valószínűleg látta az aktámat. Szeretném, ha most eszébe jutna mindaz, amit olvasott. Kaptam pár kitüntetést. Előléptettek. De volt néhány zűröm is. Hatáskör túllépése. Brutalitás... Gondolkozzon el ezen.

Rasche hangja fokozatosan halkult, az utolsó szavakat suttogva ejtette ki. Smithers izzadni kezdett.

– Gondoljon azokra a dolgokra, amik kellemessé teszik az életet, ezredes úr – mormolta Rasche. – Finom italok és ételek. Holdfényes éjszakák. Vidám baráti társalgás pár üveg sör mellett. Egy nő kezének puha érintése... Gondolkozzon, ezredes úr. – Rasche kis szünetet tartott. A bal kezét a .38-as agya alá támasztotta, hogy a fegyver csöve a lövés pillanatában ne forduljon el a céltől.

– Most tegye fel magának a kérdést – lehelte Rasche összeszorított fogakkal. – Már ma meg akar halni?

Smithers nyelve megoldódott.

Huszonkettedik fejezet

– Szibéria? – morogta Rasche, ahogy kiszáguldott az utcára. – Szentséges Jézus, Szibéria? – Taxi után kutatva körülnézett. Nem látott szabad kocsit. Elindult a földalatti lejárója felé.

Hirtelen megállt, és az újságos pavilon oldalára kifüggesztett lap címdalára bámult. AZ OROSZOK TAGADJAK AZ AMERIKAI RAKÉTAVÁDAKAT! Rasche a repülőgépen átlapozott egy chicagói újságot, és szokásához híven meghallgatta a különböző rádióadók és a CNN híreit. Az egész ország ettől a hírtől volt hangos.

A mozaik darabkái a helyükre csúsztak...

– A jó francba! Szibéria!

Megértette, mi a helyzet. Szó sem volt semmiféle illegális atomtöltetről, nem mozgolódtak sem az orosz nacionalisták, sem a szeparatista terroristák. Senki sem fenyegette az Egyesült Államokat. Az egészet csak kitalálták, valami washingtoni főokos agyalta ki, hogy álcát kreáljon egy idegenvadászat köré. Az oroszoknak persze nem akaródzott kitalálni az igazságot, mert ők akarták rátenni elsőként a kezüket a rútpofájuk technikájára. Azoknak a cuccoknak a birtokában pillanatok alatt gatyába ráznák a gazdaságukat, újra valódi világhatalommá válnának, és még azzal sem kellene bajlódniuk, hogy megtanítsák a népüknek, hogyan kell félkapitalista viszonyok között életben maradni.

Az utcán megjelent vagy féltucatnyi taxi – a szakasznyi sárga Chevy kizsárolósdi játszva döngetett végig a Sixth Avenue-n. Még mindig falkában vadásznak, gondolta Rasche.

Semmi sem változott azóta, hogy elköltözött a Nagy Almából.

Leintette az egyik kocsit. A Chevy a járda felé kanyarodott, a kereke mocskos latyakot fröccsentett Rasche nadrágjára.

– Hová? – kérdezte a sofőr, miután Rasche beszállt.

A seriff habozott.

A szövetségiektől hiába várna segítséget – ezt Smithers a viselkedésével bebizonyította. Átvitték Schaefert Szibériába, hogy segítsen a szakasznak, amit idegenvadászatra dobtak át. Raschéval azonban nem foglalkoztak, azzal sem törődtek, hogy hallott-e már egyáltalán a rútpofájúakról.

Az önként jelentkezéssel egy kicsit elkésett, a csapat azóta már odaért. A szövetségiek segítségével nélkül kell eljutnia Szibériába.

Elméletileg kimehetne a Kennedy repülőtérre, és felszállhatna az első Aeroflot gépre. Eljuthatna abba a városba, ami a legközelebb van a Jamal-félszigethez, bárhol legyen is az az istenverte hely. Utána viszont... Mi lenne azután? Egy szót sem tud oroszul, nem ismeri a terepet, és nem tudja, hogy pontosan hol ért földet az idegenek úrhajója.

Először azt a helyet kell megtalálnia, ahol a rútpofájúak leszálltak. Ehhez pedig segítségre van szüksége, olyasvalakire, aki ismerős arrafelé, és tisztában van az ott uralkodó viszonyokkal.

Támadt egy ötlete, hol találhatna ilyen embert.

– Az ENSZ székházhoz – mondta.

A sofőr nem kérdezősködött, és nem kezdett el locsogni a szerbegről. Egyszerűen oldalra rántotta a kormányt, és a következő sarkon keleti irányba fordulva elindult a belváros felé.

Rasche hátradőlt az ülésben, és miközben az elsuhanó ismerős utcákat és épületeket bámulta, megpróbálta átgondolni, hogy mibe keveredett.

A CNN híradóban és az újságok címlapján látottakból az derült ki, hogy a Pentagon szóvivője megfenyegette az oroszokat. Megelőző csapást emlegetett. Az oroszok viszont figyelmeztették Amerikát, hogy megtorolják az illetéktelen behatolást. A hírmagyarázók arról szónokoltak, hogy váratlanul megfagyott az orosz-amerikai kapcsolat, és hogy ha a problémát nem sikerül sürgősen megszüntetni, a legrosszabbtól kell tartani. A világot a Szovjetunió összeomlása óta még egyszer sem fenyegette ilyen komolyan a harmadik világháború kirobbanása. Mindeközben a valódi hatalommal bíró emberek végig tudták, hogy szó sincs semmiféle atomtöltetről vagy fenyegetésről.

Rasche korábban sokszor eltöprengett, mitől olyan keserű Schaefer, miért gondolja azt, hogy az emberi faj hitvány és szálnalmas kétlábú állatok gyülekezete, és hogy e meggyőződése ellenére miért törődik egyáltalán valamivel.

Ebben a pillanatban Rasche pontosan tudta a választ a régi kérdéseire.

Magasról szart a politikára, ami ebben az ügyben is szerepet játszott. Lojális amerikai volt, de ez nem azt jelentette, hogy gyűlölte

az oroszokat, vagy hogy különösképpen nagyra tartotta Philips tábornokot meg a csapatát. Azok a bohócok nem azért a szabadság és demokráciaeszményért harcoltak, amit ő a sajátjának vallott; nem azért az Amerikáért küzdöttek, amit ő szeretett. Úgy gondolta, az ilyen embereket pusztán a mohóság vagy a hatalomvágy hajtja, katonai erőre akarnak szert tenni, bármi áron, hogy nyugodtan elküldhessék a pokolba a világ többi részén élőket.

Persze az oroszok sem jobbak náluk. Rasche valahogy nem tudta elhinni, hogy Moszkva hajlandó lenne megosztani a birtokába került idegen technológiát a világ többi népével. Hitte, hogy senkinek sem lenne jó, ha elnöknek választanának egy olyan fickót, mint ez a Zsirinovszkij. De ez nem az ő problémája volt, tőle a tábornokok ítéletnapig elcseszegethették egymást, ha őt békén hagyják közben.

Schaefer azonban fontos volt a számára. Ő nem foglalkozott olyan világméretű kérdésekkel, mint a tábornokok, még azok a magukat politikusnak valló ostoba bürokraták. Hitt abban, hogy ha mindenki a saját dolgával törődne, ha mindenki elintézné a saját ügyeit, ahelyett, hogy nagy eszméket hajszol, a világ sokkal kellemesebb hely lenne.

Nem sokat tudott a politikáról, abban viszont biztos volt, hogy senkinek (sem a szövetségeknek, sem az oroszoknak, sem az idegen lényeknek) sem fogja megengedni, hogy a barátaival vagy a családjával szórakozzanak.

Kifizette a taxisofőrt, és besétált az ENSZ épületébe. A hallban az információs pulthoz lépett.

– Hol találom az orosz nagykövetet? – kérdezte.

A biztonsági őr nekilátott, hogy előadja az ezerszer elismételt elutasító litániáját, ám Rasche előhúzta a jelvényét, és közölte, hallatlanul fontos és komoly ügyben kell beszélnie a nagykövet úrral.

Tíz perccel később már egy másik recepciós pultot vert az öklével, és azonnali bebocsátást követelt a nagykövethoz.

– Előzetes megbeszélés nélkül nem mehet be hozzá – tiltakozott a pultosnő.

– Mondja meg Borisznak vagy Ivánnak, vagy hogy az ördögbe hívják; hogy mindent tudok arról a bizonyos szibériaiügyről! – kiáltotta Rasche. – Mondja meg neki, és meglátja, azonnal fogadni

fog. A Jamal-félszigetről van szó, arról az Aszjima nevű helyről... Mindent tudok, ami ott történik. Tudok az amerikai csapatról is, ami átugrott oda, és...

– Uram, fogalmam sincs, miről beszél – vágott közbe a recepciós.

– Nekem viszont van – szólalt meg egy mély hang.

Rasche és a recepciós egyszerre fordult a belső iroda ajtajában álló ősz hajú férfi felé.

– Meghallottam a szóváltásukat – mondta a férfi.

Rasche számított erre, tulajdonképpen éppen ezért hangoskodott.

– Elnézést, nagykövet úr – mondta a nő gyorsan. – Ez az ember nem volt hajlandó távozni.

– Semmi baj, kedvesem – felelte az ősz hajú férfi nyugodt hangon. – Fogadom az urat.

Rasche elmosolyodott.

– Ó, és még valami, seriff – mondta a nagykövet, miközben betessékelte az irdájába Raschét. – Nem Borisznak, és nem is Ivánnak hívnak, Grigorij Komarinecs a nevem.

Huszonharmadik fejezet

A nő az asztal túlsó oldalán ülő Schaefer elé tolta a teletöltött poharat.

– Tessék, amerikai – mondta keserűen. – Mondjunk tósztot Jasin sikerére.

Schaefer kifejezéstelen arccal bámult a pohárra. A vodka természetesen Sztolicsnaja volt, a pohár meglehetősen tisztának látszott, de nem vette rögtön kézbe.

Ligacseva viszont felemelte a sajátját.

– Jasin őrmester... ó, mennyire vágyik rá, hogy összecsapjon az ellenséggel! Mennyire vágyik rá, hogy vért onthasson!

– Mind meg fognak halni – szólalt meg Schaefer tompa hangon.

– Mindenki, akit magával visz.

Ligacseva keze megállt a levegőben. Schaeferre bámult.

– Jasin pontosan úgy viselkedik, mint azok a lények –

magyarázta Schaefer. – A harcért él. Számára a vérontás azonos az élvezettel. – Felkapta a poharát, ledöntötte a vodkát. – A pokolba is! Lehet, hogy mind ilyenek vagyunk. – Az üres poharat az asztalra csapta. – A baj csak az, hogy ők jobbak az ilyesmiben, mint mi, tehát... Tehát Jasin az embereivel együtt el fog pusztulni.

Ligacseva szelíd, lassú mozdulattal visszaeresztette a teli poharat az asztalra.

– Azt hittem, hogy az egész világon az amerikaiak a legoptimistábbak – gúnyolódott. – A szabadságról beszélnek, a békéről, a színes tévéről, boldogan éledgélnek, és biztosak abban, hogy egy szép napon meggazdagodnak... – Megcsóválta a fejét, Schaefer szemébe nézett. – Maga miért nem ilyen?

Schaefer az üveg után nyúlt.

– Hogy miért? Mert én közlőrl ismerem a híres amerikai álmot – felelte. – Két autó a garázsban, szexbomba az ágyban, egy és háromnegyed gyerek... Meg egy Smith & Wesson a fiókban, arra az esetre, ha valami baj történne. – Töltött magának. – Ez így szép is volna, csak hogy a valóságban minden más. A két kocsit az autószalonban marad, a szexbomba Prozacot szed, a srácok drogoznak, a Smith & Wessont pedig sajna túl sokszor kell használni.

– Nem tudom, mi az a... prozac – mondta Ligacseva. – És nem egészen értem, miről beszél.

– Nem érdekes – legyintett Schaefer. Töltött magának egy második adagot. – Nézze, maga most nyilván azt hiszi, hogy engem fikarcnyit sem érdekel, mi történik az embereivel... Talán igaza van. Talán már semmi sem érdekel. De ez nem számít. A lényeg az, hogy senkit sem érdekel. Azok, akik ideküldtek minket, szarnak a fejünkre. Az ő számukra mi csupán számok vagyunk. Eszközök. Könnyen és olcsón reprodukálható eszközök.

Ligacseva megrázta a fejét és gyorsan kiürítette a poharát.

– Ez nem lehet igaz – suttogta. – Lehet, hogy vannak, akik tényleg nem törődnek velünk... Rossz emberek mindig is léteztek.

– Senki sem törődik velünk. Sem velünk, sem másokkal – jelentette ki Schaefer. – őket csak azok a lények érdeklik, akik éppen emiatt fognak győzni... azért, mert ők hisznek abban, amit csinálnak. Senki sem küldte őket. Senki sem parancsolt rájuk, hogy idejöjjenek. Senki sem szakította el őket a munkájuktól. Őket nem

fosztották meg a szabadságuktól, az életüktől. Azért érkeztek, mert ezt akarták csinálni. Szórakozásból.

Ligacseva összeráncolta a homlokát.

– Úgy látom, azt hiszi, megérti ezeket a lényeket. Úgy beszél róluk, mintha ismerné őket.

– Talán így van – felelte Schaefer. – Egyszer már összeakadtam velük, és életben maradtam. A legtöbb embernek ez nem sikerült. Éppen eleget tudok róluk ahhoz, hogy kijelenthessem: valami nem stimmel. Semmi keresnivalójuk sincs éppen ezen a helyen.

– Ezt elmagyarázná?

– Nem rajonganak a hidegért – jelentette ki Schaefer. Tudja minek köszönhetem, hogy túléltem a velük való találkozást? Egy nyári zápornak. Egy ujjnyi esőnek! Ezek a forró, száraz helyeket szeretik... Mi az istent keresnek itt? Azért járnak hozzánk, hogy vadásszanak. Hogy embereket öldössenek. Pusztán szórakozásból. Hogy trófeákat... emberi koponyákat gyűjtsenek. Ezen a környéken nincs valami sok ember. Egyébként ha ránk akarnának vadászni, ha tényleg meg akartak volna ölni bennünket, már egy órája ott lógnánk a barátai mellett abban a csarnokban.

– Maga szerint miért vannak itt? – kérdezte Ligacseva. – Miért ölték meg Gajcsevet meg a többieket? A szakaszomat is megsemmisítették, de... Talán csak azért, mert túl közel kerültünk a bázisukhoz. A munkások azonban ki sem mozdultak innen. Az előbb azt mondta, szórakozásból ölnek. Vadásznak ránk, ahogy mi is vadászunk az állatokra. Ezt értem, de mi a sport egy ilyen mészárlásban? És miért tették tönkre a fűtőrendszert?

Schaefer a fejét rázta.

– Ezek a munkások egyszerűen rossz helyen voltak, rossz időben – gondolkodott hangosan. – Nem tudom, hogy az idegenek mit akartak, de az biztos, hogy nem ezekre az emberekre vadásztak. A pokolba, szerintem nem is akarnak itt lenni! Rossz helyen szálltak le... Valami hiba történt és itt értek földet. Ők is legalább úgy utálják ezt az időjárást, mint mi. Morcosak voltak, a maga pajtásai pedig az útjukat állták. Ilyen egyszerű az egész.

Ligacseva megremegett.

– Elvittek néhány tárgyat – mondta. – Pár alkatrészt a szivattyúból és az elektromos hálózathoz.

– Alkatrészek? Talán... valami tönkrement a hajójukban, és most

megpróbálják kijavítani a hibát. – Schaefer elgondolkodva simogatta az üveget, aztán kitöltötte magának a harmadik adagot. – Olyan helyzetben lehetnek, mintha én akarnék megjavítani egy Porschét, de csak egy darab bálnacsontom meg egy méter pecaszinórom lenne. – Az utolsó szavakat angolul mondta ki, néhánynak nem ismerte az orosz megfelelőjét.

– Ezek szerint nagyon találékonyak – vetette közbe Ligacseva oroszul.

– Azok – bólintott Schaefer. – De ebben nem maradunk le tőlük, igaz?

Miközben Schaefer a hadnagynővel beszélgetett a komplexum társalgójában, az amerikai katonák a cellájukul kijelölt szobában, a munkások hálótermében várakoztak.

– Dühítő! – mondta Dobbs. – A ruszok egyetlen lövés nélkül nyakon csíptek minket!

– Kíváncsi lennék, mi történt azzal a nagyképű zsaruvallalkozóval? – szólt meg Wilcox. – Nekünk befagy a seggünk, ő meg biztos azzal a hadnagyocskával enyeleg valahol...

– Pofa be, Wilcox! – szólt rá Lynch. – Mindenki hallgasson!

– Miért? – kérdezte Wilcox.

– Azért, hogy ki tudjuk tervelni, hogyan jutunk ki innen, és mit fogunk csinálni, ha már kint vagyunk – mondta Philips. – Láttam valakit, hogy hova tették a felszerelésünket?

– A folyosó végén lévő raktárhelyiségbe – felelte Lynch. De uram, be kell vallanom, fogalmam sincs, hogy juthatnánk ki...

– A parancs értelmében biztosítanunk kell az idegenek hajóját – kezdte Philips. – Ezt pedig innen bentől nem tudjuk megcsinálni, ugye? – A bakancsába nyúlt, és előhúzott egy összelapított hengert. Az oroszok elvették tőlük a holmijukat, megmotozták őket, de nem elég alaposan. – Visszaszerezzük a felszerelésünket, rendet teszünk az állomáson, aztán kimegyünk ahhoz a hajóhoz. Segítsenek, hozzák ide azokat a matracokat!

Néhány perccel később a hálóterem ajtaja előtt álló orosz őrkészültséget és dörömbölést hallott odabentről. Meglepetten hátrafordult.

Az iskolában tanult angolul, de az már régen volt, és az

osztálytermen kívül még egyetlenegyszer sem használta a nyelvet. A fülét hegyezve, az agyát erőltetve próbálta kihámozni az ajtó túlsó oldaláról hallatszó szavak értelmét.

Az egyik amerikai eszelősen üvöltözött.

– Hé! Te ott kint! Beszélsz angolul? Láttál már rögbimeccset? Szoktad nézni az X-aktákat? Mi Sacramento fővárosa?

Az őr nem igazán értette. Megpróbálta előkotorni az agyából a hallott angol szavak orosz megfelelőjét.

– Lassan! – kiáltott vissza. – Te lassan beszél, kérem!

– The door! – ordította az amerikai.

Az őr összeráncolta a homlokát. Ezt a szót tényleg ismerte. Oroszul is majdnem így mondták. The door, az annyit tesz, mint dujer, vagyis ajtó... Leakasztotta a válláról az AK-100-ast, és közelebb lépett az ajtóhoz.

– Mi? Ajtó? – kérdezte tört angolsággal.

– Plasztilin, tökös! – üvöltött az amerikai.

Az őrnek fogalma sem volt róla, hogy az amerikai miről beszél. Mit jelenthet az, hogy plasztilin tökös? Vagy azt mondta talán, hogy pasztilla dögös? Mi az isten ez az egész? Előrébb lépett, egyik kezét az ajtóra tette.

Szilárd volt és hideg – döbbenetesen hideg. Nem tudta, mi izgatta fel ennyire az amerikaiakat, de abban már biztos volt, hogy odabent nem ütött ki tűz.

– Mi? Ajtó? – ismételte.

– C4-es! – kiáltotta az amerikai. – Bumm-bumm!

Az őr értetlenül állt az ajtó előtt, ami... hirtelen felfelé és kifelé nyomult. Az alsó zsanér kiszakadt a falból – Philips az alján helyezte el a C4-est –, és a zár is szétnyílt, de a felső zsanér a helyén maradt. Az ajtó fémszárnyának felső és középső része, mintha egy óriási flipper karja lenne, a levegőbe emelkedett és ledöntötte a lábáról az őrt. A robbanás a flipperkar alsó egyharmadán szilánkokra hasította a vastag fémlemezt: a repeszek az orosz katona combjába, ágyékába és hasába fúródtak.

A hálóteremben az ajtó elé hordott matracok felfogták a Philips bakancsából elővarázsolt szeretetcsomag hatását, a robaj azonban így is szinte kábító volt.

– Utánam! – vakkantotta Philips, és a szétszakadt, vérfoltos, fémszilánkokkal teleszórt matrachalmon keresztültaposva kiugrott a

folyosóra.

Huszonnegyedik fejezet

A robbanásra Ligacseva és Schaefer egyszerre ugrott fel a székéről. A nő automatikus mozdulattal magára kapta a kabátját, majd megállt, és hallgatózni kezdett.

– A hálóterem! – kiáltotta. Kirohant a társalgó ajtaja előtt álló őrhöz. – Galan! Itt marad és... nyitva tartja a szemét. Az amerikai velem jön.

Kihúzta magát, ránézett Schaeferre, és gyors léptekkel elindult a folyosón.

Schaefer utánasietett. Feltűnt neki, hogy Ligacseva pillantásra sem méltatja. Nem tudta eldönteni, hogy ez a megvetés vagy a bizalom jele. A nő mintha másképpen viszonyult volna hozzá, mint a közös iszogatózás előtt, de... De semmi sem változtatott azon a tényen, hogy ő amerikai, Ligacseva pedig orosz volt.

Keresztülvillant az agyán egy gondolat. Ha most lemaradna és befordulna valamelyik mellékfolyosóra, az életben nem találnák meg. De nem! Ez örütség lenne. Annak ellenére, amit Lynch meg a többi marha mondott, és annak ellenére, ami valószínűleg Ligacseva fejében járt, ez a mese nem az oroszok és az amerikaiak hirigjéről szólt. Ebben az egy esetben közös volt az ellenségük.

Különben is, szerette volna megtudni, mi a franc robbant fel. Ami a szökést illeti... később is leléphet.

Végigfutottak az állomás központi folyosóján. Befordultak egy sarkon, és máris abban az alagútszerű járatban találták magukat, ahonnan a munkások hálótermének ajtaja nyílt.

Megtorpantak. Felesleges volt továbbmenniük ahhoz, hogy lássák, mi történt, mi robbant fel. Az orosz őr a padlón feküdt, üveges szemekkel bámulta a mennyezetet. A folyosót megtöltötte a robbanóanyag és a megpörköldött fém csípős szaga.

Egyetlen amerikai katonát sem láttak.

– Azt hiszem, a barátai megszöktek – jegyezte meg Ligacseva –, az örömnek pedig annyi.

– Ők vérbeli katonák, hadnagy – felelte Schaefer. – Csak a

munkájukat végzik.

Ligacseva nem válaszolt. Előrébb lépett, hogy jobban szemügyre vegye a törmelékét.

Halk zajt hallott – mintha bakancstalpak csikordultak volna a betonpadlón. Mielőtt megmozdulhatott volna, egy amerikai katona jelent meg a hálóterem melletti raktárhelyiség ajtajában.

Lynch, az amerikaiak századosa ráfogta az M-16-ost az orosz hadnagynőre. Ligacseva mozdulatlaná vált. Csak ekkor döbbsent rá, hogy fegyvertelen – az AK-100-ast a társalgóban felejtette. A pokolba kívánta magát hanyagságáért, és mivel más megoldás nem jutott az eszébe, felemelte a kezét, jelezve, hogy megadja magát.

Az amerikai százados elvigyorodott.

– A jelek szerint jobban végzik a munkájukat, mint én az enyémet – mondta Ligacseva.

– Egyelőre igen – bólintott Schaefer.

– Hé, zsarukám! – szólt rá Lynch. – Angolul beszéljen, oké?

– Nem magához szóltam – mordult rá Schaefer.

– Jól van, dumáljon csak, ha akar. Fogalmam sincs miről diskurálgattak, de tudja mit? Nem is érdekel. Rajtunk van a thermoruhánk, nálunk vannak a fegyvereink, és annyi a muníciónk, hogy szét tudnánk löni Rhode Island-et, szóval nem hiszem, hogy különösebben foglalkoznom kellene azzal, amiről pofáznak. – Oldalra rántotta az M-16-os csövét. – Na gyerünk, segítsen kivinni a cuccot. Megyünk a többiekhez.

Schaefer a raktárhelyiség ajtajához lépett. Lynch a kezébe nyomott egy nehéz hátizsákot.

– Ezek szerint újra Philips a karmester? – kérdezte Schaefer, miközben a vállára vette a zsákot.

– A tábornok éppen a nagykutyákkal beszélget, és amíg be nem fejezi, addig én vagyok a parancsnok – felelte Lynch.

Előhúzott egy másik hátizsákot.

– Tudja, Schaefer, amíg ezek a játékszerek nálunk vannak, addig a ruszlik labdába se rúghatnak. Igen, igen, új seriff költözött a városba!

– Jelmezek és fegyverek! – mondta Ligacseva oroszul. – Aha. Visszakapták a drága játékszereiket, és most legyőzhetetlennek hiszik magukat!

Lynch egyetlen szavát sem értette. Rábámult.

– Pofa be és mozgás! – mordult a nőre, és a főfolyosóra mutatott a fegyver csövével. – Mit mondott a csaj, Schaefer?

– Imádja az arcszesze illatát, Lynch – felelte Schaefer. A francba, miért fontos az, hogy mit mondott? Nem az oroszok jelentik a problémát! Hát képtelen felfogni a lényegét? – Elindult a folyosón. – Hol van Philips? ő majd eldönti...

– Süket maga, vagy mi? – vágott közbe Lynch. – Már megmondtam: amíg a tábornok létrehozza a műholdas kapcsolatot, amíg a központtal tárgyal, addig én vagyok a főnök. Közölje ezzel az orosz hadnagycicával, hogy szedje össze az embereit, és adják meg magukat, különben kutyaeledelt csinálunk belőlük!

Schaefer elhúzta a száját. Lynch a jelek szerint megfélemedezett arról az apróságról, hogy a hadnagy jól beszél angolul. Schaefer nem lepte meg a dolog – Lynchet az első pillanattól fogva ostobának tartotta.

– Mit mondott? – kérdezte Ligacseva oroszul. – Olyan furcsa a kiejtése, hogy alig értettem valamit.

– Ez a seggfej azt akarja, hogy mondjam meg: ha maga és az emberei nem adják meg magukat, mind meghalnak.

Közben eljutottak a csarnokba vezető oldalfolyosó elejéhez.

Lynch a jelek szerint éppen a tágas helyiségbe akarta átkelnie őket.

Ligacseva nem felelt. Schaefer ránézett. Valahogy nem tudta elhinni, hogy a nő tényleg beletörődik abba, hogy Lynch fogságba ejtette.

– Valamin töri a fejét, igaz? – kérdezte Schaefer oroszul.

– Tulajdonképpen igen – felelte Ligacseva. – Azon, hogy... rohadjon meg! – Az utolsó két szót angolul mondta ki. Villámgyorsan megragadta Schaefer vállát, rántott rajta egyet, és Lynch meg az M-16-os csöve elé húzta. Oldalra fordult, és rohanni kezdett a bezúzott keleti kapu irányába.

Schaefer váratlanul érte a támadás. Menet közben ugyan megfeszíthette volna a testét, de inkább hagyta, hogy Ligacseva az amerikai katona elé taszítsa. Visszaesett Lynchre, aztán a menekülő orosz nő után nézett.

Döntött. Pokolba azzal, hogy ki milyen nemzetiségű! Inkább kimegy a nő után a hómezőre, mint hogy Lynch-csel, meg a Philips

által iderángatott seggfejekkel maradjon. Futásnak eredt, követte Ligacsevát.

A háta mögött álló Lynch habozott, képtelen volt megállapítani, hogy Schaefer üldözi az orosz nőt, vagy vele együtt menekülni próbál. Bárhogy is volt, a zsarú a fegyver és a hadnagy közé került, és Lynch tudta, a tábornok nem igazán örülne annak, hogy valaki hátba lövi a civilt, akit tanácsadónak hozott magával.

Miközben Lynch tévovázott. Schaefer és Ligacseva kirohant a szélbe, a hóba. A százados elpuskázta a lehetőséget.

A metsző szél pengéként hasított Schaefer arcába. A bőre egyetlen pillanat alatt érzéketlenné vált, a nyakától lefelé viszont kísérteties meleg vette körül a testét.

– Jézusom! Hogy itt milyen hideg van – mormolta, miközben felvergődött a bucka tetejére. Alighogy kiejtette a szavakat, a lehelete jéggé fagyott a felső ajkán. Rövidre nyírt haja nem nyújtott védelmet, a sisakja pedig odabent maradt: a fejbőrét elzsibbasztotta a hideg.

– Csökken a hőmérséklet – lihegte Ligacseva a kabátját gombolgatva.

– Szent isten, nincs még elég hideg? Amikor megjöttünk legalább mínusz hatvan fok volt.

– Hatvan...? – Ligacseva hátranézett a férfira. – Úgy érte Celsius?

– Fahrenheit. – Schaefer felért a bucka tetejére. – De majdnem mindegy. Egyáltalán, hová megyünk?

– Mi lenne, ha csatlakoznánk Jasin őrmester csapatához?

– kérdezte Ligacseva. – ő legalább a valódi ellenséggel készül megvívni. Mínusz hatvan Fahrenheit fok, az körülbelül mínusz ötven Celsius, nem? Szerintem most hidegebb van ennél. Sokkal hidegebb...

Schaefernek valahogy nem volt kedve végiggondolni, mi történik az emberi bőrrel hatvan fokos hidegben. Észak-Amerikában egyetlen olyan hely sem volt, ahol így zuhogtak az emberre a mínuszok. Ilyen körülmények között nem bírhatják ki sokáig. Talán tényleg az lenne a legjobb, ha az orosz őrmestertől kérnének segítséget...

– Hol van Jasin? – kérdezte.

Ligacseva lemutatott a hóban élesen kirajzolódó, északkeleti

irányba tartó nyomsorra.

– Állj! – dörrent rájuk valaki oroszul.

Ligacseva azonnal engedelmeskedett. Schaefer előrébb botorkált néhány lépéssel, aztán... Lövés csattant. A nyomozó hasra vetette magát a hóban.

Amikor óvatosan felnézett, meglátta a hadnagy előtt álló fiatal orosz katonát. Egy füstölgő csövű AK-100-ast tartott a kezében.

– Kazakov! – kiáltott rá Ligacseva. – Mit keres maga itt?

– Az őrmester hagyott hátra, hogy őrködjek – magyarázta a katona. – És maga miért jött utánunk, hadnagy?

– Az amerikaiak kitörtek és elfoglalták az állomást – felelte Ligacseva.

Kazakov pislogva nézett a nőre. Schaefer látta, a fickó szemöldökén és szempilláján dér fehérlik.

– Most mit csinálunk? – kérdezte Kazakov bizonytalanul.

– Van magánál rádió?

– Egy pillanat... – szólt közbe Schaefer, de mielőtt befejezhette volna a mondatot, Kazakov a mellére irányította az AK-100-ast.

– Ne lőjön! – szólt rá Ligacseva. – Ez az ember a tolmácsunk. Különbösen az amerikaiak között ő az egyetlen, akinek nem ment el teljesen az esze. Hívja Jasin őrmestert!

– Igenis! – Kazakov leeresztette a fegyverét, és elővette a hátizsákjából a rádiót.

Schaefer lassan feltápáskodott, és kiemelte a hóból saját hátizsákját. Nem tudta, hogy mi van benne, hogy egyáltalán érdemes-e magával cipelni a cuccot, de egyelőre nem nézhette meg, hiszen két orosz katona figyelte a mozdulatait. Mozdulatlanul állt, és várta, hogy Kazakovnak végre sikerüljön kapcsolatba lépnie Jasin csapatával.

Schaefer az üvöltő szélben nem értette a rádióbeszélgetés szavait, de nem is nagyon érdekelte a dolog. Az állomás irányába fordult, hogy megnézzze. Lynch és az emberei utánuk eredtek-e.

– Elindultak visszafelé – jelentette Kazakov egy perccel később.

– És most mi legyen? – kérdezte Schaefer. – Hagyjuk, hogy ezek a marhák egymásnak essenek?

Ligacseva nyugodt tekintettel nézett fel rá.

– Nem. Maga mondta, hogy mindenki meghal, aki felkészületlenül közelíti meg azokat a lényeket. Megpróbálom

megakadályozni a katasztrófát. Talán közösen ki tudunk találni valamit... Együtt esetleg legyőzhetjük a valódi ellenséget.

– Szerintem az lenne a legokosabb, ha békén hagynánk őket – vélte Schaefer. – Nem akarnak itt lenni, és vagy nagyon gyorsan elhúzzák innen a csíkot, vagy megdöglenek ebben a hidegben.

– Tehát maga azt akarja, hogy egyszerűen elmenjenek?

Schaefer arca egy kegyetlenül vicsorgó farkas pofájára emlékeztetett.

– Nem. Azt akarom, hogy dögöljenek meg! – felelte. – Mindig gyűlöltem őket, és azt is láttam, mit műveltek a maga embereivel. Az ilyen szörnyűségek nem maradhatnak büntetlenül. Én a magam részéről szarok a technikájukra, és a legszívesebben kinyírnám őket, de nem hiszem, hogy a rendelkezésünkre álló eszközökkel ez sikerülne. Nem akarok próbálkozni, mert ez újabb emberéleteket követelne. Már csak abban reménykedem, hogy a hideg végez velük.

– És ha tényleg megfagynak? Akkor mi lesz?

– Akkor maguk nyugodtan összeugorhatnak Philips tábornokkal, hogy eldöntsék, ki fogja áttanulmányozni a hajóroncsot.

– Jobban örülnék, ha egyáltalán nem kerülne sor harca...

Vagy ha mégis, akkor sem egymásra, hanem azokra a lényekre lövöldöznénk. Tényleg úgy gondolja, hogy semmit sem tehetünk ellenük?

– Harcolhatunk velük – tárta szét a karját Schaefer. – Ha ránk támadnak, akkor én is ringbe szállok, de nem vagyok hajlandó üldözőbe venni őket. Nem akarok besétálni a kelepcejükbe, és... – Elharapta a mondat végét, fülelni kezdett.

A szél üvöltése ellenére is tisztán lehetett hallani a motorzúgást.

– Jasin – mondta Ligacseva. – Menjünk. – Elindult a hang irányába.

Schaefer követte, de előtte még visszanézett az állomásra.

Tisztán látta, hogy Lynch meg az emberei védelmi állást építettek ki a keleti kapunál – tanultak korábbi hibájukból, el akarták kerülni, hogy az oroszok észrevétlenül a közelükbe kerüljenek. Schaefer felfedezte Wilcoxot. A katona egy vastag cső mögött térdelt. Dobbs gödröt ásott magának a hóban, Lassen a komplexum délkeleti sarkánál állt, Lynch pedig a bezúzott kapu előtt őrködött. Gennaro éppen felmászott az épület tetejére vezető fémlétrán.

Philipsnek nyoma sem volt.

– Mit gondol, mit csinálnak? – kérdezte Ligacseva. – Miért az a legfontosabb a számukra, hogy kié az állomás?

– Ez az ő külön meccsük – mondta Schaefer angolul. Meg akarnak fizetni Jasinnak... Ostoba kakaskodás az egész!

– "Kakaskodás"?

Schaefernek nem jutott eszébe a szó orosz megfelelője.

– Nem érdekes. Nézze!

A levegőben kavargó hófüggöny mögül előbukkanó orosz lánctalpasra mutatott. Az állomás irányába tartó jármű reflektorainak fényköre éppen a kapu közelében kuporgó Lynchre és Dobbsra esett.

A lánctalpas mögött egy másik jármű közeledett.

– Az Jasin őrmester – mutatott Ligacseva az első lánctalpasból kikászálódó alakra. – Azt hittem, ennyi idő alatt messzebbre jutott.

Schaefer megfordult. A hátuk mögül egy harmadik, az első kettőnél jóval kisebb jármű érkezett a Kazakov által őrzött bucka aljába.

Ligacseva intett a sofőrnek. Schaefer látta, a fickó egyedül van.

A sofőr lefékezett, kiszállt, és odakiáltott Ligacsevának.

– Engem küldtek magáért, hadnagy! Kazakovot is fel kell vennem.

– Köszönöm, Maszlennyikov – felelte Ligacseva –, de azt hiszem, az lesz a legokosabb, ha várunk egy kicsit. – Lenézett a bucka aljába.

Az állomás előtt elhelyezkedett amerikaiak és a feléjük közeledő oroszok harchoz készülődtek.

Az első lövést tisztán lehetett hallani. Schaefer nem tudta, melyik társaság nyitott tüzet a másikra, de néhány másodperc múlva ez már teljesen mindegy volt. A levegőt az automata fegyverek recsegése, a félhomályt a nyomkövető lövedékek vörös fénycsíkjai szaggatták szét.

– A rohadt életbe! – Schaefer hasra vetette magát.

Ligacseva mellette feküdt, Kazakov lecsúszott a bucka aljába. Maszlennyikov gyorsan visszamászott a járművébe.

– Ennyit a nemzetközi együttműködésről – morogta Schaefer. – Ezek megölik egymást, mielőtt az idegen dögök közelébe kerülnének!

Ligacseva bólintott.

– Jasin már alig várta, hogy harcolhasson. Meg akarja védeni a hazáját. Teljesen mindegy, hogy mitől. Úgy látom, a maga embereinek sincs több eszük.

Schaefer egy darabig némán figyelt.

– Nincs véletlenül messzelátója? – kérdezte.

Ligacseva megfordult és lekiáltott a bucka aljába.

– Kazakov! Messzelátót!

A közlegény visszakúszott a hadnagyhoz, a kezébe nyomott egy messzelátót, amit Ligacseva azonnal átadott Schaefernek. A nyomozó a szeme elé tartotta.

Nem a képzelete játszott vele. A csőhöz támaszkodó Wilcox karjából valami sárgás folyadék szivárgott. A lé felkenődött a csőre és a közeli falra is.

Nem lehetett vér; Wilcox seggfej volt ugyan, de ember. Viszont az orosz lánctalpas reflektorának fénye éppen ráesett, így kétség sem férhetett hozzá, hogy a testéből szivárgó nedvesség tényleg sárga.

Mi az isten...?

A kezeslábas! Schaefer a karjára, a barna műanyagból készült thermoruhára nézett. Az anyag rétegei között valamilyen folyadék keringett – ez lehetett az a sárgás lötyty. Ezek szerint Wilcox találatot kapott?

Schaefer felemelte a messzelátót, és körbenézett.

Gennaro közben felért a tetőre. Hasra vetette magát. A következő pillanatban mintha egy sárga vízzel teli úszómedencébe ugrott volna hasast, sárga folyadék fröccsent fel körülötte. A kezeslábas két oldalán felhasadt a hegesztés.

Schaefer lerántotta az egyik kesztyűjét, és megdermedő ujjával óvatosan megnyomogatta a ruháját. A plastik rideggé változott. A kezeslábas tervezői nem gondoltak ilyen átkozott hidegre, és nem vették számításba, hogy viselőjének esetleg harcolnia kell. Valószínűleg arra sem gondoltak, hogy az anyag rövid időn belül ellentétes hőhatásoknak lesz kitéve, vagyis hogy a ruha viselője viszonylag meleg helyről hirtelen ilyen rettenetes hidegbe kerül.

Schaefer tudta, az Antarktisz után Szibéria a világ második leghidegebb vidéke. A Jeges-tenger áramlatainak köszönhetően még az Északi-sarkon sem volt olyan hideg, mint télvíz idején

Szibériában. Észak-Amerikában egyetlen olyan hely sincs, ahol ekkora mínuszok lennének; a kezeslábasokat valószínűleg Alaszkában vagy Grönlandon tesztelték le. Ott beváltak, itt viszont a jelek szerint nem igazán.

Amikor Gennaro lehasált, a ruháján egyszerre felszakadtak a hegesztések.

– A francba! – Schaefer visszahúzta a kesztyűjét.

Aztán...

Gennaro fegyvere szétrobbant, a fémszilánkok a védőszemüveges arcba fröccsentek. A katona a hátára fordult, kezét sérült arca elé kapta.

Schaefer már tudta, mi okozta a balesetet. Extrém hidegben az acél rideggé válik. Úgy hallotta, éppen ez a jelenség okozta a Titanic pusztulását. Az Atlanti-óceán északi részén a hajó fémteste rideg lett. Amikor nekiütközött annak az átkozott jéghegynek, a fémfelület megrepedt, a hajótest pedig egyszerűen kettétört. A modern technológiával előállított acél persze jóval erősebb, mint az a vacak, amiből 1912-ben hajókat készítettek, de ahogy a kezeslábast, úgy az M-16-ost sem ilyen hidegre tervezték.

– Mínusz hatvan Celsius – mondta Ligacseva.

Ez legalább mínusz hetven Fahrenheit, döbönt rá Schaefer. Lassen az indulás előtt azt mondta, a felszerelést mínusz ötven fokon tesztelték. Szar ügy...

Dobbs fegyvere is szétrobbant. Öt perccel később az amerikai katonák kénytelenek voltak megadni magukat annak a Tél generálisnak, ami annak idején Napóleon is legyőzte, ami győzelmet aratott mindenki fölött, aki támadást mert indítani Oroszország-nyácska ellen.

– A fegyvert, ha nem használjuk, meleg helyen, a kabát alatt, a járműben kell tartani – jegyezte meg Ligacseva. – És jól be kell olajozni. Az olaj remek hőszigetelő. A fegyvert ilyen időben néha meg kell simogatni. Ha száraznak érezzük, akkor nem biztonságos a használata.

– Hiába, a tapasztalat a legfontosabb – mormolta Schaefer, miközben végignézte, hogy Jasin meg az emberei bekerítik Lynch csapatát. – Kár, hogy Philips engem hozott magával, és nem egy hidegszakértőt... – Elhallgatott, majd hangosabban hozzátette: – Úgy látom, megint az őrmester a főnök.

– Igen, Jasin mindig is vágyott rá, hogy parancsok lehessen. Nem baj, csak csinálja.

Schaefer a nőre nézett.

– Nem megy le hozzá? Nem veszi át a parancsnokságot?

– Nem – felelte Ligacseva halkán. Kazakov felé fordult. Maga és Maszlennyikov menjenek le Jasin őrmesterhez, és mondják meg neki, hogy ügyesen hajtotta végre a rajtaütést. Nemsokára én is csatlakozom magukhoz. A lánctalpast hagyják itt, én fogom levinni.

Kazakov tisztelgett. Egy perccel később a sofőrrel együtt felegyenesedett a bucka tetején, és elindult az állomás felé.

Menet közben integettek és kiáltoztak, nehogy a bajtársaik ellenségnek nézzék őket.

– Nemsokára? – kérdezte Schaefer. – Ez meg mit jelent?

– Ez egy szó, aminek nincs semmi konkrét jelentése – magyarázta Ligacseva. – Majd visszajövök, ha végeztem.

– Mire készül?

Ligacseva a férő szemébe nézett.

– Magát tanácsadónak hozták ide, igaz? Nos, úgy látom, sem az amerikaiak, sem Jasin emberei nem kíváncsiak a tanácsaira. Én viszont igen. – A lánctalpasra mutatott. – Azzal fogok menni. Az előbb azt mondta, jobb békén hagyni a szörnyeket. Ezt a tanácsát nem fogadom meg. Megyek és megkeresem azokat a lényeket, amik megölték a barátaimat, és ha képes leszek rá, akkor végzek velük. Ahhoz, hogy legyőzhessem őket, nem ártana, ha tudnék róluk valamit, szóval... Szóval örülnék, ha velem tartana. Ha a személyes tanácsadóm lenne. Vagy inkább Jasin foglya akar lenni?

Schaefer egy hosszú pillanatig a nőre meredt, majd bólintott.

– Arra kell mennünk, igaz? – mutatott északkeleti irányba.

– Igen.

Elindultak a lánctalpas felé.

Huszonötödik fejezet

Nem ártana, gondolta Jasin, miközben az emberei élén végigterelte a foglyokat a folyosókon, ha legalább az egyik amerikai tudna oroszul. Azzal a szálnalmas, félig elfelejtett angoltudással,

amit az iskolában szedett magára, nem igazán ment a kommunikáció.

Eszébe jutott valami. Megállt. Amikor először elfogták az amerikaiakat, volt köztük egy nagydarab fickó. Az, amelyikkel a hadnagy annyit beszélgetett. Az tudott oroszul...

Mi történhetett vele?

És ha már itt tartunk: hol van Ligacseva hadnagy? Már rég itt kellene ugránoznia, hogy visszaszerezze magának a parancsnokságot, de... Nincs itt.

Hol lehet? Odakint beszélt Kazakovval meg Maszlennyikovval. Akkor még a keleti bucka túlsó oldalán volt. Hova tűnhetett?

– Hol az istenben van már a hadnagy? – kérdezte Kazakovtól.

– Nem tudom, uram – felelte a közlegény – Utoljára a bucka aljában láttam. Azzal az amerikaival beszélgetett...

– Az amerikaival? – Jasin elkomorult. – Azzal a nagydarab pasassal? Miért vitte ki magával?

Vajon miben mesterkedik ez a nőszemély? Itt valami nem stimmelt. Ligacseva hadnagy nem ostoba. Nő, és valószínűleg hiányzik belőle a férfiakra jellemző harci szellem.

Talán nem imádja a hazáját, de azt nem lehet kijelenteni róla, hogy buta. Tudta, hogy az őrmestere az ő megbuktatásával akar feljebb jutni a ranglétrán. Talán nem hajlandó beletörődni?

Jasinnak fogalma sem volt arról, hogy Ligacseva mit művel odakint az amerikaival, de érezte, neki semmi java sem származhat a dologból. Neki semmiképpen, és talán Oroszországnak sem...

– Kazakov, Kurkin, Afanaszjev! Maguk a foglyokkal maradnak. Ha bármivel próbálkoznak, lőjék le őket. – Tudta, az állomás területén még hat orosz katona tartózkodik. Kilencen elegendő lesznek a foglyok őrzésére. Feltéve persze, hogy az amerikaiak nem ölték meg azt a hatot.

Nem baj, három fegyveres is elbír ezzel a pár bohóccal.

– A többiek velem jönnek!

Megfordult, és kiment a lánctalpasokhoz.

...

– Valami azt súgja, hogy ezzel a túlméretezett hójárgánnyal nem fogunk célba, jutni – mormolta Schaefer.

Ligacseva nem hallotta a szavait, de sejtette mit mond.

A lánctalpas döglődött. Nem tudta biztosan, hogy a hideg miatt,

vagy mert egyszerűen kifogyott az üzemanyag – a lényeg az volt, hogy a motor egyre hangosabban köhécselt.

Valamivel később leállt.

Ligacseva megpróbált nem gondolni a tizennyolc-húsz kilométeres útra, amit a sarkvidéki éjszakában, a kegyetlen hidegben gyalog kell majd megtenniük, hogy visszajussanak a 12-es szivattyúállomásra – miután elvégezték a munkát, ami miatt elindultak. Először meg kellett találniuk az idegen hajót, meg kellett vizsgálniuk, és közben életben maradniuk.

– Gyalog megyünk tovább – jelentette ki. – Már majdnem ott vagyunk... Ezt az utolsó szakaszt úgysem tehattük volna meg a lánctalpassal. A zaj még megzavart volna valakit...

– Jól van, sétáljunk egy kicsit – bólintott Schaefer. Mielőtt kikászálódott a sötétségbe és a szélbe, a jármű ülése mögötti kis ládából előkotort egy takarót. Azok után, ami Gennaro hiperszuper kezeléásával történt, már nem bízott a Pentagon által kifejlesztett fűtött ruhában, és szeretne volna, ha a biztonság kedvéért van nála valami, ami mindenképpen megvédi a hidegtől. Vágyakozva gondolt a sapkájára és a sisakjára, amit a komplexum társalgójában az asztalon felejtett, de aztán csuklyaként a fejére húzta a vastag takarót.

Ez sem segített sokat, kiszállás után a hideg azonnal a fülébe csípett. Megpróbálta figyelmen kívül hagyni a fájdalmat.

Előrement, a reflektorok fénypáaszájába állt, és szemügyre vette az előttük nyújtózó fehér pusztaságot. Ligacseva amikor a lánctalpas leállításáról beszélt, arra célzott, hogy egészen közel kerültek a célhoz.

Tizenöt-húsz lépés megtétele után egy legalább ötven méter széles és húsz méter mély szakadék peremére értek.

Ligacseva – ő a járműben talált sapkát húzta a fejére – elővette Sobcsak térképét, Schaefer pedig kutató tekintettel körülnézett.

– A másik oldalon vannak? – kérdezte a férfi.

– Nem. Sobcsak szerint... – Ligacseva lemutatott a lábuk elé. – Odalent kell lenniük. Egy kicsit arrébb...

– Pompás – mordult fel Schaefer, ahogy megvizsgálta a szakadék meredek, jeges falából kimeredő, fekete árnyakba burkolózó hegyes szikladarabokat. – Tökéletes... nekik. Ha én laknék odalent, és ez lenne a házam bejárata, legalább ezer

csapdát elrejtették ezeken a falakon.

Ligacseva bólintott.

– Én is... Attól tartok, a védekezési ösztön univerzális dolog. De valószínűleg az amerikaiakban a legerősebb – tette hozzá mosolyogva, majd angolul folytatta: – Lemegyünk. Vigyázzon hova lép! – Megfordult, és nekilátott, hogy leereszkedjen a szakadék mélyére. – Nem lesz túl nehéz.

– Egy pillanat! – szólt utána Schaefer. Visszafutott a járműhöz, benyúlt a fülkébe, és előhúzott két hátizsákot. Az, egyik az volt, amit Lynch nyomott a kezébe, a másikat a lánctalpas ülése mögött találta. – Lehet, hogy ezekben van valami, amit használni tudunk – mondta, amikor visszaért a szakadék szélére. A kisebb zsákot lenyújtotta Ligacsevának.

A nő bólintott, a vállára vetette a hátizsákot, és folytatta a mászást.

Tíz perccel később Schaefer már a fal közepén járt, amikor egy jeges sziklán hirtelen megcsúszott a lába. Elvesztette az egyensúlyát, és ahogy ösztönösen kapálózni kezdett, eleresztette a kiálló követ, amibe eddig kapaszkodott. Szerencsére csak négytalán ötlábnnyit zuhant, mert sikerült elkapnia az egyik sziklapárkány szélét. Nem sérült meg, de a sziklák és a jégdarabok hosszú, fehér csíkokat horzsoltak a barna kezeslábas elejére, az ujjaira pedig rátapadt valami fekete mocsok.

Ha a falat nem borítja vastag jég- és hóréteg, már rég lejutottak volna a szakadék aljába. Így azonban csak lassan haladhattak, kétszer is meg kellett fontolniuk minden mozdulatot.

– Mintha valaki azt mondta volna, hogy nem lesz túl nehéz – morogta Schaefer.

– Errefelé semmi sem könnyű, nyomozó úr! – válaszolt a valamivel alatta kapaszkodó Ligacseva. Felnevetett.

Hiba volt. A teste megrázkódott, az ujjai lecsúsztak a kapaszkodóként használt szikláról. Elindult lefelé...

A következő pillanatban éles, reccsenő hang hallatszott.

Schaefer először arra gondolt, hogy valahol letört egy jégcsap, de aztán meghallotta a gellert kapott golyó félreismerhetetlen füttyülését. Azon a helyen, ahol egy másodperccel korábban Ligacseva feje volt, felporzott a hó.

– Mi a...? – Ligacseva a nyakát tekergetve felnézett.

A szakadék szélén, jó ötven méter távolságban egy fegyveres alak állt. A férfi az orosz katonák vastag, kekiszínű kabátját viselte.

– Jasin? – kérdezte Ligacseva meghökkenve.

Tudta, hogy Jasin nem rajong érte. Tisztában volt vele, hogy az őrmester becsvágyó, és hogy az akció sikere csak azért fontos a számára, mert előléptetést remél. De hogy egy katona rálőjön az előljárójára? Őrütség!

Jasin azonban a jelek szerint valóban örült volt. A lövést nem figyelmeltetésnek szánta. Ligacseva, amikor sikerült megkapaszkodnia, felnézett a jégfalon látszó ezüstös, golyó ütötte nyomra.

Ezt a lövést... halálosnak szánták!

A szakadék pereméről féltucatnyi férfi figyelte, ahogy Jasin őrmester újra célzásra emeli a fegyverét.

– Őrmester, tényleg ezt kell tennie? – kérdezte az egyik katona idegesen.

– Hát persze, hogy ezt! – mordult rá Jasin. – Ez a nő áruló! Ugyan mi másért jött volna ide az amerikaival, nélkülünk? Még csak nem is szólt nekünk! Ezek ketten itt el akarják lopni az idegenek eszközeit, hogy az egészet eladják az amerikaiaknak! Vagy... Ez a nagydarab gazember a sorsára hagyta a honfitársait! Lehet, hogy a kínaiakkal akarnak üzletet kötni. Ezt pedig nem hagyhatjuk, igaz?

– Igaz...

– Meg kell állítanunk a nőt és az amerikaiit! – kiáltotta Jasin. Az ujja a fegyver ravaszához feszült. Pontosan kellett céloznia, a hadnagyot félig eltakarta az egyenetlen, jeges fal, ráadásul a félhomály is megnehezítette a dolgot. Jasin azonban tudta, érezte, hogy most elkapja Ligacsevát.

Aztán...

A látómezején keresztülsuhant valami vörösség. Jasin őrmester pislogva lenézett a szakadék aljába.

A mellkasán három vörös fénypont izzott. A pöttyök pár másodpercig mintha tapogatóztak volna, aztán háromszög alakzatba rendeződtek.

– Sto éto? – kérdezte Jasin.

Fehér tűz lobbant – a villanást kísérő mennydörgésszerű hang visszhangot keltve megrázta a szakadék falait.

Jasin mögött álló katonák egy pillanatra megvakultak.

Látták a kékesfehér villámot, aztán... Aztán mindent beterített a sötétvörös, folyékonynak tűnő felhő. Az őrmester testének csonkolt maradványát valami iszonyatos erő taszította el a szakadék pereméről.

A katonák pislogva, értetlenül bámultak; eltartott egy darabig, míg a szemük visszaszokott a sarkvidéki éjszaka félhomályához. Az egyikük végül előrébb lépett, és ránézett a jégtakarón füstölgő testre, Jasin őrmester szétszakított hullájára.

A férfi mellkasa szétrobbant, a mélyvörös sebből kilátszottak a bordák megfeketedett, széttört végei. A testből nem folyt vér – a forró lövedék mintha összeforrasztotta volna az ereket. Aki ránézett a testre, azonnal láthatta, az őrmester már nem él.

– Mi történt? – kérdezte valaki.

– Meghalt – mondta a hullához legközelebb álló katona.

– De... Hogyan?

– Ligacseva és az amerikai tette! – válaszolt egy másik katona. – ők ölték meg!

– Nem is tudom... – bizonytalankodott a Jasin testét vizsgáló férfi.

– Ki más tehetett? – kérdezte a társa. Lemutatott a szakadékba. – Ki van odalent rajtuk kívül?

Az első katona lenézett a szakadékba. Az óvatosan lefelé mászó Ligacseván és Schaeferen kívül senkit sem látott, mégsem volt biztos a dolgában. Odalent sötét volt, nem lehetett tudni, rejtőzik-e valaki a sziklák között.

– Senki mást nem látok – ismerte el. – De ez... Mivel csinálhatták ezt? – Jasin őrmester tetemére mutatott.

– Valami titkos amerikai fegyverrel – mondta valaki. – Az amcsik imádják a titkokat!

A hat férfi pár másodpercig bizonytalanul bámult Jasinra és a szakadékra, majd Maszlennyikov váratlanul átvette a parancsnok szerepét.

– Utánuk!

Schaefer és Ligacseva közben leért a szakadék sötét aljába. Az utolsó néhány métert a tervezettnél gyorsabban tették meg. Érthető: akire lőnek, akinek az élete függ a fűrgeségtől, az általában nem totózik. Schaefer menet közben elejtette a takarót. Amikor leért, gyorsan lehajolt, hogy visszaszerezze. Merevvé fagyott, repedezett

kezeslábasa semmit sem ért; mászás közben a telep megsérült, a plastik több helyen szétnyílt, a fűtőszálak szétszakadtak. A folyadék áramlása egyelőre nem állt le, de a kezeslábás felszakadt térdéből, a mellrészén keletkezett repedésekből és horzsolásokból sárgás lé szivárgott.

– Azt hiszem, Jasin valakit nagyon felbosszantott idelent – jegyezte meg Schaefer, miközben a fejére terítette a pokrócot. – Biztos az idegenek egyik őrét.

– Vigyázzon hová lép! – figyelmeztette Ligacseva. Felvillantotta a hátizsákjából előhalászott zseblámpát, és végigpásztázta vele az előttük húzódó jégtakarót.

– Kapcsolja ki! Meglátnak minket! – kiáltott fel Schaefer. – Úgy értem az emberei, odafent. Ami az idegeneket illeti... ők sötétben is látnak.

A zseblámpa fényköre megcsillant valamin, amin első pillantásra látszott, hogy nem jégből van.

– A jelek szerint a maga kedvencei hagytak nekünk egy kis szuvenírt – mondta Ligacseva. – Én nem lépnék rá arra az izére.

– Oké, oké. Talán mégis jó ötlet volt lámpát gyújtani, de... most inkább kapcsolja ki!

Ligacseva engedelmeskedett. A következő másodpercben felugatott egy géppisztoly. A golyók porrá változtatták Schaefer körül a fagyott havat.

– Jézusom! Makacsok a fiai. Jasin feje az orruk előtt robbant le... Ha ettől a látványtól nem futamodtak meg, akkor biztos utánunk fognak jönni! – Schaefer megfordult.

Az oroszok köteleket lógattak le a szakadékba, és már nekiláttak, hogy leereszkedjenek. Nehéz volt megállapítani az árnyszerű alakok sebességét, de Schaefer látta, hogy az út, amit ő és Ligacseva majd negyedóra alattitett meg, a katonák számára csupán tizenöt másodpercig fog tartani.

Az oroszok sokkal makacsabbak voltak, mint várta. Az őrmester halála nem bizonytalanította el őket. Nem fordítottak hátat a helyszínnek, hanem habozás nélkül folytatták az üldözést.

– Vissza! – kiáltott rájuk Ligacseva. – Menjenek vissza! Idelent nincsenek biztonságban!

Ismét felugatott az egyik AK-100-as. A golyók szilánkokra hasogatták a jeget a hadnagylába előtt.

– Úgy látom, nem hallgatnak magára. – Schaefer előreugrott, felnyalabolta Ligacsevát, a vállára kapta és futásnak eredt.

Nem feledkezett meg a csapdáról, amiket az idegen lények valószínűleg elhelyeztek a közelben: nem egyenesen haladt előre, és megpróbálta elkerülni azokat a sziklákat, amik mögött elrejtőzhettek az úrból érkezett nyolc láb magas vadászok. Az egyik jeges kötőmb mögött megfelelő fedezékre talált. Beugrott mögé, leeresztette a válláról Ligacsevát, és megfordult.

Az első orosz katona éppen ebben a pillanatban eresztette el a kötelet. Futva elindult a menekülők után – valószínűleg látta, hogy Schaefer hol bújt meg –, és...

És felnyársalta magát a semmiből előbukkanó lándzsa hegyére. Nyögött egyet, megtántorodott és előredőlt.

A lándzsa egy másodpercig megtámasztotta a katonát, aztán a penge hátborzongató, cuppogó hang kíséretében keresztüldöfte a gerincoszlopát. A test előrebb dőlt a fegyver nyelén.

A haláltusáját vívó orosz vére vörösre festette a lándzsa nyelét, lecsorgott a jégre, és pillanatok alatt keményre fagyott. A katona mellett megjelenő árnyyszerű, bizonytalan körvonalú alak kirántotta a lándzsát a testből.

Közben leérkezett a második orosz, aki azonnal golyózáport zúdított a lándzsát szorongató gyilkosra.

A lény olyan gyorsan mozgott, hogy úgy tűnt, félreugrott az AK-100-asból kilőtt hosszú sorozat elől. Megfordult, és futva elindult a szakadékban. A második orosz katona üvöltve üldözőbe vette.

A szakadék aljában összesűrűsödő sötétség és az agyát elborító düh miatt nem láthatta, mire lépett rá. Nem láthatta a hó alól hirtelen előbukkanó ívelt, hosszú fémtövisekkel borított pántokat.

A fémtövisek a katona oldalába és vállába döföttek. Az AK-100-as a jégre koppant. A férfi moccanni sem tudott – az egyik fémtüske az arcát döfte keresztül, ha oldalra fordította volna a fejét a seb kitágul, a hús tovább szakad. Nem tehetett mást, egyenesen előrebámult. A testen rángáshullámok futottak végig.

Az árnyyszerű alak megállt, visszafordult, és lassan elindult a katona felé.

Az orosz lehunyhatta volna a szemét, de nem tette. Látni akarta, ki csalta csapdába; ki tör az életére.

Az alak mintha megsűrűsödött volna. A katona látta, hogy az

előtte tornyosuló lény legalább két és fél méter magas, az alakja emberszerű, a csuklóin fekete fém pántokat visel, a vállain furcsa, kezdetlegesnek tűnő szerkezeteket cipel. Láttá a fémmaszkot, és a körülötte lobogó hosszú, fekete csápokat...

A lény felemelte az első katona véréből vörös lándzsát.

Lassan mozgott, és miközben készenlétbe helyezte a fegyvert, még közelebb került a tövises pántok bilincsébe került emberhez.

– Gunyin! – kiáltotta az egyik orosz a kötél mellől.

Gunyin nem nézhette meg, hogy kap-e segítséget a társaitól – ha megmozdul, az arcába szűrődött tövis leszakítja a fél fejét.

– Lődd le! – üvöltötte egy másik hang.

– Gunyint találnám el!

– Lődd le! – hallatszott a parancs. – Gunyin talán már nem is él!

Gunyin felismerte a hangot. Puskov, az a szemét! Sosem kedvelték egymást... Megpróbálta kinyitni a száját, kiáltani akart, hogy a többiek tudomására hozza, még él, a húzába hasító fájdalom azonban megakadályozta ebben. Ahogy megmoccantotta az állkapcsát az egyik tövis a rágóizmába mélyedt.

Valaki – talán Puskov, talán más – tüzet nyitott. Gunyin karjába égető fájdalom hasított. A golyók keresztülhatoltak a jobb karján. Máskor felüvöltött volna kínjában, ha eltalálják, ám a tövis okozta fájdalomhoz képest ez semmiség volt...

A lándzsás lény könnyedén kitért a lövedékek elől, aztán előrelendítette a fegyverét. A penge célba talált. Gunyin nem érzett több fájdalmat. A lándzsa hegye a szívét döfte keresztül.

Az idegen visszahúzta a lándzsa végét, és... láthatatlanná vált. Egyszerűen eltűnt!

Az orosz katonák nem látták, mi támadt rájuk. Néhány perccel később már egyikük sem élt...

Huszonhatodik fejezet

Ligacseva megpróbált felugrani, kirohanni a jéglepte szikla mögül, hogy segítsen az embereinek, ám Schaefer megmarkolta a karját és visszatartotta.

– Eresszen! – lihegte a nő. – Eresszen el! Istenem... Schaefer,

nézze! Nézze, mi történik velük! Segítenem kell nekik!

– Rajtuk már nem sejthet – suttogta Schaefer halkan. Ha odamenne, velük együtt elpusztulna. Ezek a dögök a gyilkolás mesterei. Nem állíthatjuk meg őket.

Ligacseva ki akart csusszanni Schaefer kezei közül. Hiába erőlködött.

– Egyébként – tette hozzá a férfi – egy perce ezek az emberek még ránk vadásztak.

– Akkor is a katonáim! – ordította Ligacseva.

Schaefer ránézett. Lehetett valami a pillantásában, amiből Ligacseva rájött, feleslegesen vergődik, az amerikai keze közül úgysem szabadulhat.

– Tudja, hogy ez milyen hülyén hangzik? – kérdezte Schaefer.

Ligacseva rámeresztette a szemét.

– Tudja, hogy maga milyen kegyetlen? Hát semmivel sem törődik?

Schaefer összeráncolta a homlokát.

– Mert én igen! – heveskedett a nő. – Az embereimmel!

– Én is törődöm valamivel – felelte Schaefer halk, nyugodt hangon. – Például azzal, hogy az a dög, miután végzett a maga barátaival, meg fog találni minket. Van kése?

Ligacseva meghökkent.

– Késem?

– A rútupofájuk elég gyorsak ahhoz, hogy kitérjenek a golyók elől – magyarázta Schaefer. – Persze hiába találnánk el őket, nem sok kárt tehetnénk bennük. Golyóállóak... Egy késsel viszont... Nos, a kés elől is félreugorhatnak, ha van rá elég idejük. De nekem nem áll szándékomban időt hagyni nekik!

– A hátizsákomban van egy gyalogsági ásó – mondta Ligacseva.

– Az olyan éles; hogy fejsze helyett is használható.

Schaefer bólintott.

– Jó lesz. Ide vele!

Ligacseva megpróbálta figyelmen kívül hagyni a szikla túlsó oldaláról hallatszó metsző sikolyokat, és kinyitotta a zsákját. Megfogta az ásó nyelét, de mielőtt kihúzhatta volna, Schaefer kikapta a kezéből. Mire Ligacseva felpillantott, a férfi eltűnt.

A hadnagy pislogva körbenézett. Schaefer majdnem olyan gyorsan mozgott, mint az az ízé. Csakhogy ő nem láthatatlan, mint

az idegen vadász. Hogyan reménykedhet abban, hogy sikerül megtalálnia? A nő a szemét erőltetve meredt a sötétbe.

Schaefernek nem kellett keresgélnie a szörnyet, pontosan tudta, hol keresse. A rútprofájúak sosem elégedtek meg azzal, hogy egyszerűen megölik az áldozataikat. Nem, ők élvezték a gyilkolást, és szerettek eljátszozni a trófeajelölttel. Sokszor az sem érdekelte őket, hogy az illető már nem él. Schaefernek csak annyit kellett tennie, hogy figyelje a hullákat.

Ott mintha... Igen!

A sarkkörü éjszaka félhomályában is tisztán látta. A haldokló oroszok fölött egy helyen hullámszerűen látszott a levegő.

A legtöbb ember optikai csalódásnak tartotta volna a jelenséget, aki még nem találkozott a rútprofájúakkal, az ügyet sem vetett volna a dologra, ám Schaefer tudta, mit kell keresnie.

Látta az idegen vadászt, de még nem tudta, hogyan támadjon rá. A gyalogász egyetlen nehéz fémdarabból készült, nem olyan összecsiszolt, hitvány szerszám volt, amelyet az amerikai katonák használtak. A pengéjét borotvaélesre köszörülték. Talán tényleg jó volt a favágásra, Schaefer azonban arra készült, hogy csontokat zúzzon össze vele.

Erős, nem emberi csontokat.

Tudta, a vadász testfelépítése más, mint az embereké.

A hátában rengeteg csont van, ezért nehéz komoly sebet ütni rá. A hasa és a melle puhább, de Schaefer gondolni sem mert arra, hogy szemből támadjon a dög.

Abban sem volt biztos, hogy sikerül észrevétlenül megközelítenie. Ahogy óvatosan elindult, abban reménykedett, hogy a vadász figyelmét leköti az áldozatokkal való bajlódás.

Az áldozatok... A sikoltozás abbamaradt. A jelek szerint senki sem maradt életben az orosz katonák közül.

A lény rátérdelt az egyik hullára. Az embertest hirtelen oldalra fordult, de nem a saját erejéből. A vadász fektette a hasára, hogy kimetssze a trófeát, a gerincoszlopot.

Kékes fény villant. A halott emberen térdelő rútprofájú láthatóvá változott. Talán szándékosan kapcsolta ki az álcáját.

Vagy lehet, hogy a hideg tett kárt a szerkezetben?

Schaefer nem töprenghetett. Olyan lehetőség kínálkozott, amit nem hagyhatott ki. A feje fölé emelte a gyalogásót, és ordítva

rárontott a lényre.

– Hé! Emlékszel rám?

Az idegen meglepetten hátrakapta a fejét – a reakciója emberi volt. Schaefer lecsapott az ásóval.

Az éles fémdarab végigszánkázott a lény mellkasán. A sebből sárgászöld vér buggyant elő, de a penge nem hatolt mélyre.

Schaefer oldalra rántotta a fegyverre előléptetett ásót, és új lendületet véve, visszakézből másodszor is lecsapott. Közben szabad kezével a fémmaszk után nyúlt. Ez a trükk előző nyáron, New Yorkban bejött...

A térdelő szörny megpróbált felegyenesedni. Elvesztette az egyensúlyát, de sikerült elkapnia az ásó végét. A penge egy pillanatra megállt a levegőben, majd belemélyedt a lény tenyerébe. A hora foszforeszkáló, sárgászöld vér csorrant.

Schaefer közben megmarkolta a lény maszkjának szélét.

Oldalra rántotta a kezét, és közben megpróbálta kiszabadítani a dög tenyeréből az ásót.

A szerszám meg sem moccant, a penge beszorult a széthasított tenyércsontba, a maszk azonban félrecsúszott.

A lény zavarodottan, szédelegve próbált hátrébb húzódni.

A másik kezét előrenyújtva megfogta az ásó nyelét, kirántotta Schaefer markából, elhajította, majd mindkét kezét a fejéhez emelve megpróbálta a helyére igazítani a maszkját. Mielőtt azonban megtehetette volna Schaefer előrelökte a vállát.

Az idegen megbotlott az egyik halott orosz testében. Hanyatt zuhant, elterült a hóban. A maszkja a hátralendülő Schaefer kezében maradt.

Gáz szisszent. A lény megeresztett egy dobhártyaszaggató üvöltést.

Schaefer rávetődött a hóban fekvő lény mellkasára. Térdét az oldalra nyúló karokra szorította, mindkét kezét a magasba emelve a feje fölé nyújtotta a maszkot, és lecsapott.

A fémmaszk éles pereme a szörny pofájába csattant.

– A pokolba, New York nem is olyan rossz hely! – viczorogta Schaefer, miközben újra a feje fölé lendítette a maszkot. A szörny agyaras pofájából sűrű, sárgászöld vér buggyant elő. – Ott legalább... bekaphattam pár hot dogot, amikor nem voltak a közelben!

Schaefer másodszor is lesújtott.

– Szibéria viszont... Szibéria szívás! Itt lefagy az ember töke!

A harmadik ütés előtt az idegen szemét vette célba. A maszk éles, foszforvéres pereme lecsapott. A rútpófájú teste összerándult Schaefer alatt...

– Mi az istenért jöttetek ide? Takarodjatok haza!

A lény felhördült. Halkbúgás hallatszott.

Schaefer, aki közben negyedszer is felemelte a maszkot, mozdulatlaná vált.

– Óó! – nyögte, ahogy a dög vállára erősített fekete fegyver lassan feléje fordult.

Hátravetette magát. A kékesfehér meteor keresztülzúgott a levegőn...

– Takarodjatok haza! – bömbölt a lény Schaefer hangján.

A nyomozó talpra kászálódott. A fegyver mozgó csöve keresni kezdte a célpontot.

Schaefer oldalra vetődött, de a fehér tűzgomoly széle megérintette a halántékát.

– Rohadék! – A férfi kihúzta magát. Megszédült. A szemébe vér csorgott,. Félnyúlt a halántékához. Hiába kereste a haját, a bőrét – a kékesfehér lövedék magával vitte a skalpja egy darabját.

– Te szemét állat! Most voltam borbélynál...!

Az idegen közben felállt. Újra ura lett a helyzetnek. A vállfegyver csöve a célra irányult, de a vörös pöttyök nem rendeződtek háromszög alakzatba. A szörny nem lőtt. Határozott léptekkel elindult Schaefer felé. A mellkasára és a tenyerére vágott sebből sárgászöld vér folyt, a szájából neonzöld nyálka csorgott.

Schaefer megrázta zúgó fejét. Nem győzte le, de legalább megsebesítette...

Az idegen dühösnek tűnt. Ocsmány pofájáról nem lehetett leolvasni az érzelmeit, de a pillantása elárulta, irtóra felhúzta magát.

– Gyere, te mocskok! – kiáltotta Schaefer, miközben tántorogva megpróbált talpon maradni. – Üssünk egyet!

A lény egyetlen hangot sem adott ki. Schaefer elé lépett és felemelte a jobb öklét.

Halk kattanás. A csuklópántokból előpattant a két hosszú fémpenge.

– Hé! – hallatszott egy hang.

Schaefer kipislogta a szeméből a vért. Oldalra nézett.

Ligacseva akkor ugrott előre, amikor az idegen vadász a hang irányába fordította a fejét. Talán rájött, milyen súlyos hibát követett el, amikor minden idegszálával Schaeferre koncentrált. Észre kellett volna vennie a másik élőlényt...

...és a fegyverét.

Ligacseva a csípőjéhez szorította az AK-100-ast. A szörny feléje lépett. A nő előreugrott, az ordításra nyitott pófába dőtte a fegyver csövét és meghúzta a ravaszt.

Az AK-100-assal percenként hatszáz lövést lehet leadni.

Egy szabványos tárba harminc lőszer fér. Ha az ember sorozatlövésre állítja a váltókart, három másodperc alatt kipumpálja a harminc golyót. Takarékosági szempontok miatt általában egyes lövéseket, vagy rövid, kettes-hármas sorozatokat szoktak leadni vele.

Ligacseva nem foglalkozott a lőszer-takarékossággal: addig húzta a ravaszt, míg a tár kiürült.

Schaefer életében ez volt a leghosszabb három másodperc. Ligacseva a szörny pófájába nyomta a harminc löszert.

Az idegen nem roskadt össze, szilárdan állt, mintha le akarná nyelni a golyókat – amelyek sárgás húscafatok és tűhegyes fogak kíséretében záporoztak ki a tarkóján.

A karmos jobb kéz a balon feketéllő csuklópánt felé nyúlt.

Az ujjak úgy mozogtak, mintha meg akarnák nyomni a pánton elhelyezett kapcsolókat, de... Elernyedtek. A bal vállra erősített fekete cső felemelkedett és forogni kezdett.

Ligacseva fegyvere kiürült. Az idegen fegyvere megtalálta a célt, de nem sült el. Az óriás megtántorodott és előrezuhan.

Ligacseva nem tudott időben félreugrani előle, a vadász ledöntötte a lábáról, a kidöntött faként elvágódó test a hóba passzírozta.

A vállfegyver csöve oldalra lendült, aztán mintha megfagyott volna.

Schaefer kitörölte a szeméből a vért, és áttántorgott Ligacsevához. A szörny alá szorult nő felnézett rá. Barna szemében páni félelem csillogott.

– Vége? – kérdezte bizonytalanul. Alig bírta kinyögni a szót, a mellkasán fekvő nehéz súly miatt nem kapott levegőt.

Schaefer lehajolt, megfogta a lény vállát, legördítette Ligacseváról.

– Hát, táncolni már nem fog, az biztos – mondta. Lezökkent a hóra. A mozdulattól tovább tágultak a felhasadt kezeslábas repedései; a barna plasztikból kicsorduló, az idegen vérénél valamivel világosabb sárgás folyadék ráfolyta vadász hullájára. Legalább ez a lötyt nem világít a sötétben, gondolta keserűen. Ránézett Ligacsevára.

A nő felült, és a legyőzött ellenségre meresztette a szemét.

– Ez szép volt – mondta Schaefer. – Köszönöm.

– Vége? – kérdezte Ligacseva. – Ez a dög ölte meg a katonáimat? Ez mészárolta le a munkásokat az állomáson?

Mielőtt válaszolt volna, Schaefer óvatosan körülnézett a szakadéokban.

– Van egy olyan érzésem, hogy ez a vadmarha csak őr volt – sóhajtott. – Őrszem, akit azért állítottak ide, hogy tartsa nyitva a szemét. Ha a társai a közelben lennének, már nem élnénk. Le merem fogadni, hogy azon a helyen, ahol a maga tudósa szerint a hajójuk lehet, megtaláljuk a csapat többi tagját.

Ligacseva felállt, megpróbálta letörölni a kabátja elejéről a foszforeszkáló vérnyomokat. A halott idegenre nézett.

– Ha így van – mondta lassan –, a haverjai nem fognak örülni, amikor megtalálják ezt a... Ezt.

Schaefer örömtelenül elmosolyodott. Újra letörölte az arcáról a vörös vért.

– Szerintem sem. – Meglátta a takaróját. Felkapta, és a fejére terítette. Semmi kedve sem volt ahhoz, hogy a sebét megcsípje a fagy.

Talán a vérveszteség, talán a kényszerű "tornagyakorlat" miatt – esetleg azért, mert a szakadék aljába nem jutott le a szél – nem fázott annyira, mint korábban.

– Jól van? – tudakolta Ligacseva.

– Remekül. Ha már szóba hozta a barátunk társait... Csúfondárosan meghajolt, aztán a szakadék végébe mutatott, abba az irányba, ahol Sobcsak térképe szerint az idegenek hajója leszállt. – Mit szólna hozzá, ha mi vinnénk meg nekik a rossz hírt?

– Jól van – felelte Ligacseva rövid gondolkodás után. Menjünk.

Kivette az AK-100-asból az üres tárat, az egyik lemészárolt

katona mellől felvett egy telít. A helyére ütötte, aztán körülnézett, még egyszer szemügyre vette az embereit, a Jasinhoz átpártolt halott katonákat.

Újra a döglött szörnyre nézett.

– Mi lenne, ha levetköztetnénk? – kérdezte. – Hasznunkra lenne a felszerelése.

– Ha tudnánk, hogy kell használni, akkor igen – felelte Schaefer.

– Az okostojások szeretnék megvizsgálni a cuccot, de... Szerintem inkább visszafelé szedjük össze a szajrét.

Lehetséges, hogy riasztó van rajtuk, vagy önmegsemmisítő.

Előbb nézzük meg, mi van a szakadék túlfelén. Ezzel később is ráérünk vacakolni.

Ligacseva habozott. Az óriási tetem fölé hajolt, kinyújtotta a kezét.

A vállfegyver csöve halk zúgással feléje fordult.

Ligacseva megdermedt, a fekete csőre bámult. Óvatosan visszahúzta a kezét, és felkészült rá, hogy a lövés pillanatában oldalra vesse magát.

A cső nem mozdult. Ligacseva várt, figyelt. A fegyver mintha kikapcsolódott volna.

A hadnagy eltöprengett. Lehet, hogy a cső azért mozdult meg, mert a lény teste rándult egy utolsót. Az is lehetséges, hogy a szerkezet csak a legutoljára kapott feladat befejező részét hajtotta végre. Esetleg van benne valamilyen automatikus önvédelmi rendszer... Jobb lesz békén hagyni. Schaefernek igaza van, gondolta a nő. Ez a hulla tartogathat még pár meg lepetést. Tényleg várhatnak a zsákmányszerzéssel...

Lassan felegyenesedett. Nem vette le a szemét a fekete csőről.

A fegyver meg sem moccan.

Ligacseva elhátrált a tetemtől és Schaeferre nézett.

– Menjünk!

Huszonhetedik fejezet

– Mavis tábornok? Válthatnánk néhány szót, uram. Négy szemközt, ha lehetséges.

Mavis elkapta a tekintetét a videomonitorról, és ránézett a szárnysegédre. Felismerte a fickót, a Fehér Házban teljesített szolgálatot. A folyosóra mutatott.

– Az irodámban megfelel?

Egy perccel később, amikor a szárnysegéd becsukta maga mögött az ajtót, Mavis megkérdezte:

– Miről lenne szó?

– Tudják, tábornok úr – válaszolta a fiatal tiszt. – Az oroszok mindent tudnak.

Mavis összeráncolta a homlokát.

– Mit jelent az, hogy "mindent"? Pontosabban mit?

– Az elnök úr éppen most kapott egy titkos üzenetet az orosz elnöktől, amelyben az állt, hogy odaát tudnak a csapatról, amit átküldtünk hozzájuk. Arról az egységről, amelyiknek meg kell szereznie vagy meg kell semmisítenie az idegen űrhajót. Az oroszok szörnyű dühösek. Háborúval fenyegetőznek, ha nem hozzuk ki onnan azonnal az embereinket, vagy nem parancsoljuk meg nekik, hogy adják meg magukat.

– Háborúval? – A tábornok felhorkant. – Azok a bolondok alig tudják etetni a népüket, alig tudják működtetni a tankjaikat, és nekünk akarnak ugorni?

– A nukleáris arzenáljuk java még mindig üzemképes, uram – jegyezte meg a szárnysegéd.

– Igen. Üzemképes. Harminc százalékos megbízhatósági rátával, hála az iparuknak és az el nem végett karbantartásoknak...

– De vannak rakétaik. Az is elég lenne, ha minden harmadik érne célba.

– Minden harmadikat képesek lennének kilőni! Azt senki sem tudja, mennyi érne célba.

– Ennek ellenére, uram, a veszély nagy, és... – A szárnysegéd elharapta a mondat végét. – Miért vitatkozunk erről, uram? Tisztelettel közlöm, tudomásom szerint országunk nem kíván háborút indítani az oroszok ellen.

– Nem lesz itt semmiféle háború! – torkolta le Mavis. – Az oroszok az utóbbi időben minden felhúzzák magukat. Elég, ha valaki csúnyán beszél a szerbekről, vagy litván traktorokat vásárol, és ők máris fenyegetőzni kezdenek. De eddig még nem tört ki a háború, igaz? – Leült az íróasztala sarkára. – Az elnök úrnak mi a

véleménye erről a bizonyos üzenetről?

– Nos, uram... Az elnök úr nem kívánt engedni az oroszok követelésének. Egészen addig nem, amíg valami titkosszolgálati lótifuti fel nem világosította, hogy a műsort odaát Philips tábornok, meg az a rendőr, Schaefer vezényli. Ön is tudja, az elnök úr nem igazán kedveli Philipset.

– És?

– És most azt kívánja, hogy állítsuk le az akciót. Azonnal!

Mavis egy hosszú percre szótlanul meredt a szárnysegédre.

– A francba! Manőverezhetünk? Időhúzás? Valami trükk?

– Nem, uram. A parancs egyértelmű.

– Az elnök tudja, hogy miről mondunk le ezzel?

– Tudja, uram. És emlékszik arra a kráterre, ami odalent, Közép-Amerikában keletkezett. Úgy véli, hogy ebben a menetben az oroszok éppúgy betörhetik a fejüket, mint mi.

– Az elnök úr... – merengett el Mavis. – Nagyon sokra tartja az idegenek nyomeltűntető képességét.

– Valóban, uram. A jelentések ismeretében kijelenthetem: nem ok nélkül.

Mavis a szárnysegédre nézett. A fiatal tiszt hallgatott, nem magyarázta tovább az ügyet. A tábornok a szárnysegéd rezzenéstelen arca láttán tudta, hogy az elnöki parancs valóban egyértelmű. Pálya vége. Kész. Le kell állítani az egészet.

Felsőhajtott.

– Jelenleg van valamilyen kapcsolatunk Philipsszel? – kérdezte.

– Igen, uram – felelte a szárnysegéd. – Nemrég kapcsolta rá a szivattyúállomás rádióját a szatellitünkre.

A tábornok bólintott.

– Értem. Reméltem, hogy közben már elindult a célterepre, és nem szólhatunk át neki, hogy jöjjön vissza... Ilyen az élet. Nos, ha már ott van a rádió mellett, tudassa vele, hogy a cirkuszosoknak el kell hagyniuk a várost. Tudni fogja, hogy kell visszatérnie.

– Igen uram... Befejeztük, uram.

– Ha nincs több rossz híre, akkor igen. Köszönöm.

A szárnysegéd megfordult és távozott. Mavis tábornok komoran az iroda falán függő világtérképre nézett. Oroszország kietlen, jeges északi partvonala mentén megkereste a Jamal-félszigetet.

– Kár – mormolta. – Láthatatlanság, úrhajók, energiaágyúk...

Mindent megszerezhettünk volna. Lehet, hogy most az egész az oroszok kezére fog jutni. Hamar eldőlhét, hogy ki a főnök ezen a Földön. – Felsőhajtott. Felállt. – Kíváncsi lennék, ki borította ki a bilit...

Rasche végighúzta a kezét a formás, bőrből készült, üres fegyvertokon. Rövid ideig úgy érezte, hazaárulást követ el azzal, hogy az oroszokkal szövetkezik (végül is a törvényesen megválasztott amerikai elnök kormánya küldte át Szibériába azokat a fiúkat, de aztán a józan ész legyőzte az érzelmeket. Aztán, amikor az út végére ért, amikor megérkezett a világ másik felére, Oroszország szívébe, már nem volt ideje ilyesmin törni a fejét.

Korábban csak azt a posztszovjet Oroszországot ismerte, amit a tévében és az újságokban bemutatnak. Romokban heverő gazdaság. Szervezett bűnözés. Szegénység. Amíg megérkezett, ő is bevette a médiamaszlagot, ő is úgy gondolta, hogy az oroszok az éhhalál szélén vergődnek, hogy az utcákon kenyérért könyörgő koldusok hada nyüzsög; hogy az emberek értéktelen rubeleikkal tapétázzák ki otthon a falat, hogy legalább legyen valami, ami a lepusztult lakáson kívül tartja a hírhedten kemény tél hidegét...

Talán ez is az igazság része volt, tényleg létezett a szegénység, Komarinecs nagykövet azonban limuzinon furikázott, és első ránézésre Moszkvában sem volt semmi különösebb gond.

Persze nem sokat látott a városból, megérkezésük után szinte azonnal továbbrepültek a semmi peremén álló egyik katonai bázis felé.

– Attól tartok, Mr. Rasche – jegyezte meg a nagykövet –, hogy innen nem lesz valami kényelmes az utazás.

Rasche nagyot nyelt és hallgatott, pedig a legszívesebben közölte volna Komarinecssal, hogy az Aeroflot egyik gépén megtett tizennégy órás repülés sem éppen luxuskörülmények között zajlott le, és hogy az a katonai gép sem volt valami kényelmes, amin Moszkvából ide, a világ végére jöttek.

Csak az a limuzin volt normálisnak nevezhető, amin Moszkvában autókáztak, meg ez a másik, amin a reptérről a bázis területére hajtottak.

Úgy érezte, sosem fognak megérkezni.

– Nem akarok sírni, mint az a bizonyos fürdős nőszemély

nagykövet úr, de... Ugye már nem sokat utazgatunk?

Komarinecs elmosolyodott.

– Ön tipikus amerikai, Mr. Rasche! Szabad száju és türelmetlen. De legalább maguknak van valami fogalmuk a távolságokról. Nem úgy mint az európaiaknak, akik egymás mellé zsúfolva éldegélnek apró kis országaikban. – Elővett egy cigarettatárcát, kinyitotta, Rasche elé tartotta.

Rasche apró kézmozdulattal visszautasította a kínálást.

– De hogy válaszoljak a kérdésére – mondta a nagykövet, miután rágyújtott, és visszatette a kabátja zsebébe a tárcát –, megnyugodhat, már mindjárt ott vagyunk. Az évnek ebben a szakában errefelé nehezen járhatók az utak, ezért hamarosan át kell szállnunk egy olyan járműbe, ami képes megbirkózni a hóakadályokkal. – Kimutatott a váratlanul lefékező limuzin foncsorozott ablakán.

Rasche kinézett. A limuzin mögött istentelenül ronda, katonazöld járművek álltak. Olyanok voltak, mintha egy lánctalpas traktor és egy dzsip kereszteződéséből született szörnyek lennének, de látszott rajtuk, a hó tényleg nem jelenthet akadályt a számukra. A járművek előtt katonák sorakoztak.

Vigyázzban álltak, ebből Rasche arra következtetett, hogy a sor előtt várakozó zömök fickó valami nagykutya lehet.

Az egyik katona kinyitotta a limuzin ajtaját. Rasche kikászolódt a hátsó ülésről, a másik oldalon a nagykövet is kiszállt. Komarinecs megszólította a zömök tisztet. Rasche egyetlen szót sem értett a beszélgetésből – sosem volt jó a nyelvérzéke, és az igazat megvallva nem is nagyon erőlködött a tanulással. Az oroszul sosem foglalkozott. A főiskolán franciát tanítottak neki – pár szóra még emlékezett –, a Nagy Alma utcáin pedig ráragadt néhány spanyol kifejezés, de gyakorlatilag csak az anyanyelvét ismerte.

A hidegtől reszketve várta, hogy a két orosz fejes befejezze a társalgást.

A nagykövet végül feléje fordult.

– Bemutatom Ponomarenko altábornagyot – mondta. Ebben a katonai körzetben ő a parancsnok. Személyesen ő választotta ki az érintett területen zajló tevékenység irányítóját, Ligacseva hadnagyot.

– Be kell vallanom, valóban én jelöltem ki őt erre a munkára. –

Az altábornagy lassan, erős akcentussal beszélt angolul. – Sajnos csalódást okozott. Amint előkerül, azonnal más beosztásba helyezem. – Felemelte a kezét. Az egyik hójárgány motorja iszonyatos dörgéssel leindult. A zajban lehetetlen volt folytatni a beszélgetést.

– Jöjjen, felszállunk! – ordította Ponomarenko. Kinyitotta Rasche előtti ajtaját.

A seriff megvonta a vállát, és felkapaszkodott a fülkébe.

Huszonnyolcadik fejezet

Schaefer megállt. Egy tíz láb magas szikla tetején egyensúlyozott. "Kölcsönkért" AK-100-asát a kezében tartva visszanézett Ligacsevára. A nő lassan araszolt előre a szakadék aljában álló kőtömbök között.

– Igyekeznünk kell! – kiáltott le Schaefer. Ha a rútpofájúak felfedezik, hogy megöltük az őrüket, keresni kezdenek minket.

– Igyekeznünk kell – ismételte Ligacseva összeszorított fogakkal. Átvette a másik kezébe a fegyverét, és egy pillanatra a sziklafalhoz támaszkodott. – Aha. Tehát az amerikaiak ezt nevezik "stratégiának". Pompás.

Schaefer elmosolyodott, aztán végignézett a szakadék jeges falain. Az arca komorrá változott. Nem csak az esetleg felbukkanó idegenek miatt sem tarthattak pihenőt. Ha megálltak volna, halálra fagynak. Hipermodern, de semmire sem jó kezeslábasan a repedések minden lépés megtétele után továbbhasadtak egy kicsit, a plasztikréteg alól egyre több sárga folyadék csorgott ki. Fázott, ráadásul rengeteg vért veszített. A fejére terített pokróc merev lett a ráfagyott vértől.

Schaefer biztos volt benne, hogy a seb már behegedt – az is lehet, hogy összefagyott –, de mégsem rohángászhatott így.

Ha otthon lett volna, ágyba, talán kórházba fekszik. Az ilyen sérülésekkel nem lehet viccelni, főleg nem mínusz ezerben.

Ligacseva prêmes sapkát és vastag kabátot viselt, az ő számára nem jelentett olyan nagy gondot a hideg, mint az amerikaiak.

Schaefer megállt, észrevett valamit.

Ami a hideget illeti... Egyáltalán gondot jelent még a számukra? A levegő mintha nem lett volna olyan metsző, mint korábban. Az addig oké, hogy a szakadék falai felfogják a szelet, de...

– Csak a képzeletem játszik velem, vagy tényleg melegebb van? – kérdezte Schaefer.

Ligacseva ránézett.

– Miért kérdi?

– Mert úgy látom, mintha olvadna a jég. Persze lehet, hogy csak hallucinálok. Sok vért vesztettem... De mi van, ha mégsem? Hallom, hogy valahol víz csöpög. Ez itt Szibéria, nem?

A tél közepén járunk, és olvad a jég?

– Tényleg! – Ligacseva elképedt. – És eltűnt a hó! – Előremutatott.

Schaefer a jelzett irányba nézett. A talaj egy része fekete volt, nyoma sem maradt rajta a korábbi fehérségnek. A földet mintha felásták volna.

– Ha jól emlékszem, a barátja térképe szerint itt jégmezőnek kellene lennie – mondta Schaefer.

– Jól emlékszik. – Ligacseva megállt, és ugrásra készen figyelte, ahogy az amerikai előrébb megy Schaefer eleven rejtély volt a számára. A megkeseredett, cinikus amerikai kigúnyolt mindent, ami összefüggésben volt a tisztelettel, a lojalitással, a bizalommal, az emberiséssel – ám mégis itt volt, és a sebesülése ellenére megállás nélkül haladt abba az irányba, ahol a félelmetes ellenséget sejtette. Szinte pusztá kézzel sikerült legyőznie az idegenek őrszemét. Miért? Vajon mi hajtja? Azt már bebizonyította, hogy nem kedveli a társait, és nem imádja a hazáját. Azok az amerikai katonák gyűlölték őt. Eddig egyetlen szóval sem említette meg a családját, a barátait...

Talán az élete olyan sivár, olyan üres volt, hogy nem maradt vesztenivalója? Barátok nélkül, egyedül tengődött a halál és a fájdalom világában? Talán ezek a csillagok közül érkezett ördögök adtak célt és értelmet az életének?

– Jó idő van. – Ligacseva levette és a zsebébe gyűrte a sapkáját.

– Ez nem egyszerűen jó idő – hitetlenkedett Schaefer. Szétnyitotta a kezeslábas gallérját. – Valami egyre jobban felfűti a környezetet... Már legalább hatvan fokkal melegebb van, mint korábban.

– Hatvan fokkal? – kiáltott fel Ligacseva meghökkenve, aztán eszébe jutott, hogy az amerikai valószínűleg az ostoba, elavult Fahrenheit rendszerben számol. Gyorsan elvégezte az átváltást. Hatvan Fahrenheit az annyi mint... tizenöt vagy tizenhat Celsius. Igen, így már stimmel. Kigombolta a kabátját.

Nedves köveken lépkedtek, a szikladarabok között nyoma sem volt a jégnek. Az a bizonyos valami nem egyszerűen felolvasztotta a jeget és a havat, hanem gőzzé változtatta. A folyamat során a levegő megdöbbenően felmelegedett a szakadékban.

– Mi termelhet ennyi hőt? – tűnődött a nő hangosan.

A szakadék elkanyarodott. A hajlatban Schaefer felkapaszkodott az egyik szikla tetejére, és előre mutatott.

– Ehhez mit szól? – kérdezte.

Ligacseva fellépett a férfi mellé, előrenézett és... A szíve elfelejtett dobogni.

Kétség sem férhetett hozzá: megtalálták az idegenek hajóját.

Az előttük lévő mélyedésben hevert, a széle alig néhány méternyire volt a kötömbtől, amin álltak. A fémes testből sugárzó hő eltüntette a tél nyomait. Mélyen belesüppedt a szakadék alját borító vastag, felolvasztott iszapba, félig eltűnt a föld, a sár és a törmelék ráhullott rétegei alatt.

Gigantikus volt.

Ligacseva és Schaefer nem tudta megállapítani, hogy valóban fémből, vagy valami másfajta anyagból készült-e. A nő az első pillanatban azt hitte, csontból van. Az alakja ívelt, leírhatatlanul tekervényes, a felülete egyenetlen, göbös és dudoros. Mintha valami élőlény lett volna. A felület bizonyos cikkelyei kísérteties, vörös fénnel világítottak a sarkvidéki éjszakában, a többi része a sötét árnyak közé olvadt. Foszforeszkáló pirosság a mélyfekete háttér előtt...

Az egyik boltívszerű képződmény – az alakja és a formája alapján ajtónak lehetett nézni – élesebb karmazsinfényt sugárzott magából, mint a többi. A jelek arra vallottak, hogy valóban ajtó, amit valaki nyitva felejtett, és a vörösség odabentről árad ki.

– Azt hiszem, ez nem ugyanaz a típus, mint amit New Yorkban láttam – vélekedett Schaefer. – Persze nem tudom biztosan... azokat a hajókat nem felülről néztem.

– Az a nyílás... ott... – Ligacseva nem találta a megfelelő

szavakat a kérdéshez.

– Mintha vendégeket várnának – mondta az amerikai.

– Bemenjünk? – kérdezte a nő.

Schaefer habozott, átgondolta a választ. Az ajtónyílás mögött megkavarodott a vörös levegő. A furcsa örvénylés mintha eltávolodott volna a hajótesttől. Schaefer kiguvadt szemmel addig nézte, amíg eltűnt az egyik szikla mögött.

Azok, akik sok vért vesztenek, gyakran képzelnek maguk elé ilyen szellemalakokat. Schaefer megrázta a fejét. Nem. Ez nem hallucináció volt, hanem valami... más.

– Nem kell sietnünk – mondta Schaefer. Leugrott a szikla tetejéről, és kényelmesen letelepedett egy lapos kődarabra.

Ha az az örvénylés valóban egy idegen volt, és ha a dög felfedezte őket; akkor nincs sok hátra az életükből. Schaefer csak remélni tudta, hogy a vadász nem nézett körül, amikor kilépett a hajóból.

Ligacseva leült a férfi mellé, és a szakadék köfalához támasztotta a hátát. Tanácstalanul nézett Schaeferre.

– És most?

– Maradjon csendben. És ne mozogjon. Azt hiszem, láttam az egyiket.

Ligacseva teste megfeszült, minden idegszálával figyelt.

Mozdulatlanul ültek a szikla tövében.

Schaefer már éppen arra gondolt, hogy esetleg mégiscsak képzelte az egészet, amikor újra megpillantotta a vadászt.

A lény a szakadék távolabbi falának tetején mozgott. Schaefer tágra nyílt szemmel nézett rá...

Ligacseva látta, hogy az amerikai tekintete egy bizonyos pontra irányul. Elfordította a fejét, figyelt, de semmit sem látott.

A jelenés eltűnt. Schaefer halkan sóhajtott egyet.

– Azt hiszem, a rohadék most átmegy az őrszemhez mondta. – Ellenőrizni akarja. Vagy leváltani.

– Ahhoz az őrhöz?

Schaefer bólintott.

– A halott őrhöz.

– Rá fog jönni, hogy a közelben vagyunk – mondta izgatottan Ligacseva. – Vajon mit csinál majd?

– Jó kérdés. Éppen azért ücsörgök itt, mert erre próbálom

megtalálni a választ. Ha nem látszana rajtam, gondolkodom.

Schaefer körülnézett, szemügyre vette a terepet. Kopár sziklák, jégnek, hónak semmi nyoma a közelben.

– A hajójuk iszonyatos hő sugároz – mondta. – Ez megmagyarázza, hogy a szatellitek infravörös szemei miért látták meg.

Ligacseva bólintott.

– Mi is tudtunk róla.

– De amikor a srácok tavaly nyáron New Yorkban akartak bulizni, infravörössel sem szűrtük ki őket – emlékezett Schaefer. – Bármit használtunk, semmit sem láttunk belőlük. Olyan "lopakodó" technikájuk van, amihez képes a B2es bombázók álcázása ócska farsangi maszk.

– Lehet, hogy tönkrement az álcázóberendezésük – vélte Ligacseva. – Ez a hajó vagy micsoda nem láthatatlan.

– Ez a másik fele a dolognak – mondta Schaefer. – Azok a hajók, amik a Third Avenue fölött cirkáltak, láthatatlanok voltak, ez viszont nem az. Szerintem jó csomó cucc kipurcanhatott a fedélzeten.

Ligacseva bólintott. A szakadék két falára mutatott. Némelyik sziklán friss törésnyomok és karcolások látszottak.

– Igaza volt, amikor azt mondta, hogy ezek nem itt akartak leszállni. A jelek szerint nem volt sima a landolásuk.

– Eegen... – Schaefer eltűnődött. – Így van. Világos, lezuhantak. Ez megmagyarázza, miért viselkednek ilyen furcsán. Megrázó élmény lehetett így földet érni.

– Oké, most már tudjuk, mitől dühösek. De hogy fogunk elbánni velük?

– Fogalmam sincs! – bizonytalanodott el Schaefer. – Most biztos a pokolba kívánják az egész átkozott univerzumot. Szerintem, tekintettel a hangulatukra, hiába kérnénk meg őket, hogy adják meg magukat békével.

– Ha az előbb tényleg az egyiket látta... – kezdte Ligacseva homlokráncolva.

– Tényleg az egyiket láttam! – jelentette ki Schaefer határozott. – És örülök, hogy ő nem fedezett fel minket.

– Ahogy megtalálja a halott társát, vissza fog jönni ide – állapította meg a nő. – Éppen olyan dühös lesz ránk, mint a világmindenségére. Így van?

– Lehetséges.
– Most nem vett észre minket, de lehet, hogy másodszor már nem lesz szerencsénk.
– Igen, ez már az én fejemben is megfordult.
– Ezek szerint gyorsan kell cselekednünk. Mielőtt még visszaér.
– Cselekedni? Hogyan? Mit kellene tennünk?
Ligacseva kinyitotta, aztán becsukta a száját.
– Nem tudom – vallotta be végül.
– Én sem – helyeselt Schaefer. Lerántotta a válláról a hátizsákot.
– Ideje átnéznünk, hogy Philips tábornok technikusai mit csomagoltak be nekünk. Talán van itt valami, ami ötletet adhat. A tábornok valószínűleg minden vackot összeszedett, amivel meg lehet semmisíteni egy ilyen hajót. Egyikmásak talán tényleg használható lesz. Azért cipeltem eddig a pakkot, mert reméltem, hogy van benne valami érdekes.

Nézzük, mit nyomott a kezembe az a bunkó Lynch! – Kinyitotta a hátizsákot és belenyúlt.

A zsák legnagyobb részét kemény nehéz, szögletes tárgyak foglalták el. Schaefer előhúzott néhányat, megbökdöste az aljukon lévő szerkezetet, és rövid vizsgálgatás után kijelentette:

– C4-es robbanószer. Kész bombák detonátorokkal, időzítőkkal, satöbbivel... Ennyivel egy fél várost romba lehetne dönteni. Szuper anyag!

– Ez ellen is hatásos? – kérdezte Ligacseva az idegen hajóra mutatva.

– Ha jó helyre tesszük, igen – mondta Schaefer elgondolkodva. – Feltéve, hogy legalább egy kicsit hasonlít a mi járműveinkre, és nem abszolút sebezhetetlen. – újra belenyúlt a zsákba, és kivett néhány megtöltött tárat. A tenyerére fektetett néhányat, elolvasta az egyik oldalára ragasztott címkét. Teflonbevonatú urániummagvas robbanógolyók. Ezek úgy lyukasztják át az acéllemezt, mintha sajt lenne. – Az egyik tárat az AK-100-asához illesztette. – Passzol... Smithers, Lynch meg a társaik mind seggfejek, de a tábornok technikusai tényleg okos fiúk. Mindenre gondoltak.

– A dicséret a Kalasnyikov Tervezőiroda szakembereit illeti – mondta Ligacseva. – Az AK-100-ast úgy tervezték, hogy minden szabványos könnyűlőszert ki lehessen lőni belőle.

– Ezek a golyók kis kaliberűek ugyan, de nem könnyűek

mormolta Schaefer. – Jól van, egyezzünk ki abban, hogy mindenkinek kijár a dicséret. – elfordította a zsákot, kiborította a tartalmát, aztán a sziklán heverő bombákra és táraakra nézett. – Nohát... Eddig megvolnánk. Most már csak azt kell eldöntenünk, hogy mit csináljuk ezzel a sok kacattal.

Ligacseva körülnézett.

– Olvad... Itt mindent a fagy, a jég tartott össze. Ha lerobbantjuk a szakadék falát, betemethetjük azt az ízét.

Schaefer felpillantott, a sziklafalakra nézett. Visszadugta a robbanószert a hátizsákba, a vállára vette az AK-100-ast, felkapaszkodott a fedezékül szolgáló kötömb tetejére és lenézett az űrhajóra.

Ligacseva mellé állt. Schaefer előredőlt, hogy jobban lásson.

– Szóval maga szerint ezek a sziklák... – kezdte, de nem fejezte be a mondatot. A kötömb hirtelen megmozdult és szétmállott a talpuk alatt.

Ligacseva, Schaefer és a szikladarab lezuhant a mélyedés peremére. A három test keményen, messzire hallatszó csattanással hozzáütődött az űrhajó oldalához. Apróbb-nagyobb kődarabok zuhogtak utánuk, egy egész görgeteg, földgörgöngyök és kavicsok kopogtak a hajó forró burkolatán.

Schaefer a hátára zuhant. Lassan felült. Plasztik kezesládasa nehezen vált el a forró fémfelülettől. A teste helyén ovális, sistergő folt maradt – a műanyag külső rétege ráolvadt a hajóra.

Ligacseva, aki az oldalára esett, gyorsan felmászott az egyik leszakadt kődarabra. Az egyik tenyere csúnyán megégett, megpörköldött kabátján hosszú, füstölgő csík feketélt. A hajó elképesztően forró volt.

Schaefer, mielőtt a kezesládasa menthetetlenül szétolvadt volna, felkapaszkodott Ligacseva mellé. Kábultan, egymás mellett szorongva barnultak a hajóra, az alig tíz-tizenkét méternyire lévő ajtószzerű nyílásra.

– Mit gondol, észrevették, hogy megérkeztünk? – kérdezte Ligacseva.

– Ezt a robajt akkor is meghallották volna, ha odabent történetesen rock koncert van – felelte Schaefer. – De reménykedjünk... Lehet, hogy a dögöket, ha egyáltalán van odabent valaki, túlságosan lefoglalja a fene tudja milyen műszaki

hiba elhárítása. Talán kisebb gondjuk is nagyobb annál, hogy kijöjjenek megnézni, mi okozta a sziklaomlást. – Előremutatott. Ligacseva csak ekkor látta meg a hajó testén, valamivel távolabb heverő kődarabokat. – Nem ez volt az első, és nem is az utolsó. Talán nem fognak gyanút a rohadékok...

Schaefer felkapta a hátizsákját, és a tekintetével végigpásztázta a szakadék két falát. Nem látott gyanús levegőörvényeket, de ez nem jelentette azt, hogy nincsenek a közelben rútpofájúak – odafönt különben is sötét volt.

A hajó belsejéből világosság szűrődött ki. A vörös ragyogás csábító, delejező varázsfényként áradt ki a nyitott ajtón.

Schaefer elgondolkodott. Ha csak két vadász érkezett, akkor az úrhajó most üres. De mi van akkor, ha többen jöttek?

Lehet, hogy a hajón tartózkodók figyelmét tényleg leköti a hibák kijavítása, és nem veszik észre a hívatlan látogatókat.

Talán nem is számítanak arra, hogy valaki a közelükbe merészkedik. Besétálni az ellenség főhadiszállására? Az ilyesmit ők valószínűleg örütségnek tartják.

A pokolba, hiszen tényleg hülyeség, gondolta Schaefer.

Megrázta a fejét. Nem baj. Elég sok marhaságot csinált már életében, eggyel több vagy kevesebb igazán nem számít...

– Nna! Akkor tehát itt lennénk a verandájukon. Én azt mondom, kerüljünk beljebb.

Ligacseva ránézett.

Schaefer a vállára kapta a C4-essel degeszre tömött zsákot.

– Bemegyünk – mondta –, és hagyunk nekik egy kis szuvenirt.

Huszonkilencedik fejezet

– Valahol itt kell lennie – mondta Kurkin, ahogy az AK-100-ast lövésre készen tartva végignézett az üres folyosón. A lélegzet sűrű felhővé válva kavargott a szája körül. Fázott. – Nem volt ott a többiekkel, és a hóban sem találtuk meg a nyomait...

– Ez örület! – mordult fel Afanaszjev. Idegesen körbefordult, ő is a fegyvere ravaszán tartotta az ujját. – Bárhol lehet ebben az átkozott komplexumban! Túl kevesen vagyunk, hogy megtaláljuk.

Könnyen kicselezhet bennünket. Nem vagyunk elegendőek... Főleg így nem, hogy egyikünknek állandóan az amerikaiakat kell őriznie.

– Akkor ne is keressük? Szerinted mit kellene csinálnunk? – kérdezte Kurkin gúnyosan.

– Hagyjuk a francba! – mondta Afanaszjev – Csak egy vénember... Mi az istent árthat?

– Egy fegyveres férfi nagyon sok mindent tehet, és... – kezdte Kurkin, de hirtelen elhallgatott. – Figyelj csak! – suttogta.

Afanaszjev megállt. Hallgatózni kezdtek.

– Hangok – suttogta halkan. – De... tényleg két hangot hallok?

– A rádiószoba – súgta Kurkin. – Az öreg odabent van.

Kapcsolatba lépett az amcsikkal... Lehet, hogy a mi berendezésünket használja. Vagy ráállt valamelyik műholdjukra.

A rádió... Aha! Abból jön a másik hang.

Afanaszjev elgondolkodott.

– A rádiószobának csak egy ajtaja van, igaz?

Kurkin bólintott.

– Akkor a vén cowboy csapdába került.

– Azért csak óvatosan, jó? Kezd elegendő lenni ezekből az átokfajzat amerikaiakból meg a trükkjeikből – morogta Kurkin. – Szerintem rontsunk be és lőjük le.

Afanaszjev átgondolta a javaslatot. Biccentett.

– Rendben.

– Én adom meg a jelet.

Lövésre kész fegyverrel megközelítették a rádiószobát.

A készülékből hallatszó hang egye-e erősödött.

– ...veszem az adását, Jég és vér! Megértettem a helyzetét. Megismétlem a Cencom új parancsát. A küldetés törölve. Ismétlem: törölne. Vétel!

Kurkin angol tudása kevés volt ahhoz, hogy megértse a lényegét; csupán egy-két szót ismert fel, de ezek jelentésében sem volt biztos. Remélte, hogy a hang nem valami fontos dologról beszélt.

A rádió elnémult. A csapdába került amerikai nem szólalt meg – Kurkin sejtette, hogy az öreg azon töri a fejét, mit felelhetne.

A csend zavaró volt, az oroszok tudták, ha sokáig tart, az amerikai meghallhatja a szuszogásukat vagy a ruhájuk surrogását. Kurkin döntött. Jelt adott Afanaszjevnek.

A rádiószoba nyitott ajtaja elé ugrottak, és úgy ahogy a

kiképzésen tanulták megeresztettek egy-egy sorozatot. A golyók szilánkokat hasítottak le a betonfalakból, a helyiségben por és törmelékdarabkák röpködtek.

Levették az ujjukat a ravaszról. Rájöttek, hogy nincs célpontjuk. A rádiószoba üres volt. A készülék bekapcsolva állt az asztalon. A fémdoboz egyik oldala hiányzott, látni lehetett, hogy a tetejére állított kis tányérantenna zsinórját hol csatlakoztatták hozzá az alaplaphoz.

Az amerikai sehol.

– Műholdkapcsolat – mondta Kurkin.

– Hol az öreg? – kérdezte Afanaszjev meghökkenve. Belépett a szobába.

A nyitott ajtó bevágódott. A vastag fémlemez ledöntötte a lábáról Afanaszjevet. A katona oldalra dőlt. Kurkin ösztönösen hátraszökkent, de mire feleszmélt, már egy M-16-os csöve meredt rá. Nem löhetett, amikor az előbb szétnézett a helyiségben, ostoba módon leeresztette a fegyverét.

Az amerikai mondott valamit. Kurkin egyetlen szavát sem értette, de a felállás elég egyértelmű volt. óvatosan letette a padlóra az AK-100-ast, felegyenesedett és feltartotta a kezét.

A padlón fekvő Afanaszjev közben megfordult és felült.

Ránézett az öreg cowboyra, és ő is letette a fegyverét.

– Zajosak vagytok, fiúkák – mondta Philips tábornok. – Száz méterről hallani, hol jártok. Elég sokáig tartott, míg ideértetek. – Félrerúgta a két AK-100-ast, és homlokráncolva a foglyaira nézett.

– Normális esetben nem tennék ilyet fegyvertelen emberekkel, de... ti sem voltatok valami illedelmesek, amikor kopogtatás helyett löni kezdtetek. – Gyors, erős mozdulattal előrelelendítette az M-16-ost. A fegyver tusa a Philips előtt álló orosz halántékához csattant.

Kurkin összerogyott.

Afanaszjev megremegett. Philips ránézett. Megsajnálta a kölyköt. Nem ütötte le, csak összekötözte a kezét az egyik AK-100-as hevederével, és a szájába tömte a sisakja bőrszíját.

Megfordult, visszament a rádióhoz.

– Jég és vér a bázisnak – mondta. – Elnézést a közjátékért. Kérem az utolsó üzenet megismétlését.

– Bázis Jég és vérnek – hallatszott a készülékből. – A helyzet

megváltozott. A NORAD felfedezett egy speciális orosz konvojt, amely az önök pozíciója felé tart. A hírszerzők jelentése szerint az egyik járművön egy magas beosztású orosz politikus tartózkodik. Moszkva széles körű katonai csapást helyezett kilátásba, ha az Oroszország területére behatolt idegen alakulatok tevékenységükkel veszélyeztetik nemzetük biztonságát. Moszkva tudomást szerzett a küldetés részleteiről.

– Az istenit! – mordult fel Philips.

– A parancs a következő: szedje össze az embereit, és ne akadályozza meg az úrhajó távozását. Nem kerülhet összetűzésbe az idegen lényekkel. Nem akarjuk, hogy az oroszok megkaparintsák a technikájukat... Jelen helyzetben jobb, ha egyikünk sem szerzi meg. Megértette a parancsot? Itt bázis. Vétel!

– Az istenit! – ismételte Philips hangosabban.

– Jég és vér? Nem értem. Vétel!

– Megértettem – mondta Philips. – Összecsomagolunk és hagyjuk, hogy a rohadékok elhúzzák a csíkot.

– Nyugtázva. Vétel!

– És mi van akkor, ha nem mennek el? – mormolta Philips: – Jobb lesz, ha várunk, amíg kiderül, mire készülnek.

– Elhallgatott, majd hangosabb, tisztább hangon belebeszél a mikrofonba. – Itt Jég és vér. Vége, kikapcs!

Kikapcsolta az adót, összeszedte a holmiját, magához vette a két AK-100-ast, és búcsút intett a padlón fekvő oroszoknak. Tudta, hogy az ájult fickó hamarosan magához tér, a megkötözött kölyök pedig hamar kiszabadítja magát, de nem törődött velük. Egyelőre nem jelentettek rá veszélyt.

Okulva az orosz katonák hibájából, óvatosan, a lehető legkisebb zajt keltve ment át a rádiószobától a csővezeték alatti csarnokba, ahol az embereit tartották fogva. Az oroszok ezúttal nem bíztak meg a falakban és az ajtóknak: az örök kibiztosított fegyvert szegezve ácsorogtak az amerikaiak előtt.

Philipsnek nem volt nehéz dolga, az örök a foglyokat figyelték, nem néztek a hátuk mögé.

– Ne mozduljatok! – kiáltott a tábornok, és az M-16-ost előretartva kilépett az árnyékok közül.

Az orosz örök valószínűleg nem tudtak angolul, de a lényegét megértették. Meg sem moccantak, tehetetlenül túrték, hogy az

amerikaiak elszedjék tőlük a géppisztolyokat. A hideg nemcsak a foglyokat kínozza, hanem az őröket is, a félig összefagyott katonák valahogy elvesztették a lelkesedésüket és a harci kedvüket...

Amint a fegyverek gazdát cseréltek, Philips az emberei elé állt.

– Beszéltem a Cencommal – kezdte. – A küldetésünket... – Elhallgatott. Idegesen pislogott, aztán folytatta. – Egy pillanat! Hol a pokolban van Schaefer?

– Kit érdekel, hogy hol van? – kérdezte Wilcox. – Menjünk, csesszük szét azokat a nyomorult idegeneket, aztán húzzunk el innen a jó francba, mielőtt lefagy a tőkünk!

– Schaefer azzal a hadnagykurvával lépett le – mondta Lynch. – Nem sokkal azután, hogy először kiszabadultunk.

– A franc essen belé! – hördült fel Philips. Elgondolkodva rágcsálni kezdte az alsó ajkát. – Nos, új parancsokat kaptunk. A macska kibújt a zsákból... Valaki beköpte az oroszoknak, hogy itt vagyunk, és készülünk valamire. Valami orosz nagykutya elindult ide. A Cencom nem szeretné, ha találkozna velünk. A parancs értelmében nem folytathatjuk az akciót. Haza kell menünk, méghozzá úgy hogy közben nem akaszkodhatunk össze sem az oroszokkal, sem az idegenekkel. Az az átok Schaefer minden bizonnyal odakint van, hogy szétrúgja a vadászok seggét. Makacs egy fickó, hiába szólnánk rá, nem fogja abbahagyni a murit, de... mindenképpen meg kell állítanunk, mielőtt kirobbantja a harmadik világháborút!

– Ki az isten fog háborút indítani azért, mert egy zsarú megöl pár idegen úrhajóst? – kérdezte Lassen.

– Ezért senki – felelte Philips. – De ha Schaefer tényleg kinyírja a dögöket, és az úrhajó itt marad... Nos, a háború a hajó birtoklásáért fog kitörni. – Felemelte a fejét, végignézett az emberein. – Gyerünk, mozgás! – A foglyokra pillantott. Kötözzék meg őket! Ezek lesznek az idegenvezetőink... Kimegyünk innen, megkeressük Schaefert, és megállítjuk, mielőtt még nagyobb bajt csinál.

Rasche a sötétben vánszorgó hójárgányból kinézett a szibériai jeges pusztára. Felemelte a kezét, megérintette az ablak üvegét.

Átkozott idő volt odakint. A fürkében maximális fokozatra kapcsolták a fűtést, de az üveg mégis olyan hideg volt, hogy szinte perzselt. Rasche nem tartotta magát nyámnyila alaknak, nem volt

puhány kaliforniai napimádó, átélt már pár hideg telet, tudta milyen az, amikor a mínuszos szelek végigsüvöltenék New York betonszurdokaiban – ilyen hideggel azonban még sosem találkozott.

A rideg fehérség, a táj kopársága szinte elviselhetetlenné tette az utazást. Rasche gyanította, még a Hold felszíne is barátságosabb, mint ez a végtelenbe nyúló pusztaság. Városi fiú volt, New Yorkban született, ott is nőtt fel; amíg Bluecreekbe költözött, addig a "kietlen" szóról mindig a sivatag közepén álló kisvárosokra asszociált. Itt a világ peremén ez a fogalom is új értelmet nyert. Ebben a sivárságban nem élt semmi, még a fény is haldoklani látszott. Nem embernek való hely volt, itt talán még az olyan kemény emberek sem maradhattak életben, mint Schaefer.

Az egyik orosz megveregette a vállát és előremutatott.

Rasche keresztüllesett az ablaküvegre tapadó párafüggönyön, és megpróbált rájönni, hogy a pasas mire akarja felhívni a figyelmét.

A hójárgány előtt valami építmény gubbasztott.

– Az aszjimai csővezeték – mutatta Komarinecs. – Már nem vagyunk messze az állomástól.

Az első ülésen szorongó oroszok egyike hirtelen felmordult. A sofőrre nézett, aki ideges karattyolással valahová előre mutogatott.

– Mi az? – kérdezte Rasche feszülten. Nyugtalanította a tudat, hogy nincs nála a fegyvere, kedvenc .38-asát a nagykövet kérésére, a nemzetközi bonyodalmak elkerülése végett New Yorkban hagyta. Ha azok az izék, azok a csillagok közül érkezett vadászok valahol ebben a fehér pokolban vannak...

– A sofőr úgy látta, mintha valami mozogna a látóhatáron – magyarázta Komarinecs.

– Az idegenek? – Rasche szinte azonnal rájött, mekkora ostobaságot kérdezett. Ha az idegenek mozognának odakint, a sofőr semmit sem vett volna észre. A rútpofájúak akkor válnak láthatatlanná, amikor kedvük tartja. Feltéve, hogy a ketyeréik hidegben is működnek...

Komarinecs megrázta a fejét.

– Szerintem csak képzelődött. Esetleg valami papírdarab, vagy egy rongy szálldosott a szélben.

Rasche tudta, a nagykövet az átlátszó magyarázattal csak őt

akarja megnyugtatni. Még idegesebb lett. Lehet, hogy mégis van valami ott elől? A sofőr talán tényleg a vadászokat pillantotta meg, akik csak akkor aktiválták a testüket láthatatlanná varázsoló műszert, amikor felfedezték a feljükk tartó konvojt.

- Mindegy – legyintett Komarinecs. – Bármilyen volt is az, már eltűnt.
- Ettől féltünk – suttogta Rasche. – Éppen ettől féltünk...

Harmincadik fejezet

Schaefer óvatosan rálépett a hajó burkolatára.

- Forró, de a bakancsom talpát nem égeti át.
- Azt mondta, az idegenek szeretik a meleget – jegyezte meg Ligacseva.

– Igen. – Schaefer lépett egyet. – Azt viszont nem tudtam, hogy ennyire felfűtik a hajójukat. Furcsa... Olyan érzésem van, mintha ez a hajó élne.

– Lehet, hogy tényleg él – suttogta Ligacseva. – Semmit sem tudunk róla.

– Szóval, ha bemegyünk azon az ajtón, lehet, hogy egyenesen egy szörny szájába sétálunk? – Schaefer szája fanyar vigyorra húzódott. – Szívem szerint inkább én nyomnék le valamit a dögök torkán...

– Még jobban fel akarja forrósítani a hajójukat, mi? – Ligacseva idegesen felnevetett. – Hááát... Miért is ne? – Lecsusszant a kódarabról, és az AK-100-ast az oldalához szorítva elindult az űrhajó nyitott ajtaja felé.

Schaefer rámosolyogott.

- Tényleg, miért ne? – mormogta, óvatosan beléptek a hajóba.

Schaefer arra számított, hogy a nyílás és a hajó tulajdonképpeni belső része között lesz valami zárható ajtóféle, valami zsilipkapu, vagy hasonló. Semmi ilyesmit nem látott. A bejárat olyan volt, akár egy barlang szája.

Ahogy beljebb jutottak, a "barlang" hirtelen megváltozott.

A forró levegőben erős olajbűz és ragacsos köd terjengett. Karnyújtásnyi távolságba láttak csak, alig kaptak levegőt. A vöröses, felfoghatatlanul bonyolult mintákkal borított falakból tompa,

narancsszínű fény szivárgott. Azt, hogy az eszelősen ocsmány arabeszkekre emlékeztető minták mely része tartozik valamilyen berendezéshez vagy a hajó vázához, és melyik szolgál pusztán díszítésként, egyikük sem tudta megállapítani.

Schaefer nem sokat foglalkozott az undorító kárpittal anélkül is éppen elég erős volt a hányingere, hogy ránézett volna a falakra.

Eltűnődött. A bűzhödt, forró levegőt valószínűleg valamilyen erőtér tartja a hajó belsejében. Vagy lehet, hogy ez az undormány egyszerűen nem volt hajlandó összekeveredni a föld atmoszférájával?

Eszébe jutott egy kifejezés, amit egyszer valami mérnöktől hallott.

– Ez FM – mormolta. – Francos mágia. – Körbepillantott.

A falak örült, kidudorodó mintái férgékként vonaglottak a kísérteties fényben gennyszerűen kavargó köd mögött.

Schaefer előrenézett. Az ívelt folyosó egy tágas helyiségbe, egy furcsa, vörös arabeszkmintás oszlopcsarnokba vezetett.

Az oszlopok (mintha összenőttek volna a mennyezettel és a padlóval) között keskeny, alagútszerű folyosók kanyarogtak.

A hátborzongató narancsszínű fénnel megvilágított labirintus minden járatában bűzös köd gomolygott.

– Most már sejtem, mitől ilyen vérszomjasak – mondta Schaefer, miközben beértek az oszlopcsarnokba. – Ha egy ilyen bűdös diliházban kellene tengetni a napjaimat, nekem is kedvem szottyanna egy jó kis mézszárláshoz. Habár... Megemelte az AK-100-asát. – Így is kedvem van hozzá.

– Várjon! – szólt rá Ligacseva. – Oda nézzen!

– Hova?

Ligacseva az oszlopcsarnokból nyíló egyik keskeny folyosóra mutatott, majd határozottan elindult. Schaefer követte, és néhány másodperccel később meglátta, min akadt meg a nő szeme.

A mellékfolyosó egyik fala nem volt teljesen vörös. A narancsszínű fény és a köd miatt nehéz lett volna megállapítani, hogy a kis folt milyen színű (éppúgy lehetett zöld vagy szürke, mint fekete), de az biztos volt, hogy nem vörös.

Az eredeti vörös fal a jelek szerint felszakadt. Schaefer, ahogy jobban megvizsgálta a foltot, úgy látta, valami kirobban belőle. Vagy lehet, hogy a hajót javítató idegenek téptek ki belőle egy

darabkát?

A hiányzó vörös részt pótolták, a lyukat befoltozták, de nem a mindent beborító, undorító, szervesnek látszó anyaggal, hanem közönséges csövekkel, szelepekkel és nyáklapokkal. Schaefer előrébb hajolt. Az egyik szelepen cirill betűs írást fedezett fel.

– Mocskos vadállatok! – hörgött Ligacseva. – Hát erre ment ki a játék? Ezért támadták meg az állomást? Ezért ölték meg a katonáimat, a barátaimat? Ezért a pár kacatért mészároltak le ennyi embert?

– El kell ismerni – felelte Schaefer nyugodt hangon –, nagyon találékonyak a fiúk. Innen valami kirobbant a földet éréskor. Esetleg éppen ez a robbanás volt az oka annak, hogy lezuhantak. Ki kellett javítaniuk a hibát, és azt hitték, hogy a maguk szivattyúállomása alkatrészbolt.

– De... – Ligacseva alig kapott levegőt a dühtől. – Pár vacak alkatrész miatt ölték meg az embereimet! – üvöltötte. – Közönséges csövek! Szelepek! Értéktelen kacat! Elkérhették volna. Cserélhettünk volna. Egyszerűen ellophatták volna... anélkül, hogy gyilkolni kezdenek! Ugysem tudtuk volna megállítani őket, nyugodtan elvihették volna ezt a sok szemetet!

– A fegyvere végével a csövekre csapott. – Mert ez mind az! Szemét! Hulladék!

Schaefer átfogta a nő derekát, elhúzta a faltól. Átölelte.

– Hagyja abba! – parancsolt rá. – Az istenit magának, legyen elég!

Ligacseva dühösen vergődött a nyomozó karjai között.

– De...

– Fogja már be! Lehet, hogy van még egy pár rohadék a fedélzeten. Ha jót akar, hallgasson el, mielőtt valamelyik meghallja a hisztijét!

Ligacseva elcsendesült. Schaefer eleresztette.

– Jól van – mondta a férfi. – Tény hogy úrből érkezett barátaink nem viselkedtek úriember módjára. Eddig oké, de ami megtörtént, azon nem változtathatunk. Csak annyit tehetünk, hogy mielőtt eltűnünk innen, hagyunk nekik egy kis emléket, amiről még sokáig az eszükbe fogunk jutni. – A hátizsákjára csapott. – Én erre a pár játékszerre gondoltam...

Ligacseva a zsákra meredt, majd újra az állomásról zsákmányolt

csődarabokra és szelepekre nézett.

– Rendben, de azt hiszem...

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, mindketten a padlóra zuhantak. Az iszonyatos erejű ütés a semmiből érkezett. A fullasztó, bűzös köd a padló közelében sűrűbb volt mint fejmagasságban. Schaefer köhögni kezdett. Felemelte a fejét. Az idegen vadász éppen abban a pillanatban vált láthatóvá. Könnyedén lehajolt, karmos kezével elkapta a férfi torkát, és könnyedén a levegőbe emelte a nehéz, izmos testet.

Az idegen éppen olyan hatalmas termetű és csúf volt, mint a társai, amikkel Schaefer korábban találkozott. Nem viselt maszkot – valószínűleg úgy gondolta, a hajó fedélzetén nem lesz szükség rá. Hosszú, fekete karmokban végződő sárgás ujjai ráfonódtak Schaefer nyakára, de szerencsére nem elég szorosan ahhoz, hogy szétroppantsák a gégét. A férfi lába nem ért le a padlóra.

A ködtakaró alól előbukkanó Ligacseva a lényre szegezte az AK-100-ast, de nem húzta meg rögtön a ravaszt – félt, hogy a sorozat esetleg Schaefert szaggatja szét. Az idegen kihasználta a nő néhány másodpercig tartó bizonytalanságát, és hátracsapott a szabad kezével. Ligacseva a falhoz vágódott, félig kábultan a padlóra roskadt. A sűrű köd újra összecsapott a feje fölött.

Schaefer vonaglni kezdett a lény markában, de meg sem érintette a nyakát szorító kezét. Tudta, nem bírná lefeszégetni magáról az ujjakat – az idegenek túlságosan erősek ahhoz, hogy ilyen könnyen meg lehessen szabadulni tőlük.

Emberi mércével mérve Schaefer komoly fizikai erővel rendelkezett, ám a vadászhoz képest gyenge volt.

Nem adta fel a harcot, megpróbált kiokoskodni valamit.

Üres kézzel semmit sem tehetett, a géppisztolyát nem érthette el; más fegyvert kellett találnia.

Hátradugta a kezét, megfeszítette a testét.

A lény hátborzongató, túlvilági, csikorgó hangon rámordult. A pofája körüli ujszerű külső agyarak eltávolodtak egymástól, a függőleges szájnyílás kitágult, elővillantak a belső fogak.

– Pokolba küldelek! – nyögte Schaefer. A keze a vörös falhoz ért, az ujjai ráfonódtak egy hosszúkás, kiálló tárgyra.

Megmarkolta – a tárgy pereme éles volt, akár egy borotva – rántott rajta egyet.

A tárgy kiemelkedett a kényszerleszállás során megsérült falfelületből, és Schaefer kezében maradt. A férfi másodpercnyi habozás nélkül előrelelendítette a kezét, és az idegen oldalába döfte a csőszerű fémdarabot.

A lény fájdalmasan felüvöltött. Őrjöngő mozdulattal oldalra hajította Schaefer, és kirántotta az oldalából az éles fémtárgyat.

Schaefer tompította az esést. Amikor padlót ért, továbbgurult, és sértetlenül pattant fel. Lihegve a fal mellé ugrott abban reménykedett, hogy sikerül kirántania belőle még egy csövet.

– Csak azt áruld el – kérdezte, miközben az idegen lényt szemmel tartva megpróbált a sérült falfelület közelébe kerülni –, miért éppen a Földre jártok? Miért mindig ide jöttök? Mi a bajotok a Marssal? Miért nem jó nektek a Jupiter, vagy az az istenverte Nagykutya, vagy a jó ég tudja mi van még odafenn az égen? Kibaszott nagy ez a galaxis, nem? Miért mindig csak a...?

A megsebzett idegen mögött árny mozdult a ködben. A második vadász késve aktiválta az álcázó erőteret – Schaefer meglátta, és tudta, mire kell számítnia.

Az előbb láthatatlanná vált lény hirtelen megjelent. A jobb vállán egy testet cipelt – azt az idegen őrszemet, amiből Ligacseva csinált hullát a szakadékban.

– A piczába...

Schaefer a sérült falfelülethez hátrált. Sarokba szorult, nem is gondolhatott menekülésre. A sebzett vadász megtántorodott, kezét az oldalára szorította, de még mindig egyenesen állt. Az újonnan érkezett szörnyeteg ügyet sem vetett sérült társára, Schaefer bámulta, de nem lendült támadásba.

Leeresztette a válláról a tetemet, szelíden a padlóra fektette, de maszkos pofáját végig a férfi felé fordította.

Az újonnan érkezett vadász felemelte a kezét, kihúzott valamit a maszkja oldalából. Gáz szisszent. A lény leemelte a fejéről a fémburkot. Az iszonyatos pofa közepén tátongó száj körül dühös csápokként mozogtak a förtelmes, ujjszerű agyarak. Közelebb lépett Schaeferhez, aki kétségbeesetten tapogatta a falat, hogy kirántson belőle egy újabb fegyvernek alkalmas fémdarabot.

A padló fölött lebegő sűrű ködtakaró hirtelen szétnyílt.

Ligacseva előírászerűen szorította a vállához a géppisztolyt.

Tűzet nyitott.

Schaefer tudta, a normál lövedékek nem tennének kárt az idegenekben, nem ütnének sebet hihetetlenül kemény bőrükön. A teflonbevonatú urániummagvas robbanógolyókkal azonban más volt a helyzet. Ligacseva sorozatai olyan könnyedén lyuggatták keresztül a vadászokat, mintha puha emberek lennének. A több tucatnyi sebből sárgászöld, foszforeszkáló vér fröccsent a vörös falakra.

Az újonnan érkezett lény azonnal a padlóra omlott, lemerült a kavargó ködréteg alá. A másik vadász miután Schaefer megszúrta, valószínűleg beadott magának egy jókora adag érzéstelenítőt vagy valamilyen serkentőt, mert mintha nem érezte volna az új sebek okozta fájdalmat. Csuklópántjából előpattantak a hosszú pengék. Tántorogva elindult Ligacseva felé, ütésre emelte a kezét, ám mielőtt veszélyes közelségbe ért volna, elvesztette az egyensúlyát és a padlóra zuhant.

– Még nem döglöttek meg! – üvöltötte Schaefer, akinek már volt alkalma megtapasztalni, milyen szívósak a rútpofájúak.

– Tudom! – kiáltott vissza Ligacseva dühösen. Előrelépett, az egyik idegen feje fölé tartotta az AK-100-as csövét, és meghúzta a ravaszt.

Gennysárga massa fröccsent a fegyverre.

Ligacseva a másik idegen felé fordult. A dög közben a hátáról átfordult a hasára, és felemelte karmos kezét. A pofája közepébe kapta a géppisztoly tárában lévő utolsó nyolc golyót.

A sűrű levegő és a köd furcsán magába szippantotta a lövések dörejét. Ligacséve végignézett a három kimúlt idegenen, a három úrból érkezett lényen. Mindegyiket ő küldte a halálba. Lehajolt, és a kavargó ködfoszlányokon keresztüllesve rábámult a szétlőtt, undorító pofákra.

– Most már tényleg nem élnek – állapította meg elégedetten.

– A jelek szerint valóban nem – állapította meg Schaefer.

– De ne tököljünk itt sokáig, jó? Ha vannak még élő lakói ennek a diliháznak, akkor nemsokára a nyakunkon lesznek.

– Maga csak foglalkozzon a bombáival, én addig megtöltöm a fegyvert...

– Jobb lenne, ha ezt odakint intéznénk el. Ezek tényleg bármikor lecsaphatnak ránk. Ne felejtse el, láthatatlanok tudnak lenni.

Furcsa sziszegés hallatszott. Ligacseva téován körülnézett.

aztán sarkon fordult, kifutott a vörös oszlopcsarnokból, és a főfolyosón keresztülvágtatva kiugrott a hajóból. Schaefer gondolkodás nélkül követte.

Újra a Föld levegőjét szívták. A hideg, jellegtelen szibériai levegőt, ami most kellemesnek és édesnek tűnt – ami ezerszer finomabb volt, mint az a ragacs, amit a hajón kellett beszívniuk. A forró hajótestről felugrottak a kődarabra, és pár másodpercig élvezték a lélegzést.

Schaefer a nőre nézett. Ligacseva nem volt valami szép, de a férfi örült, hogy láthatja.

– Szép sorozat volt, elvtársnő – mondta.

– Hála az amerikai technikának – felelte Ligacseva. – És persze az én piszok jó orosz képességeimnek. – Kiejtette a géppisztolyból az üres tárat. – Adna még egy tárra valót ebből a szupergolyóból?

Schaefer mosolyogva kinyitotta a hátizsákját, Ligacseva kezébe nyomott egy teli tárat, majd nekilátott, hogy előszedje a C4-es bombákat meg a hozzájuk tartozó vezetékeket.

– Ha össze tudom kötni a tölteteket, és az egészet be tudom hajítani az ajtón... szilánkokra hasad a hajó – jegyezte meg munka közben.

– Aztán összeszedhetjük a törmelékeket, és a kormányaink összeveszhetnek azon, hogy kinek jusson több belőlük nevetett Ligacseva.

Schaefer hozzádrótozta az egyik detonátort a bombacsomaghoz és megvonta a vállát.

– Szarok rá. Engem csak az érdekel, hogy a rútupofájúak most megtudják, a Föld nem a legbiztonságosabb játszótér a számukra.

Ligacseva nem válaszolt, elgondolkodva figyelte, ahogy Schaefer összeállítja és a hátizsákba teszi a bombát.

– Talán mégis át kellene gondolnunk a dolgot – mondta, amikor a férfi bekapcsolta az elektronikus időzítőt.

Schaefer felnézett rá.

– Én is szeretném, ha megfizetnének a bűneikért – folytatta Ligacseva –, de nem akarom, hogy az amerikaiak rakétákat lőjenek ki a hazámra, pusztán azért, hogy megakadályozzák, hogy Oroszország ennek az űrhajónak a segítségével újra világhatalom legyen.

– Washington nem elég bátor ahhoz, hogy elindítsa az

atomrakétákat – mondta Schaefer. – Egyszerűen ellopnánk az oroszoktól az új technológiát, aztán közkinccsá tennénk.

– És ez maga szerint jó lenne?

Schaefer kinyitotta a száját, de nem válaszolt. Megkövülten meredt a hajó bejáratára.

Ligacseva, aki háttal állt a vöröslő ajtónak, sarkon pördült.

Az ajtóban egy idegen lény állt. Nem viselt maszkot, látható volt – a jelek szerint nem harcolni jött ki, csak meg akarta nézni, mi az ördög történik a hajó körül.

Ez persze nem jelentette azt, hogy nem öli meg a hívatlan látogatókat. Ligacseva rádöbbsent, a dög valószínűleg tudja, hogy a társai nem élnek – és ráeszmélt arra is, hogy még mindig a kezében tartja az AK-100-ast, a fegyvert, amivel sikerült szétlőnie annak a másik háromnak a fejét.

Tudta, ha tüzelő pozícióba emeli a fegyvert, talán lelőheti az idegent – de talán a fenyegető mozdulatra reagáló dög robbantja szét az ő fejét. Már látta, milyen fürgén mozognak a vadászok, már megtapasztalta, milyen gyorsan tudnak ölni.

Nem akarta kísérteni a szerencsét. Nem mozdította meg a kezét. A látvány és a félelem szinte megfagyasztotta. Visszaesett Schaeferre.

A férfi másodpercnyi döbbenet után folytatta a bomba összeszerelését.

– Hahó! – kiáltott oda a vadásznak. – Gyere elő, játsszunk egy kicsit! Ez a C4-es csomagocska hamburgert csinál belőled, mielőtt kimondanád, hogy fapapucs!

Ligacseva a férfi kezére nézett. Schaefer gyorsan beadta a megfelelő kódot az elektronikus detonátor számbillentyűzetén.

– Ha most durrantja el – kiáltott rá Ligacseva – vele együtt mi is megdöglünk!

Schaefer rá sem pillantott; az idegent nézte, minden idegszálával az ellenséget figyelte.

– Elegem van a játékaikból – mondta. – Elegem van ebből az egész marhaságból! Ideje véget vetni az egésznek...

Ligacseva rádöbbsent, hogy Schaefer szó szerint érti, amit mond. A férfi meg akart halni, hogy ha az élete hiábavalóan telt is el, legalább a halálának legyen értelme. Ha több nem, legalább annyi, hogy magával viszi az ellenségét.

A nő meg akarta fékezni a hősies öngyilkosságra készülő Schaefer, de túl messze volt tőle. Nem érthette el időben a detonátort, és tudta, hiába tiltakozna, hiába üvöltené ki a tüdejét, a férfi úgysem hallgatna rá...

Lövés dördült.

A golyó Schaefer lábától alig arasznyira koppant hozzá a hajó fémtestéhez. Ligacseva, Schaefer és az idegen lény egyszerre fordult a dőrej irányába.

A szakadék peremén öt, barna kezeslábasba öltözött alak állt. A hatodik előttük térdelt, a vállához szorított fegyver csövéből vékony füstcsík szállt az ég felé.

A térdelő férfi felkiáltott. Angolul beszélt.

– Dobd el, zsaru, vagy a következőt a szemed közé kapod! Tedd le a fegyvert, ruszki!

Harmincegyedik fejezet

Schaefer a térdelő, fegyveres férfira nézett.

– Wilcox! – Lassan letette a hátizsákot a kötömb tetejére.

A zsák lecsúszott a hajó forró fémtestére.

– Sajnálom, fiam – kiáltott le Philips tábornok. – Vége!

Ligacseva eldobta az AK-100-ast és felnézett a szakadék peremén álló emberekre. Az amerikaiak kitörtek, az állomástól egészen idáig követték őket, de nem azért, hogy segítsenek nekik az idegenek elleni harcban – inkább azért, hogy Schaefer ne szüntethesse meg a veszélyt, amit a vadászok jelentettek.

Az amerikaiak – ez Wilcox szavaiból világosan kiderült nem törődtek Schaefer és Ligacseva életével. Nem aggódtak sem egy orosz hadnagy sem egy amcsi zsaru miatt. De akkor... Mit akarhatnak? Élve akarják elkapni az idegent? A hajó kell nekik?

Vagy esetleg azt akarják megakadályozni, hogy a hajó a Rogyina, Oroszország-anyácska birtokába kerüljön? Inkább hagynák, hogy az idegen sértetlenül elrepüljön, és visszatérjen, hogy ott folytassa a mérsárlást, ahol most abbahagyta?

Ligacseva kezdte megérteni, hogy Schaefer, az életunt amerikai miért viselkedett úgy mint a háborúk, a forradalmak és a végtelen,

sötét telek orosz túlélői...

És vajon az idegen mit akar? Hajlandó lenne egyszerűen odébállni ezzel a sérült, talán nem is használható hajóval?

Ligacseva a lényre nézett.

A vadász a szakadék permén felsorakozott embereket figyelte. Várt, nem mozdult, szörnypofájáról nem lehetett leolvasni a gondolatait. Talán gondolkodik? Mérlegeli a lehetőségeit?

Gyűlöli a hideget. Lehet, hogy semmi mást nem akar, csak elmenni innen.

– Mi a helyzet, tábornok? – szólalt meg Schaefer.

– A helyzet? Nem fog tetszeni magának – kiáltott vissza Philips.

– Nekem sem tetszik, de semmit sem tehetek. Parancsot kaptunk. Hagynunk kell, hogy a vadászok elrepüljenek. Nem akadályozhatjuk meg a távozásukat. Ez van, Schaefer. Jöjjön ide. Szépen, nyugodtan.

Ligacseva kíváncsi volt, vajon az idegen mit gondol erről az egészről. Vajon felfogta a szavak jelentését? Összezavarodott? Talán csapdára gyanakszik.

Vagy egyszerűen csak csodálkozik? A prédaállatok egymással harcolnak... Érdekes látvány lehet.

– Az elejétől fogva úgy táncoltam, ahogy maguk füttyültek, tábornok úr – kiáltotta Schaefer. – Valószínűleg megbolondultam, hogy egyáltalán végighallgattam a sirámain. Maga meg a magához hasonlók elvettek tőlem mindent, ami fontos volt a számomra. Elvették a munkámat. Az otthonomat. A testvéreimet. Mit kapok akkor, ha megint megteszem amit kér tőlem?

Golyót a tarkómba? Tudja mit, tábornok úr? Kapja be!

Schaefer a hátizsák felé vetődött.

A szakadék peremén térdelő Wilcox hűvösen elvigyorodott, amikor meghúzta a ravaszt.

– A löpálya óta erre vártam! – mondta, miután a fegyver visszarúgott. – Adios, zsarukám!

Rosszul számította ki Schaefer sebességét. A golyó keresztülhatolt a nyomozó combján, de nem ért csontot.

Wilcox csak annyit ért el a lövéssel, hogy Schaefer nem az előre eltervezett módon ért le az idegen hajó perzselően forró tetejére. Magatehetetlenül elgurult a hátizsák mellett, továbbcsúszott, és csak a nyitott ajtó előtt állt meg.

Alig egy lépésnyire a nyugodtan várakozó idegentől.

Felnézett a vadászra, a remegő agyarakra pillantott. Mély lélegzetet vett, égett bőrszagot érzett. A teste megpörkölődött a fémfelületen.

– Jól van, gyerünk! – kiáltott rá a lényre. – Fejezzük be végre!

A szörny lenézett rá, a szeme összeszűkül. Felkapta a fejét, és felpillantott a szakadék szélére.

Hirtelen sarkon fordult, és ügyet sem vetve Schaeferre, berohant a hajójába.

– Ne, te rohadék! – üvöltött utána a férfi. – Te mocskos rútpofájú állat! Harcolni akarok veled! Inkább te öl meg, mint ez a seggfej Wilcox! – Megpróbált felállni, de megcsúszott a lába. Oldalra dőlt, lefordult a hajó tetejéről, belezuhant a gigászi fémtestet körülfogó fekete, kavicsos sártömegbe.

– Az első lövés istenért és a hazáért – mondta Wilcox. A célkeresztben át Schaefer fejére nézett. – A második csak úgy magánszorgalomból...

A Wilcox mellett álló tábornok a fogát csikorgatta.

Lövés dörrent, végigvisszhangzott a szakadékban...

Wilcox előredőlt. A vállából vér buggyant elő. A golyó átütötte a testét...

Philips hátrafordult.

– Ezt meg tőlem kapod, csak úgy – szólalt meg egy mély ismerős hang. A férfi erős brooklyni akcentussal ejtette ki az angol szavakat.

Philips a füstölgő fegyvert szorító emberre nézett. A testes fickó orosz katonai kabátot és prémszegélyes sapkát viselt, a kezében egy AK-74-est tartott, de a megjelenése ellenére a tábornok azonnal tudta róla, hogy amerikai.

– Mizújs, tábornokom? – kérdezte a kövér férfi. – Bemutatnám egy másik tábornoknak. – Felemelte a kezét, és oldalra mutatott.

Philips a jelzett irányba nézett. A legközelebbi hóbucka felől hús, talán harminc orosz katona közeledett. Géppisztolyuk csöve a kis amerikai csapatra mutatott. Egy nagydarab, fegyvertelennek látszó, tisztí kabátot viselő férfi vezette őket.

A kövér amerikai az orosz tisztre bökött.

– Ponomarenko úr, az orosz hadsereg altábornagya.

Ponomarenko az amerikai tábornok elé állt.

– Maguk határsértést követtek el! – üvöltötte angolul.

Ligacseva az idegen hajó tetejére hullott kódarab tetején állva figyelte az eseményeket. Nem sokat látott az egészből, de felismerte Ponomarenko hangját. Tudta, megkönnyebbülést kellene éreznie, hogy az övéi ideértek és megmentették az életét, de... Kétségbeesett. Valami megmagyarázhatatlan keserűség áradt szét benne; most már pontosan tudta, mit érezhetett az amerikai nyomozó. A "jó" és a "rossz" itt és most elvesztette az értelmét, már csak az számított, hogy ki kerül erőfölénybe, ki szegez fegyvert a másikkra. Odafönt senki sem gondolt azokra a jó emberekre, az ártatlanokra, akiket ezek az úrból érkezett szörnyek lemészároltak; a tisztek és a katonák, az oroszok és az amerikaiak számára egyedül a politikai előnyszerzés volt fontos. Ők nem szörnyeknek, nem ellenségnek látták az idegeneket, nem elpusztítandó célpontnak a hajójukat, hanem potenciális technikai kincseskamrának.

Az emberek száználmas kis háborúkat vívnak más emberek ellen, miközben a valódi, közös ellenség büntetlenül gyilkolhat és elmenekülhet.

Miért haltak meg oly sokan? Miért szenvedtek? Hiába áldozták fel magukat? Ki lesz a győztes, ha ez az egész véget ér? Mi lesz a jutalma?

Egy biztos: itt az igazság nem győzedelmeskedhet.

Ligacseva összeresztett – történt valami, ami elterelte a figyelmét a szakadék, peremén folyó drámáról. A lába alatt vibrálni kezdett a kódarab. Furcsa, nyüzgő hangot hallott a lökhajtásos gépek szottak így sívítani...

Megértette, mi történik körülötte. Oldalra vetette magát, megpróbált leugrani a felszállni készülő hajóról. A lába a forró hajótestre dobant. Lehajolt; felkapta Schaefer hátizsákját – maga sem tudta miért teszi, a mozdulat nem tudatos, inkább ösztönös volt.

A hang egyre erősödött. Ligacseva lecsúszott Schaefer mellé. A férfi vergődve megpróbált feltápászkodni a sárból, de combsebe miatt képtelen volt lábra állni. A teste több helyen megégett; minden mozdulat irtózatossá fájdalmat okozott neki.

– Mindjárt felszállnak! – mondta.

– Észrevettem! – mordult rá Ligacseva dühösen. – Gyerünk, tűnjünk el innen! – Elkapta Schaefer karját, a hóna alá bújta, és

kínlódva megpróbálta kiemelni a sárból a nehéz testet.

Nem ment a dolog, Schaefer túl nehéz volt.

– Segítsek? – szólalt meg mellettük egy hang.

Ligacseva felnézett, és elkapta a feléje nyújtott kezét. Az ismeretlen férfi elkapta Schaefer másik karját.

A nő és a kövér amerikai elvonszolta Schaefert a hajó közeléből.

A vérveszteségtől és az égési sebektől elgyengült Schaefer bágyadtan felnézett.

– Rasche?

– Ja. Én vagyok.

Ligacseva egy pillanatig azt hitte, a kövér férfi elsírja magát:

– Te Schaefer... Legközelebb ne így találkozzunk, oké?

– Jézusom, Rasche! – nyögte Schaefer. – Hogy az ördögbe kerülsz ide?

– Hallottam egy-két dolgot, aztán arra gondoltam, hasznodra lenne egy kis segítség – mondta Rasche, miközben Ligacsevával közösen egyre feljebb vonszolta Schaefert a szakadék oldalán. – Nem akartam, hogy bajod essen... Tudod, elég nehéz jó barátokat találni.

Schaefer nem válaszolt. Ligacseva ránézett, aztán a Rasche nevű kövér férfira pillantott. Schaefer még sincs egyedül a világban, gondolta. Hirtelen úgy érezte, semmi keresnivalója sincs Schaefer mellett. Nem akart alkalmatlankodni, ezért miután túljutottak az emelkedő legmeredekebb szakaszán, miután a két férfi megbújt egy jókora kötömb mögött, magára hagyta őket. Most, ha ideiglenesen is, de megtalálták a békét, gondolta. Schaefer boldog ember, hiszen van egy barátja, aki képes volt megkerülni a fél világot és keresztülvergődni két ellenséges hadseregen, hogy segítsen rajta. Akinek ilyen barátja van, az nem láthatja értéktelen, sivár és rideg helynek a világot.

Ligacseva sosem; még a legkegyetlenebb szibériai hidegben sem kételkedett abban, hogy létezik emberi melegség.

Neki is voltak barátai... míg az űrből érkezett idegenek meg nem ölték őket. A vadászok halomra gyilkolták a munkásokat.

A dolgok rendje az, hogy az ember igazságot szolgáltat ha másképpen nem megy, akkor bosszúval. Ligacseva lehajolt Schaefer hátizsákjához, felemelte és elővette belőle az elektronikus detonátort.

Egyszerű szerkezet volt. A gombok alatt szimpla angol feliratok: KÉSZENLÉT és START. A számok nemzetköziek...

Az űrhajó egyre hangosabban robajlott, a nyüsztő hang fokozatosan éles sivítássá változott.

Ligacseva megnyomott két billentyűt. 45 – nem tudta miért, de úgy érezte, negyvenöt másodpercre kell állítania a detonátort. Lenézett az idegen űrhajóra.

A faron fellobbanó kék villámok nappali világosságot szórtak szét a félhomályos szakadékban. Az ajtónyílás vörös fénye nem változott meg. Ligacseva csak ezt a foltot látta, a nyitott bejáratot, ami mögött a hajó belsejébe vezető folyosó nyújtózik...

Biztos volt benne, hogy képes elhajítani odáig a zsákot.

A szakadék falának közepe táján, a hajó fölött állt. Nehéz lesz, de sikerülni fog... Sikerülnie kell!

A START gomb fölé tette az ujját.

– Fejezze be, hadnagy! – dörrent rá a szakadék szélén álló Ponomarenko altábornagy hangja.

Ligacseva felpillantott a rászegeződő tucatnyi géppisztolyra és Ponomarenko mosolytalan arcára.

– Gondolom, az valamilyen robbanóanyag – mondta az altábornagy – Feltételezem, hogy a hajót készül szétrobbantani vele. – Felhorkant. – Eddig is sejtettem, hogy alkalmatlan a katonai szolgálatra, de most sikerült bebizonyítania. Ostoba nőszemély! Nem semmisítheti meg azt, ami új hatalmat adhat hazánknek! Dobja el azt a hátizsákot!

Ligacseva kelletlenül engedelmeskedett. A lába elé állította Schaefer zsákját. Azt kívánta, hogy a sziklapárkány amin áll, málljon szét a váratlan oladásban, hogy a bomba essen rá a hajóra. Az sem baj, ha ő is lezuhan, legalább be tudja majd hajítani az ajtón a szeretetcsomagot. Senki sem állíthatná meg!

A sziklapárkány nem szakadt le.

– Ezennel kijelentem, hogy ez a földönkívüli űrhajó az orosz nép tulajdonát képezi! – harsogta Ponomarenko ünnepélyes hangon.

A nő Schaeferre nézett. A férfi vagy tíz méternyire tőle, a sziklákhöz támaszkodva ült. Ha a barátja, Rasche nem tartja a vállát, talán végignyúlik a földön. Alig maradt ereje, de a szemét nem vette le Ligacseváról.

Ligacseva arra számított, hogy Schaefer mond valamit, odakiált

neki pár bátorító szót, biztatni fogja... De nem. A nyomozó nem szólalt meg, csak halványan elmosolyodott.

Megremegett a föld. Az űrhajó elrugaszkodni készült.

– Altábornagy úr, azt hiszem, a pilóta nem hallotta a bejelentését! – mondta Ligacseva enyhe gúnnyal.

– Nem számít – felelte Ponomarenko. – A légierő gépei már elindultak. Megpróbálják visszakényszeríteni a földre. Ha kudarcot vallanak... Nos, a jövőben minden bizonnyal lesz még alkalmunk arra, hogy helyrehozzuk ezt a hibát.

– Azt hiszi? – kérdezte Ligacseva. Lenézett a hajóra. A hátizsákra pillantott. Nem hajolhatott le, ha megmoccan Ponomarenko katonái azonnal tüzet nyitnak rá.

Miért kellene dobnia? Elvégre nem amerikai, ő nem ostoba kosárlabdán vagy baseballon nőtt fel. Ő orosz, és gyermekkorában minden szabad percét a focival töltötte.

– Tudja mit, altábornagy úr? Csessze meg a hajóját! Megfordult, a lábujjával megnyomta a detonátor START gombját, lendületet vett, és belerúgott a hátizsákba. Ez volt élete legcsodásabb és legfontosabb kapura lövése.

A hátizsák nem volt gömbölyű, nehezebb is volt mint a focilabdák; de gyönyörűen szállt a hajó oldalán vöröslő nyílás felé. Pontosan úgy röppent keresztül a nyitott ajtón, ahogy Ligacseva elképzelte.

A sivitás és a robaj összeolvadt, fülsiketítő bömböléssé változott. A világ megtelt kék-fehér tűzzel – az űrhajó ellökte magát a sáros talajtól, a levegőbe emelkedett, és felszökkent a sarkvidéki égboltra.

Harminckettedik fejezet

Ligacseva kipislogta a szeméből a port. Felült. Fogalma sem volt róla, mikor vágódott hanyatt, hirtelen azt sem tudta, hogy hol van.

Körülnézett. A szibériai szakadék oldalában, a sziklapárkányon ült. A szakadék aljában az idegen űrhajó által gyújtott kis tüzek százai lobogtak. Vagy tíz méternyire tőle Schaefer és Rasche feküdt a kövek között.

Magasan a keleti égbolton fényes csillagként ragyogott az űrhajó.

Valami azt súgta Ligacsevának, hogy az idegent akkor sem tudnák visszakényszeríteni a földre, ha az orosz légierő gépei egyszerre támadnának rá. Iszonyatos sebességgel haladt, alig harminc másodperce indult el, és máris apró pöttyé változott.

Harminc másodperc...

Lehet, hogy a hátizsák az indulás pillanatában kicsúszott az ajtón? Lehet, hogy egy ilyen bomba mégsem tehet kárt a vadászok űrhajójában?

A távoli pötty hirtelen fényszirmokat bontott; a virág apró tűzgomollyá változott. A bomba felrobbant...

A tűzgomoly egyre nőtt – a fény közelebb ért a Földhöz.

Vakító fényáradat ömlött végig az égen.

Ligacseva tudta, ez a lobbanás nem a C4-estől származott. A bomba csak elindította a folyamatot, aminek végén felrobbant a hajó hajtóműve. Vagy lehet, hogy az idegeneknek nem sikerült elhárítaniuk a korábbi üzemzavart?

Mindegy. A lényeg az, hogy a hajó semmivé vált, és nem maradtak meg a roncsai sem, amiket analizálni lehetett volna. Az űrhajó darabokra hullott – ezt a mozaikot akkor sem lehetett volna összeilleszteni, ha minden apró szilánk előkerül.

Ligacseva lehunyta a szemét, és megvárta, míg a fényjelenség sötétséggé fakul. Amikor felnézett, megpillantotta Ponomarenkót.

– Van fogalma róla, hogy mit művelt, maga örült? – üvöltött az altábornagy. – Vége a katonai pályafutásának, Ligacseva! Ezért hadbíróság elé állítatom! A parlament előtt kell megfelelnie a vádakra!

– Már alig várom – felelte a nő. – Örülök, hogy végre elmondhatom a nyilvánosság előtt, hogy az új, demokratikus Oroszországban hogyan bánnak a katonákkal és a munkásokkal. Talán arról is beszámolok majd, hogy miket hazudoztunk az amerikaiaknak, csak hogy eltitkoljuk előlük látogatóink érkezését.

– Erre nem lesz semmi szükség – szólalt meg egy hang.

Egy arisztokrata külsejű, civil ruhás férfi lépett az altábornagy mellé. Oroszról átváltott angolra. – Grigorij Komarinecs vagyok, Oroszország ENSZ nagykövete. Úgy gondolom, számíthatunk Philips tábornok úr együttműködésére, és a parlamentjeink és a médiák bevonása nélkül is, el tudjuk simítani ezt a kis affért. Nem szükséges aggodalmat okozni a népeinknek. Így van, tábornok úr?

Ligacseva nem volt kíváncsi Philips válaszára, ő a maga részéről befejezettnek tekintette a beszélgetést. Elfordult, megtörölte az arcát, és köpött egyet. Megszabadult a keserűségtől, ami befészkelte magát a szívébe.

Tudta, hogy sem az oroszok, sem az amerikaiak nem fogják bevallani, hogy mire lettek volna képesek az idegen technológia megszerzése érdekében – vagy azért, hogy a másik felet megakadályozzák ebben. Mindenki számára kínos lett volna, ha szóba kerül Jasin és Wilcox, meg a többiek abszurd viselkedése. Egyik fél sem kívánta elismerni, hogy az idegenek léteznek.

Mit tehetnének? Hallgatniuk kell. Philips és Komarinecs ki fog agyalni valami fedőtörténetet, amelyben talán nem létező iráni terroristáké lesz a főszerep. Mindenki hinni fog nekik – senki sem tehet mást.

Ligacseva tudta, ha nem akarja, hogy tényleg véget érjen a katonai pályafutása, akkor neki is el kell temetnie az igazságot. Hallgatnia kell, különben lehetséges, hogy hirtelen "baleset" éri, vagy bajtársai elvesztése miatti bánatában öngyilkosságot követ el".

Különben sem hinne neki senki. Idegen szörnyek? Egy Szibériában lezuhant űrhajó? Ki venne be ilyesmit?

Keserűen rámosolygott Schaeferre és a barátjára. Ők ketten már régóta tudták, mi a helyzet; Schaefer neki is megpróbálta elmondani. Ők ketten mindent értettek, de nem hozták nyilvánosságra a titkot. Elbírták az igazság terhét.

Rasche visszamosolygott a nőre, és halkán megkérdezte Schaefertől:

– Mi a szent szar volt ez az egész? Azt hallom, hogy a nagykövet el akarja kenni az ügyet, de... Miről dumált az orosz tábornok meg a csaj?

– A pasas megfenyegette Ligacsevát, a nő meg elküldte a francba – magyarázta Schaefer. – Okos kiscsaj. Ha az oroszoknak nincs szükségük rá, talán tudnánk neki helyet találni a New York-i zsaruk között.

Rasche felhorkant.

– Ezt tennéd vele? Azt hittem kedveled!

Schaefer elmosolyodott.

– Tudod mi a legfurcsább, Rasche? Tényleg megszerettem...

(Folytatása következik)

